Casusların Dünyasında
Tehlikeli İlişkiler

İHANET ÇIKMAZI

JOHN ALTMAN

HEMEN KİTAP

POLİSİYE GERİLİM

İHANET ÇIKMAZI

Casusların Dünyasında Tehlikeli İlişkiler

JOHN ALTMAN

İngilizce'den Çeviren: Eda AKSAN

HEMEN KİTAP

HEMEN KİTAP - 36

İHANET ÇIKMAZI

Casusların Dünyasında Tehlikeli İlişkiler

JOHN ALTMAN

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: Zana HOCAOĞLU

Yayın Koordinatörü: Mehmet DEMİRKAYA

İngilizce'den Çeviren: Eda AKSAN

Redaksiyon: Ferda KÜÇÜKLERLİ

Kapak ve İç Düzenleme: Özgür YURTTAŞ

Baskı: Barış Matbaası

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291

Topkapı – İSTANBUL

Tel: (0212) 674 85 28 – Faks: (0212) 674 85 29

Sertifika No: 12431

ISBN 978-975-6178-34-8

1. Baskı: Mart 2006

2. Baskı: Mart 2012

HEMEN KİTAP SİS Yayıncılık Ltd. Şti'nin
tescilli markasıdır

HEMEN KİTAP

Merkez: Giyimkent Sitesi D 6 Blok / 59

No: 77-78 Esenler / İstanbul

Tel: (212) 659 58 61 - 62

Fax: (212) 659 02 51

www.hemenkitap.com

e-mail: info@hemenkitap.com

Margaret için

GİRİŞ

Ön büronun arkasındaki yanık tenli adam ona baktı, tanıdı ve tek kelime etmeden gözlerini indirdi.

Tabii. Katil son iki gece, Epstein çifti akşam yemeğinden dönerken yanlarında yürüyerek kendisini otel lobisinde iki kez teşhir etmişti. Gece sorumlusu da normal olarak katili onların oğlu sanmıştı. Yakın plandan bakılınca, üzerinde Venezia, Mi Amore yazılı bir tişört ve elinde rulo yaparak taşıdığı dergisi ile zengin Amerikalı bir turistin şımarık oğlundan farksızdı.

Resepsiyon görevlisinin onun gelişiyle ilgili şüphe duymadığından emin olduktan sonra, katil gözlerini kaçırarak lobiye girdi. Merdivenlerden üçüncü kata çıktı ve nemli, ıssız koridora ulaştı. Daha önce otele geldiğinde, koridoru takip etmiş ve arka kapıdan oteli terk etmişti. Ancak, bu sefer 33 numaralı odanın önünde durdu; kapıya kulağını dayadı ve dinlemeye çalıştı.

Önce sadece hışırtı sesleri geldi. Sonra sifon sesi gürledi. Aynı anda da CNN televizyon kanalının sesi geldi.

Sonra bir kadın sesi: “Yarın Café Lavena olur mu?”

Adam, kapıya yakın bir yerden homurdandı. Bu iyiydi; katil öncelikle adamla yüzleşmek istiyordu.

Bermuda şortunun belinde, bol tişörtünün gizlediği iki obje vardı. Yalnız olduğunu teyit etmek için iki tarafına da baktı. Sonra, belinin sağ tarafındakini çıkarttı ve rulo yaptığı derginin içine gizledi. Bu, on beş santimlik siyah bir metaldi.

Sol eliyle kapıyı çalarken sağ eliyle de silahı kaldırmıştı. Derginin kapağında Rolling Stone logosunun bir parçası yer alıyordu. Kıvrılan bölümünde ise sadece ing Sto kısmı görülüyordu.

Adam, “Kim o?” diye sordu.

Katil, olabildiğince yavaş bir sesle, “Oda servisi.” dedi.

“Oda servisiymiş. Birşey ısmarlamış mıydın?” dedi adam.

“Birşey ısmarlamadım.” diye karşılık verdi karısı.

Kapı açıldı. “Korkarım ki yanlış odaya...”

Katil, derginin içindeki tüpü kaldırdı, horoz çubuğunu asıldı ve ateşleme tetiğini çekti. Aletin içindeki asit ampulü kırıldı; bir gaz bulutu doğrudan adamın yüzüne püskürdü.

Adam şaşkınlık içerisinde dona kalırken, katil içeri girdi. Dergiyi yere attı ve şortunun içinden ikinci aleti çıkardı; yine kısa bir tüptü bu. On sekiz santim uzunluğunda ve gümüş.

Kadın, yatakta oturuyordu. Bir yandan çıplak ayağını ovuştururken, bir yandan da televizyon izliyordu. Kafasını çevirdi ve anlamsızca odaya giren çocuğa baktı. Kocası, hâlâ ayaklarının üzerinde duruyordu, ancak biraz yalpalıyordu.

Kocasının dizleri büküldüğünde, katil yanından geçti. Elindeki aletten bir ip çıkardı, kadının sağ tarafına geçti. Kadın hâlâ anlamsız bir şekilde kocasına bakıyordu. Katil kordonu kadının boğazına geçirdi ve tüm gücüyle çekti.

Bulunduğu açıdan sadece çırpınışını ve yanaklarının yumuşak kıvrımını görebiliyordu. Yanağının altına doğru kısa tüyler vardı. Şakaklarında ise belli belirsiz damarlar. Katil ipi çekmeyi sürdürdükçe, damarlar önce mavi, daha sonra da kızgın bir kırmızıya dönüştü.

Otuz saniye sonra her şey bitmişti.

Kapı hâlâ aralıktı. Katil geri dönüp kapıyı kapattı ve kilitledi. Derginin içinden düşen zehirli gaz tabancasını aldı, yatağa doğru ilerledi ve yeniden hazır hâle getirdi.

Her şey çok sessizce halolmuştu ve araştırma yapması için zamanı kalmıştı. Keyes, ona ne arayacağını söyleyemediği iyi olmuştu. Bilimsel bir formül, evet, ama hangi şekilde? Mikrofilm, üzerinde formül olan bir kağıt parçası, bir ses kaydı, dijital bir alet, bazı kenarları kıvrılmış bir paket iskambil kağıdı… Hepsi olabilirdi.

Araştırmaya sessiz ama hızlı hareketlerle başladı.

CNN, Filistin mülteci kampları konusunu işliyordu. Bir yandan çalışırken bir yandan da aralarda ekrana bakıyordu.

Çiftin bavullarında, bedenlerinde ya da adamın cüzdanında belirli bir bilimsel formül bulamamıştı. İkinci sıradaki saklama yerleriyle devam etti; yatağın altı, aynanın arkası, tuvalet sifonunun arkası. Yoktu. Tekrar odanın ortasına geldi ve durumu değerlendirdi.

Adam, diferansiyel geometri uzmanıydı. Bir matematikçi. Sofistike saklama metotlarıyla ilgisi olamazdı. Daha çok oyun kağıtlarının kenarlarını kıvırma gibi akıl oyunlarına aşina olmalıydı. Ancak "Uygulamalı Veri Sistemleri" için çalışıyordu ve farklı insanlarla tanışıp farklı şeyler öğrenmiş olmalıydı.

Katil, adamın farklı yöntemler öğrenmiş olabileceği varsayımları üzerinden hareket edecekti.

Komodinin üzerindeki, cesetlerin ceplerindeki ve kadının cüzdanındaki bozuk paralara baktı. Paralarda delik yoktu. Kadının saç fırçasına baktı, gizli bölmesi yoktu. Telefon ahizesini söktü, ancak makinesinden başka birşey yoktu. Tekrar monte etti ve boş bir şekilde CNN'e baktı -bir diş macunu reklamı vardı- ve sonra devam etti.

Adamın tıraş fırçası ve tıraş kremi olması gerektiği gibiydi. Odada dizüstü bilgisayarı yoktu. Odadaki tek elektronik alet, basit bir CD çalardı. Katil, pilleri çıkardı ve hazneyi eliyle kontrol etti. Piller normal pillerdi.

Endişe solucanı midesini kemirmeye başlamıştı. Bunu engellemek için elinden geleni yapmıştı.

Küçük girişte sere serpe uzanmış olan adamın cesedinin yanına geldi ve yanına diz çöktü. Araştırmasına cesede daha yakından konsantre olarak devam etti. Gözlerden ikisi de yapay değildi. Bacaklar takma değildi. Adamın bedeninde yapay hiçbirşey yoktu.

Tekrar ayağa kalktı, odada yürüdü ve kadına ikinci kez baktı.

Hiçbirşey yoktu.

Midesindeki solucan bu defa daha kuvvetli olarak yeniden hareketlenmişti.

Elbise dolabına gitti ve ikinci kez adamın cüzdanına baktı. Kredi kartlarında yazan isim Steven

Epstein'dı. Visa, Master-Card ve American Express kartları vardı. Bir ipucu bulmak niyetiyle, plastikler üzerindeki rakamlara baktı. Cüzdanı kenara koydu ve bavulların yanına çömeldi. Bir fotoğraf makinesi buldu, filmi çıkardı ve cebine attı. Belki de adam formülün resmini çekip öyle yok etmişti. Sonra, çiftin uçak biletlerini incelemeye koyuldu. Koltuklarında ya da uçuş numaralarında gizlenmiş birşeyler olabilirdi. Ancak her şey çok normal görünüyordu.

Biletleri elledi ve aklına birşey geldi.

Steven Epstein, birinci sınıfta uçuyordu ve yeri de koridordu. Bunda garip olan ne vardı?

Sonra şunu merak etti: Gemi yolculuğu evrakları neredeydi?

Ona verilen bilgiye göre, çift ertesi gün bir yolcu gemisine binecekti. İşte bu yüzden bu gece harekete geçmişti. Ancak gemiyle ilgili evraklar yoktu.

Biletlere tekrar baktı. New York'a uçuş tarihi 2 gün sonrasına aitti. Planlarını mı değiştirmişlerdi?

Biletlere bakarken aklına yeni birşey geldi. Bileti kenara koydu ve adamın pasaportunu buldu.

İsim: Epstein, Steven. Uyruk: Amerika Birleşik Devletleri. Doğum Tarihi: 21 Ekim 1947. Sonra tekrar cüzdana baktı. Montana'dan alınmış ehliyete baktı ve kaşlarını çattı. Gariplik o kadar belirgindi ki. Yine de ilk bakışta dikkatini çekmemişti. Montana mı?

Aniden cebindeki resmi hatırladı. Keyes, yüzü ezberledikten sonra resimleri yok etmesi gerektiğini söylemişti ama kendine güvenemediği için kuralları yıkmıştı.

Resimdeki adam, kapıyı açan adamdan en az on yaş daha gençti.

Katil, odadaki iki cesede baktı. Sessizce küfür etti.

Oda görevlisi ona yanlış odayı söylemişti. Yanlış Epstein.

Biraz uzakta ayakta durdu. Dizleri, endişeyle hafifçe titredi. İki cesede bir kez daha baktı. Sonra yeniden küfür ederek cebindeki fotoğrafı buruşturdu. Aletlerini topladı ve geriye bakmadan odadan çıktı.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

1.

Kamara, otuz metrekare genişliğindeydi.

Duvarları düz beyaz plastikti. Yatağın üzerinde at sırtında altı sarıklı adamı temsil eden bir baskı resim asılıydı. Halılar sert, kıllı ve yapay mavi renkteydi. Kapının karşısında geniş ve yuvarlak bir pencere vardı - bir lomboz diye düşündü Hannah Gray. Ama aklındaki lombozdan çok daha büyüktü bu.

Lombozun altında, kısa bacaklı maun bir masa vardı. Üzerinde bir lamba, leylaklarla dolu bir vazo ve meyve tabağı duruyordu. Hannah sırtını kapıya verdiğinde sol taraftaki duvara yapışık küçük bir çalışma masası, duvara monte bir televizyon ve küçük bir mini bar görüyordu. Sağ tarafta ise geniş bir yatak, ayaklı bir lamba ve bir şifonyer vardı. Şifonyerin üzerinde ise 12:00'yi gösteren bir radyolu saat bulunuyordu.

Mini barın içinde bir şişe şampanya, iki soğuk bardak, Evian suyu, bir kutu Avustralya fındığı ve bir çift pil bulmuştu. Masanın çekmecesinde iki paket Bonine deniz tutması ilacı, plastik bir bilezik, bir çift köpük kulak tıkacı ve Transderm Scop markalı bir kondom bulmuştu.

Kondomu aldı ve elinde ters çevirdi.

Bir dakika sonra yerine koydu, çekmeceyi kapattı ve denetlemeye devam etti.

Banyo ve kamaranın içi küçük ve topluydu. Beş dakika sonra görülebilecek her şeyi görmüştü; kendini yatağa bıraktı. Gemi, limandaki dalgalara hafifçe eşlik ediyordu ve midesi bulanmaya başlamıştı.

Yatağın arkasındaki hoparlörden, geminin eğlence departmanı sorumlusunun sahte bir neşe gizli sesi yankılandı:

"Bayanlar ve Baylar. Aurora II gemimize hoş geldiniz! Pencerelerimizden Venedik Başkanlık Sarayı'na bakarsanız; 1201 yılı Nisan ayında Comte Thibaut'un nakliye ve savaş gemilerini kontrol altına almak için gelen elçilerin gördüğü manzaranın aynısını görmüş olursunuz. Tabii bu ziyaret, sonrasında Dördüncü Haçlı Seferi'ne dönüşmüştür…"

Hannah kıpırdamadı. Pencereler, diye düşündü.

Lombozlar yerine pencereler, demişti.

Biraz hayal kırıklığına uğrar gibi oldu.

Chicago'da zaten pencereleri vardı.

2.

İki saat sonra eğlence departmanı sorumlusu Aurora II'nin salonundaki pistin başında durmuş,

kelimesi kelimesine aynı cümleleri mikrofonla tekrar ediyordu.

“Yolculuğumuzu sürdürürken, geçmiş de bizim için canlanacak. Asırlar önce bu adamların deneyimlediği yolculuğa bizler de eşlik edeceğiz. Bir Ayasofya’nın ya da Aziz Mark’ın mozaiklerinin 1204 yılında seyahat edenler üzerinde ne denli etki yaptığını düşünebiliyor musunuz?”

Her yer parlıyordu; cilalı tahta yer döşemeleri, parlak ipek duvar kağıtları, parlak Akdeniz’e bakan, sırayla dizilmiş lombozlar- pencereler. Bir kenarda yemek alanı vardı. Cam avizeler, dantel kenarlı masa örtüleri ve köşelere konulmuş süslü püslü bir bar bulunuyordu. Diğer tarafta ise pist vardı. Başında küçük bir piyano ve stereo aletler bulunuyordu.

Yetmiş beş yaşlarında, yanak kemikleri çıkık şık bir bayan kendini Hannah’a tanıtıyordu. Neredeyse fısıltı ile “Renee Epstein,” derken elini de uzattı.

Hannah da elini uzattı ve gülümseyerek, “Vicky Ludlow,” dedi. Eğlence sorumlusu hâlâ konuşmaya devam ederken diğer kulağını çınlatıyordu:

“... yarın sabah erken saatlerde Methoni Adası’na ulaşacağız. Gelecek hafta dolaşacağımız yedi adadan biri burası. Tüm günü Methoni’de geçireceğiz ve yarın akşam demir alıyoruz. Sekizinci günün sabahında, Malta Valletta’ya ulaşacağız...”

Renee Epstein birşey sormuştu ama Hannah soruyu kaçırdı. “Anlayamadım?” dedi.

“Oh, umarım fazla açık olmamışımdır. Bazen son söyleyeceğimi başından söyleyiveriyorum. Annelik içgüdüsü bu sanırım. Oğluma uygun birini arıyorum. Charlie’m bir periodontist.” Kadın eğildi ve ses düzeyini daha da düşürerek, “Çok rahattır.” dedi.

Hannah gülümsemesini sürdürdü. Kadın ona büyükannesini hatırlatmıştı. New Englandlı asil bir kan… Saçları siyaha boyanmıştı ama yüzün kenarındaki bir tutam, yaşını belli etmek için gri bırakılmıştı. Şakaklardaki deri o kadar gergindi ki, kenarlara çekilmiş gözler kedi gözünü andırıyordu.

“Umarım fazla açık olmamışımdır.” dedi kadın tekrardan.

“Hiç değil,” diye cevap verdi Hannah. “ama korkarım ki sahibim var.”

“Oh! Ama yüzük görmedim!”

“Hayır, ben...”

“Aurora II, 82 metre uzunluğundadır.” dedi eğlence sorumlusu. “Eni de 14 metredir. Her türlü okyanus şartlarına dayanıklı kırk dört odasında seksen yolcuya hizmet verebilmektedir. Rahat bir seyir için dengeleme aygıtları bulunmaktadır. Ancak yolculuğunuzun ilk birkaç gününde deniz tutması hissetmeniz olasıdır. Bu konuyla ilgili ayrıca konuşacağız. Gemimiz en son Uluslararası Çevre ve Güvenlik standartlarına uyum belgelerini almıştır. Bunların arasında Birleşmiş Devletler Sahil Güvenlik ve Birleşmiş Devletler Sağlık Bakanlığı belgeleri de bulunmaktadır.”

Hannah nefes almak için bir ara verdi. “Otelde bir kaza oldu.” dedi çarçabuk. “Yüzüğüm lavabonun içine düştü. Sanırım doğrudan kanalizasyona gitti. Sonsuza dek yok oldu. Kocam beni öldürecek.”

“Oh, tatlım,” dedi Renee Epstein. “Ne kadar kötü.”

“Yolculuğumuz sırasında Aurora II gemimizin size sağlayacağı avantajları kullanabilirsiniz. Geminin beş adet güvertesi var. En alttaki A Güvertesi’nde mürettebat odaları ve doktorun muayenehanesi, bir üstteki Ana Güverte’de yolcu kamaraları ve resepsiyon bulunmakta. Onun üstünde Tekne Güvertesi var. Cankurtaran tekneleri burada bulunduğu için bu isim verilmiş. Tekne Güvertesi’nde ayrıca yolcu kamaraları, salon, kütüphane ve oditoryum da bulunmaktadır. Şu anda bulunduğumuz güvertenin adı Üst Güverte. Ve karşınızda MUTFAK!” Yüzünde bir gülümseme ile devam etti. “Yemek odası ve loca burada. Ve son olarak Güneş Güvertemiz var. Sadece dış merdivenlerden buraya ulaşabiliyor ve herkesin sevdiği havuz burada.”

Kalabalıktan gülme sesleri dalgalandı.

“Başlangıçta çok karmaşık gelebilir,” diye devam etti kadın. Otuzlu yaşlarda, parlak gözlü, kumral saçlı, üzerinde standart mavi rengi üst, krem rengi alt olan üniforması bulunan güzel bir kadındı.

“ama merak etmeyin. Hepiniz alışacaksınız. Hafta sonuna kadar hiç çaba sarf etmeden öğrenip avucunuzun içi kadar iyi bileceksiniz.”

Gülme sesleri arttı. Bunu Renee Epstein’dan kaçmak için bir fırsat bilen Hannah, köşe barlarından birine doğru yöneldi.

Kahverengi gözlü garsondan, en güzel gülüşü ile şampanya ve portakal suyu karışımı olan bir mimoza kokteyli aldı ve onu takip eden kadını bulmak için döndü. “Okuyabildiniz mi?”

Hannah şaşırmıştı. “Anlayamadım?”

“Size yolladıkları kitapları. Genel Bilgiler kitabını.”

“Oh!” dedi. “Hayır, korkarım buna fırsatım olmadı.”

“Bu çok kötü. Bu yolculuktan sonuna kadar yararlanmak için mutlaka okumalısınız. Biraz genel bilgi okumanın yararı büyük olur. Bence, listenin tamamını yapmanın bir gereği yok. Bildiğiniz gibi on beş madde var. Beşi ‘şart’, on tanesi ‘şiddetle tavsiye edilen’. Birini denemek iyi bir fikir olabilir ve verdikleri kitaplardan biri, gerçekten harika. Haçlı Seferleri Günlükleri; Joinville ve Villehardouin tarafından yazılmış.”

Hannah, kokteylinden bir yudum aldı. “Hım...”

“Bazı tarihî içerikler size deneyim, hatta bir anlayış kazandırabiliyor. Sizde bir kopyası var mı?”

“Hayır, korkarım ki yok. Onu evde bırakmış olmalıyım.”

“O zaman bizimkini ödünç alırsınız. İkimiz de okuduk. Steven dün gece otelde bitirdi.”

“Oh, ben bunu asla...”

“Hiç önemli değil, unutmayın, anlayış…” dedi Renee Epstein. “Tanıtımdan sonra kamaramıza gelin de onu size vereyim ve eğer kendini banyoya kilitlemediyse, Steven ile de tanışırsınız. Korkarım ki kendini pek iyi hissetmiyor. Deniz yolculuklarında asla iyi olmaz. Oh, bir de onunla konuşurken yüzüne bakın, kulağı pek iyi duymaz.”

“Ben sizi rahatsız...”

“Deneyimi tam olarak denemek gerekir.” dedi Renee baskıcı bir tavırla. “Bunun anlamı da içine

kendinden birşeyler katabilmektir, değil mi? Tembel olmak istemezsiniz böyle bir şans da her gün karşımıza çıkmaz.”

Hannah, yanaklarının artık ağrımaya başlamasına rağmen gülümsemeyi sürdürdü. Gülüşünün sinirden olduğunu düşündü. Kadın istediğini düşünsün, tek bir kelime daha etmeden gitmeliydi yanından.

“Kesinlikle ısrar ediyorum.” dedi Renee. “Onu okumalısınız. Harika bir kitap.”

“Çok iyisiniz. Ama bavullarımı boşaltmam gerek. Belki sonra.”

“Bir dakikanızı bile almaz. Hadi gelin.” dedi Renee ve elini tuttu. “Zaten sunum da bitiyor sanırım.”

Hannah, elinin üzerindeki ele baktı. İnce damarlar her yanından görünüyordu. Parmakları uzun ve hoştu. O an kendini asla yapacağını düşünmediği bir hareketi yaparken bulabilirdi. Ama bunu yapabilir miydi? Kendine dostça davranan yaşlı bir kadının canını acıtarak elini elinden çekebilir miydi?

Tabii ki yapabilirim, diye düşündü. Ve yapacağım. Şimdi.

Kendi ağzından çıkan kelimeler, onu bile şaşırtmıştı:

“Çok iyisiniz.” dedi. “Sadece bir iki dakikalığına ama. Teşekkür ederim.”

3.

Hannah kadının kocasının -Steven Epstein diye hatırladı- kusma seslerini duyabiliyordu.

Artık Hannah’ın gülüşü donmuştu. Adam banyoda canı ile uğraşırken, bavulların arasında bir kitap aramak için koşuşturan ve durmaksızın konuşan kadının odasında kendini rahatsız hissetmişti.

“Gemi yolculuklarında çok kötü. Berbat. Doğrusunu isterseniz son rezaletin ardından bir yenisini kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Aslında bu yolculuğa arkadaşım Martha’yla gelmeyi planlamıştım. Martha’yla son zamanlarda birçok seyahatler yaptık. İki yıl önce Vietnam’a gittik. Bir yıl önce de Nil Nehri’nde gezdik. Gelecek yıl Yangze’ye gitmeyi planlıyoruz. Ama son saniyede Steven fikrini değiştirdi ve bana eşlik etmeye karar verdi. Bundan alınacak bir ders var tatlım.” Sesini yükselterek söylemişti. “İlacını aldın mı? Komodinin üzerinde bir tane vardı.”

Banyodan cevap gelmedi.

“İşte burada.” dedi Renee. Bavulların birinden kitabı çıkarmıştı ve Hannah’a verdi. Kapağında, ellerinde kılıçları olan adamlar, ateşli oklar, fırtınalı şatolar ve yerlerde ölüler vardı.

“Teşekkürler.” dedi Hannah ve kapıya doğru yöneldi. “Hoş geldin yemeğinde görüşürüz.”

“Steven, kendini konuğumuzla tanışacak kadar iyi hissediyor musun?” Hâlâ bir cevap yoktu.

“Umarım kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur Bay Epstein.” diye seslendi Hannah. “Çıkmanıza gerek yok. Sonra görüşürüz.”

“Tatlım acelen ne! Bir kadeh şampanyaya ne dersin? Buralarda bir yerlerde Charlie’nin resimleri

olacaktı. Senin sahibin olduğuna eminim, evet ama bir arkadaşın olmalı...”

“Çok teşekkürler. Ama bavullarımı boşaltmalıyım. Kitap için teşekkürler. Şimdilik hoşça kalın!”

Hannah, kadın birşeyler demeden hemen kapıya yöneldi ve kapıyı kapattı.

Kırmızı halılı koridorda, Epsteinların kamarası önünde biraz durdu. Kapının üzerinde altın renkli tabelada 47 yazıyordu. Sonra odasına doğru yöneldi. Baldırları sünger gibiydi ve dengesizdi. Henüz deniz yolculuğuna alışamamıştı. Yoksa, lomboz gibi bu durum da gündem dışı mı olmuştu?

Bir eli destek için duvarda, dikkatlice odasına doğru gitti. Acaba yaşlı kadına odasına kadar eşlik etmekte hata mı etmişti? En son isteyeceği şey yeni dostluklar edinmekti. Son zamanlarda çok hatalar yapmıştı...

Sorun olmaz, diye düşündü. Sadece nazik olmaya çalışıyor.

Paranoyak olma.

Çok da mümkün olmamakla birlikte, eğer onu gemiye kadar takip ettilerse bile, ajanları daha yeni yüz gerdirme ameliyatı geçirmiş yaşlı bir bayan olamazdı. Hayır, ajan genellikle takım elbiseli ve aynalı gözlüklü bir erkek olurdu. Kravat olmazdı, ama aynalı gözlükler ve parlak gri bir ceket giyerdi. Ama bu da doğru olmazdı, değil mi? Onun nerede olduğunu biliyor olsalardı, gemiye adam yollamazlardı. Onu tutuklamadan önce karaya ayak basmasını beklerlerdi.

Kesin kuruntu yapıyordu. Onu takip eden biri yoktu. Bundan emindi.

Kamarasına ulaşır ulaşmaz, kapısını kilitledi. Kitabı yatağına attı ve pencereden bakmak için ilerledi. Rüzgarla dalgalanan bir İtalyan bayraklı deponun arkasından St. Mark Kilisesi’nin bir köşesi görünüyordu.

Yine içini o komik hayal kırıklığı duygusu sardı.

Her şey çok daha romantik ve dramatik olmalıydı. Vene-dik’ten Yunan Adaları’na doğru giden gemideydi. Ayrıca gemi üst düzey insanlarla doluydu ve ilk ödevini de almıştı. Haçlı Savaşları Günlüğü.

İç çekti.

Kendi yansımasını izlemek için pencereden bir kez daha baktı.

Sonra geri dönüp bavullarına doğru yöneldi.

4.

Bavullarını boşaltmıştı.

Giysilerini bavullardan dolaba boşaltırken, Hannah ne kadar öngörülü olduğuna şaşırmıştı. Yolculuk sadece bir hafta sürecekti. Ama ona en az bir ay yetecek giysiler getirmişti; bluzlar, boyundan bağlamalı üstler, kalp yakalı kaşmir süveterler, Jeanlar, etekler, bikiniler ve peştamal eşarplar. Sadece güzellik ürünleri bir çantayı doldurmuştu. Bavullarının içini gören biri, onun bir daha asla geri dönmek istemediğini düşünürdü.

Oysa bu yanlış olurdu. Buraya sadece kafasını boşaltmak için gelmişti. Fırsat doğmuştu, hastalık için kullandığı boş günleri vardı ve Frank'den garip sinyaller alıyordu. Bu yüzden eşyalarını topladı - hem de fazlasıyla- ve şimdi buradaydı. Ama bu durum tabii ki geçiciydi. Yolculuk bittiğinde Chicago'ya geri dönecekti.

Zaten başka nereye gidebilirdi ki?

Giysilerini dolaba kaldırdıktan sonra evraklarını yatak örtüsünün üzerine yaydı. Seyahat çeklerinde iki bin doları ve nakit olarak da beş yüz doları vardı. Tabii ki geri dönecekti. Bu parayla alışmış olduğu hayatı uzun süre yaşaması imkansızdı.

Beyninin bir yarısı, ortak hesabı unutma, Hannah, diyordu.

Unutmamıştı. Amerika'daki ortak hesabında yüz on iki bin doları vardı. Ama Frank konusundaki düşünceleri doğruysa, bu hesap çok yakında dondurulurdu. O para da onun için kayıp sayılırdı.

Paranın yanında, Vicky'nin havalimanındaki buluşmalarında ona verdiği yolculuk broşürü vardı. O ana kadar Hannah sadece bir göz gezdirmişti. Kafası hep başka şeylerle doluydu. Hiçbirine tam olarak odaklanamayıp boşu boşuna hepsini birden çözmeye çalışıyordu. Broşürü eline aldı ve sayfalarını çevirdi.

Frank hakkındaki fikirleri yanlış mıydı? Sadece bir paranoya mıydı? Yoksa tam tersi miydi? İş işten geçmiş miydi? Belki de bir sonraki limanda onu bekliyorlardı ve ertesi hafta kocaman resimleri Tribune Gazetesi'nde boy gösterecekti. Adamlar onu, bekleyen araca doğru sürüklerken, yüzünü kapatmak için ceketini kafasına geçirmiş hâlde bir resim. Başlık da aynen şöyle olacaktı: MEDICARE DOLANDIRICILIK OLAYININ KAÇAK SORUMLUSU YAKALANDI. Uluslararası takip tutuklama ile sonuçlandı.

Ama hayır, uluslararası takip yoktu. Şirketin bildiğine göre, bir dolandırıcılık da yoktu. Sadece Frank'den kaynaklanan bir his vardı, o kadar. Sadece bir his. Büyük bir ihtimalle, sadece kafasında olan birşeydi bu.

Vicky telesekreterine bir mesaj bırakıncaya kadar, Hannah hayatının tamamen bittiğine karar vermişti. Koltuğunda oturmuş, kafasını elleri içine almış, Frank ile yaptıkları son konuşmanın ardından üzerine yapışan batma duygusundan kurtulmaya çalışıyordu. Sonra telefon çalmış, telesekreter devreye girmiş ve Vicky'nin sesi odada yankılanmıştı:

“Hannah, aç şu telefonu.” Vicky'nin sesinde bir gurur ve biraz da kendini tatmin havası vardı. “Orada olduğunu biliyorum. Aç şunu! Greg süper bir ödül aldı. Onu Londra'ya bilmem kaç multimilyon dolarlık bir kontrat pazarlığına yolluyorlar. Maggie ve ben de onunla gidiyoruz. Ama bu durumda birlikte tatile gidemeyeceğiz ve iptal için de geç kaldık. Uçak yarın kalkacak. Venedik'e bir kafa dinleme tatiline ne dersin? Tatil hakkın da vardı, değil mi? Tanrı biliyor ya bu sana çok iyi gelecektir. Ayrıca davet etmek istediğin biri varsa, fazladan bir bilet daha var. Bu mesajı alınca, beni evden ya da cepten ara.”

Hannah telefonu açmıştı.

O zaman bile takip ediliyor şüphesi onu sarmıştı. Kör gibi gezegenin diğer yarısına mı gidecekti? Parasız ve yolculuğun ardından ne yapacağını bilmeden mi? Saçmaydı. Ama toplanıp gitme ve her

şeyi ardında bırakma düşüncesi reddedemeyeceği kadar cazipti. Tabii ki geçici olacaktı. Tabii ki kendi hayatına geri dönme niyeti vardı...

Ama aklının şeytani tarafı, “O zaman neden Vicky’nin adına seyahat ediyorsun?” diye sordu. Neden ayrılmadan önce telesekreter mesajını yeniledin ve Vicky’nin bıraktığı mesajı sildin?

“Seçeneklerini açık bırakmak için.” diye cevapladı. En kötüsü başına gelirse diye.

Vicky’nin aramasından yaklaşık 24 saat geçmeden, havalimanında buluşmuşlardı. Biletler ve broşürler verilmiş ve vedalaşılmıştı.

Düşünceli şekilde broşürü yokladı ve yere koydu.

Broşürün yanında adres defteri duruyordu. Adres defterinin yanında pasaportu ve pasaportunun yanında da onun olmayan ve Renee Epstein’dan ödünç alınmış kitap vardı. Birdenbire tüm hoşgörülü ruh hâlinden sıyrılmıştı. Ya Frank tutuklandıysa ve bir hafta sonra asla eve dönemezse? Ya hayatının kalanında görüp göreceği son şey buysa?

Son, diye düşündü. Yale mezunu ve bir zamanlar Illinois Sağlık Birliğinin parlayan genç yıldızının sonu.

Pasaportuna uzandı ve açtı. İçindeki parlak resimden kendi yüzü ona bakıyordu; soluk, koyu renk gözlü, suratsız ve dore sarı saçları vardı. Annesinin de sık sık tekrarladığı gibi, güzel görünebilecek sevimli biriydi ama çok ciddi görünüyordu. Fotoğrafına baktığında, annesinin gözüyle bakabildiğini gördü. Gözleri kara elmas gibiydi, sert ve keskin.

Ama bu yüz, uluslararası bir dolandırıcının yüzü müydü? İnanması çok zordu.

İnanması daha da güç olan olay ise pasaportun kontrolden geçmesiydi. Hannah’a göre yapılan çalışma çok kötüydü. Kişisel bilgilerin ardındaki mavi kırmızı desen kopyaydı. Evdeki yazıcıdan daha iyisi çıkmamıştı. Vicky Ludlow imzası çok sıkışıktı. Sanki ilk defa imza atıyor gibi görünüyordu, kaldı ki zaten ilkti. En kötüsü de pasaportun çıkış tarihini Nisan 2002 olarak yazmıştı. O tarihte pasaportun yenilenmiş olması gerekiyordu. 11 Eylül öncesi pasaportlarından olmalıydı. Dijital resimli ve gizli baskılı. Bu öyle değildi. Ancak neyse ki gümrük memuru pasaporta değil de bacaklarına bakmakla meşgul olmuştu.

Bu sahte pasaportun bilgileri evindeki bilgisayarda kaldı mı diye merak ediyordu. Tüm belleği yeniden formatlamıştı. Bildiği kadarıyla, sürücüdeki hiçbir bilgiye ulaşılamazdı. Ancak izlerin bir yerlerde saklandığı ve uzman bir teknisyenin bunları bulabileceği duygusuna kapılmıştı.

Eğer bu olursa, kötünün de kötüsü olurdu.

Yine de hep babası yanındaydı tabii. Eğer bu kötünün de kötüsü başına gelirse, babası bu küçük problemden kurtulmanın bir yolunu bulurdu.

Ama onurunu ayaklar altına alıp babasına yalvarmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Pasaportu da yerine koydu ve adres defterini aldı. Bir an Frank’in numarasını arayıp cevaplara ulaşmak istedi. Ama muhtemelen telefonu takipteydi ve FBI, telefonun yanında onun aramasını bekliyordu. Ya da ABD Marshall Teşkilatı olabilir miydi? Veya İletişim Denetleme Servisi ya da devlet müfettişlerinden biri olabilir miydi?

Adres defterini bıraktı ve iki Xanax bulup yuttu. Farkına bile varmadan eli sol bileğinin içindeki soluk izleri ovalamaya başladı. Stresli olduğu zaman eli bu eski izlerin üzerine bilinçsizce giderdi.

Aniden yine kendini kötü hissetti. Farkındalık onun fiziksel hareketliliğini sağlamıştı. Neden beş parasızdı. Üniversiteden yeni mezun olduğunda babasının yaşadığı iflastan beri beş parasızdı. En kötü anında bile toparlanmak için kredi alabilmişti. Şimdi yakalanacak olursa, kredisi Merkez Bankası tarafından durdurulurdu. Gerçekle yüzleşmek zorundaydı; aç kalabilir ve donabilirdi.

Hayır, Frank onu yüzüstü bırakmazdı.

Bu bir tatildi. Farklı birşey değildi.

Yatağına uzandı ve gözlerini kapattı.

Sonra çiçeklerini düşündü ve gözlerini açtı. Bitkileri için hiçbir şey yapmamıştı. Binanın kapıcısı Craig’e sulamasını söyleyebilirdi. Masasında oturup asla birkaç sayfadan öteye geçemediği kitaplara bakmaktan başka birşey yapmıyordu. Bitkilerle kolaylıkla ilgilenebilirdi. Ama ona sormak aklına dahi gelmemişti. Şimdi artık çok geçti. Bitkileri çoktan solmuş, hatta ölmüş olabilirdi.

Hannah Gray o an neredeyse onları kıskandı.

İKİ

1.

Daisy masanın arkasından gülümsedi ve ona mesaj kağıtlarından oluşan ufak bir yığın uzattı.

Keyes ofisine doğru giderken onlara bir göz attı. Kağıtta SİZ DIŞARIDAYKEN, yazıyordu. İlk mesaj Rachel'dandı. Daha fazla okumadan buruşturup bir top yaptı. Bırakalım Allah'ın cezası avukat ile konuşssun, eğer biriyle konuşmaya ihtiyacı varsa. Bugün onunla uğraşacak havada değildi.

Sonraki birkaç mesajla ilgilenmesi gerekecekti ama çok da aciliyeti yoktu. Kağıtları masasının köşesine bıraktı. Sonuncusuna ise nasılsa bakakaldı. Leonard'dan gelen bir telefona dair rapordu. Aramanın saati okunaklı değildi. Zamanın altına

Daisy tek bir kelime çiziktirmişti: Olumsuz.

Olumsuz, diye düşündü Keyes.

Yorgunluktan zaten yarı kapanmış gözleri iyice kısılıp ince bir çizgiye dönüştü.

Masasının arkasındaki iskemleye çöktü, telefona uzandı ve bir düğmeye bastı. Ardına kadar açık kapıdan yan odada çalan zili duyabiliyordu. Daisy dahili telefondan "Efendim?" diye cevap verdi.

"Leonard ne zaman aradı? El yazını okuyamıyorum."

Sesindeki asabiyeti fark etti ve bastırmaya çalıştı. Birkaç saniye geçti. Kağıt buruşturuldu. Uygulamalı Veri Sistemle-rindeki her iş, eski usul üç kopya çalışılırdı. Şu Allah'ın cezası diyete başlayana kadar sanki hiç bu kadar asabi olmamıştı.

"Üç buçuk." dedi Daisy. Adamın halini sezdiği için sesine bir ciddiyet katmıştı. "Geri arayacak."

"Tam olarak ne söyledi?"

"Sadece 'olumsuz' dedi."

"Aradığında mutlaka bana bağla. Ne olursa olsun."

"Tamam." dedi kız.

Düğmeye tekrar bastı ve hoparlör sustu.

Olumsuz.

Bu da ne anlama geliyordu şimdi?

İşaret parmaklarıyla şakaklarına dokundu, bir süre ufak daireler çizdi -seri daireler, daire üstüne daireler- gözlerini ovuşturdu ve işe geri döndü.

Dick Bierman INFOSEC'ten aramış ve Uygulamalı Veri Sistemleri internet ağının "ping yanıtlama süresi" -o neyse artık- hakkında bir soru sormuştu. Keyes, not kağıdı üzerine kaçamak bir cevap karaladı -Bierman pes etmeksizin bilgi peşindeydi, UVS'nin bilgisayar yapısı hakkında ayrıntılar öğrenmek için saçma sapan sorular sorup duruyordu - ve not kağıdını mesaj yığınına iliştirdi. Mesaj

yığını, ekinde not kağıdıyla birlikte çıkış sepetindeki yerini aldı. Bırakalım Dick Bierman'la Daisy ilgilenebilirdi. Sonraki mesaj Nevada'daki gama tesisindeki seradan sorumlu Alex Petrov'dandı. Petrov'un daha fazla su pompasına ihtiyacı vardı, bu da daha fazla paraya ihtiyacı var demekti; fakat adam standart kağıt işlerini yapmak yerine, Keyes'in değerli zamanını harcamayı tercih etmişti. Keyes, Petrov'un önerdiği rakamları gözden geçirdi, ikiye böldü ve başka bir not kağıdı kapıp yeni rakamları yazarak onu da mesaj yığınına ekledi. Onu da sepete attı. Daisy hepsiyle ilgilenebilirdi. Düzgün düşünemeyecek kadar acıkmıştı. Bunlardan hiçbiriyle uğraşacak hâli yoktu.

Bir sonraki mesaja ancak bir dakika kadar baktıktan sonra zihnini toparlayabildi ve yazanları anlayabildi. Kızının düğününü yapan yemek hizmeti şirketinin fiyat teklifi; bu tam bir hırsızlıktı ama prestijleri sayesinde paçayı sıyırıyorlardı. Fiyat teklifi göndermek için kurnazca son ana kadar beklemişler, onu köşeye sıkıştırmışlardı. En iyisi, aşağısı olmaz diye düşündü acı acı ve notu buruşturuverdi.

Olumsuz.

Bu da ne anlama geliyordu şimdi?

Belki de Epstein'ı Leonard'a bırakmakla hata etmişti. Belki resmî kanallardan takip etmiş olmalıydı.

Hayır. Bu beyin ameliyatı değildi ki. Sadece bir anlığına yoldan çıkmış yaşlı bir bilim adamıydı işte. Roger Ford'a bakılırsa, Leonard bunu havada karada hallederdi.

Öğle yemeği yese iyi olacaktı.

"Eğer Leonard ararsa," dedi Daisy'ye çıkarken, "cep telefonuma yönlendir."

2.

Asansörde bir karatahta vardı.

Allah'ın cezası asansörde, diye düşündü Keyes; Tanrı aşkına. Bu kaz kafalıların gerçekten ihtiyacı mı vardı? Katlar arasında geçen beş-on saniyede ilham gelmesi ve bunu bir yere çiziktirmedikleri takdirde ilhamın ilelebet uçup gitmesi mümkün müydü? Belki mümkündü. Doğrusu şu ki, onların zihin yapısını anlayamamıştı. Bu adamların yarısı araba kullanamaz, video oynatıcı çalıştıramaz ya da kendi çamaşırlarını yıkayamazlardı. Ama aynı adamlar pi sayısını akıldan iki yüz basamağa kadar bölebilirlerdi.

Kapılar sitenin zemin katında tıslayarak açıldı.

Geniş pencereden görünen hükûmet destekli yemyeşil çayır, zincirli çitlere kadar uzanmaktaydı. Site çitlerinin etrafında belirli aralıklarla güvenlik kulübeleri yerleştirilmişti. Çıplak gözle oldukça zararsız görünüyorlardı, herhangi bir büyük firmadaki güvenlik noktasından farksızdı. Her kulübede M134 makineli tüfeği olan üç görevlinin bulunduğu asla Vermont halkının aklına gelmezdi. Aynı, Uygulamalı Veri Sistemleri sitesinin yerin altında her yönde yarım mil devam ettiğini, evlerinin, odunluklarının ve kızlarının hamsterı için kazdıkları mezarı arasında binlerce metre ilerlediğini bilemeyecekleri gibi.

Keyes kafeteryaya doğru yöneldi, birkaç tanıdığa selam verdi, bir yandan öğle yemeği için seçeneklerini aklından geçiriyordu. Diyete göre öğle yemeğinde sadece salataya izin vardı. Fakat kahvaltıyı atlamıştı, belki biraz kendini kandırabilirdi. Daha bu sabah düğün hazırlıkları sırasında smokininin içine girebilmişti; biraz ödülü hak ettiğini düşündü. Günde bin beş yüz kaloriyle sınırlı kaldığı sürece…

Bacağının yanındaki cep telefonu titredi.

Hemen en yakın kapıya doğru yöneldi ve banklarda sekreterlerin oturduğu, öğle güneşinin altında ton balıklı sandviçlerini yedikleri bir Japon bahçesine çıktı. Onları geçti, telefonu kulağına götürmeden önce kendine sakin bir köşe buldu.

“Leonard hatta.” Dedi Daisy. “Bağlıyorum.”

Keyes kurulan uluslararası telefon bağlantısının boğuk, sonarı andıran sinyalini dinledi. Ardından şifreleme sisteminin benzer boğuk sinyalleri geldi. Yakındaki balık havuzunun kenarında bir bahçıvan çalışmaktaydı. Havuzun etrafında bir daire çizerek yan yan yürüyordu. Sonunda bir klik sesi duyuldu. Bir ses “Keyes?” dedi.

“Evet.” dedi Keyes ve Leonard yakası açılmadık küfürlerine başlarken telefonu kulağından uzaklaştırdı.

Leonard’ın çatlak oğlan sesiyle küfür kıyamet konuşması ona hep garip gelmişti. Leonard neredeyse otuz yaşındaydı ama durumu sayesinde -hipofiz yetmezliği diye açıklamış ve kendine karşı hayran olunası acımazlığı ile Keyes’i etkilemişti- on iki-on üç yaşında bir oğlandan daha büyük görünmüyordu, sesi de gençti.

Belki de Leonard’ın kendine acımasına zaten gerek yoktu. Eğer durumundan çekmemiş olsaydı, asla mevcut mesleğinde doruğa ulaşamazdı. Roger Ford onu bulmadan önce Leonard, gezici bir sirkte hilkat garibesi olarak sergileniyordu. CIA, kuşkusuz onun için yukarıya doğru bir adımdı.

Şu anda sesi durulmuştu. Keyes telefonu kulağına geri götürdü. “Ne oldu?” diye sordu.

“Lanet oda yanlışmış. Olan bu.”

“Yanlış oda mı? “

“Doğru isim. Yanlış oda.”

Keyes gözlerini kapadı.

Leonard küfürlerine yeniden başladı. Adam bir denizci gibi küfredebiliyordu, bu kuşkusuz sirkten edindiği bir yetenekti. Keyes gözlerini açtı ve balık havuzuna baktı. Yüzeyin altından turuncu bir parlaklık geçti. Doğanın güzelliğine ve dengesine bak, diye düşündü. Balık minik daireler çizerek yüzdü; daireler içinde daireler çiziyordu. Tüm bahçe enerjinin doğal ve sakince akması için tasarlanmıştı. Rahatla.

“Kahrolası görevli.” diyordu Leonard. “Bana yanlış…”

“İlgileneceğim.” diye söz verdi Keyes.

“Senin için söylemesi kolay. Sen değilsin…”

“Rahatla.” dedi Keyes, kendi tavsiyesine uyarak bir nefes aldı. “Hatta kalman gerek. Neredesin?”

Leonard “Tekrar arayacağım.” dedi ve bağlantı koptu.

3.

Kahvaltı gibi öğle yemeğini de atlamıştı.

Leonard’ın tekrar aramasını beklerken moralini yüksek tutmak için akşam yemeğinin kendisini beklediğini düşünüyordu. Mükellef bir akşam yemeği, bin beş yüz kalorilik bir akşam yemeği. Moralini yüksek tutmak için çaresizce birşeye ihtiyaç duydu. Tüm bu kaynaklar ve tüm bu çalışanlar diye düşündü -tüm bu feng shui ve minik Japon bahçesindeki tüm balıklar- hâlâ olaylar kendi kontrolünün dışında gelişiyordu.

SİA’ye gitmem gerekiyordu, diye düşündü.

Savunma İstihbarat Ajansı (SİA), Uygulamalı Veri Sis-temlerini ilgilendiren güvenlik sorunlarında resmen yetkiliydi. Fakat eğer Epstein’ın kaçtığı duyulursa, üsleri Keyes’in bu özel gösteriyi yöneteceğine dair inançlarını kaybedebilirlerdi. Gerçekte suç Keyes’in değildi, bu tamamen şanssızlıktı. O kahrolası İtalyan resepsiyoncu yanlış odayı vermişti, çünkü otelde aynı anda iki Epstein kalıyordu. Aptal bir hata işte, öngörülemez bir hata.

İşleri daha da zorlaştırma, diye düşündü.

SİA’ya git.

Hayır. Barbarlar kapıda. Başka seçenekleri olduğu sürece -Roger Ford ve Ron Nichols gibi- onları kullanırdı.

Roger Ford liseden beri arkadaşıydı. Mezuniyetten sonra, kendilerini Beltway’de kariyer peşinde iki hırslı bekâr olarak bulmalarıyla birlikte dostlukları pekişmişti. Yıllar içinde yolları ayrılmış, Ford CIA’e, Keyes de UVS’ye geçmişti. Yine de temeller sağlamdı ve dostlukları devam etmişti.

Ron Nichols UVS’deki resmî görevi kriz yönetim danışmanı olan biriydi. Ron her yıl yüz seksen altı bin dolar maaş alırdı. Fakat Ron Nichols diye biri yoktu. Keyes on altı ay önce bu kimliği yaratmıştı, bunun gibi acil durumlarda kullanılmak üzere bir acil durum fonu oluşturmak için. Ford kişisel bir ricası olarak bir isimi verdiğinde, masraflar Ron Nichols’ün cebinden ödenirdi.

Gölge statüsünde varlığını sürdüren UVS’nin diğer hükû-met ajanslarıyla kıyaslandığında avantajları ve dezavantajları olmuştu. Avantajları asıl olarak mali yöndendi. Keyes’in bütçesinde ufak tefek kesintiler vardı. İleri Güvenlik Araştırma Projeleri Ajansı (DARPA) bütçeden aslan payını sağlıyordu. LANL -Los Alamos Ulusal Laboratuarı- bazı hayati önemde personeli sağlamış, ayrıca cömert bağışlarda bulunmaktaydı. Geri kalan BBAY tarafından sağlanırdı, ki bu fonlar tamamen gizliydi - genel ABD bütçesinde yer almadığı için “Böyle Bir Ajans Yok” rumuzuyla söz edilirdi. Beyaz Saray’ın satın aldığı beş bin dolarlık küllükler, aslında BBAY’yi finanse etmek amaçlıydı.

Fakat madalyonun arka yüzü de vardı. Bir işin içinde bu kadar çok el olması, UVS’nin herkese karşı sorumlu olduğu hissini uyandırıyordu. Düzinelerce, yığınlarca Dick Bierman gibi adam Keyes’in

çuvallamasını bekliyordu. O zaman onlar devreye girecek ve koltuğa pençeleriyle tutunacaklardı.

Bu yüzden SİA’ya gidemezdi; diğer seçenekler varken olmazdı.

Daisy ofise girdi ve masasına bir dosya bıraktı. Adam başıyla onayladı ve tekrar dikkatini elinde duran telefona verdi. İtalyan bir polis memuruyla konuşuyordu, polis onun New York Polis Departmanında görevli, bir cinayet zanlısını takip eden ikinci derece bir dedektif olduğunu sanıyordu, eski karısı zanlının Venedik’e kaçtığını iddia etmişti.

Leonard tekrar aradığında Keyes hazırdı.

“Epstein bu sabah gemiye bindi.” dedi Keyes. “Demek ki kimsenin kendisini takip ettiğinden şüphelenmiyor. Bir sorun yaşamayacaksın. “

Leonard birşeyler mırıldandı.

“Olan olmuş.” dedi Keyes, “Ağlamanın anlamı yok.”

Leonard karşılık vermedi. Keyes işle ilgili hızla devam etti.

“Yarın Methoni’ye ulaşacaklar, günü orada geçirirler ve akşam yemeğinden sonra tekrar yola çıkarlar. Senden yapmanı istediğim şey şu, yarın gece ineceksin…”

Önünde açık duran dosyalardan birine baktı.

“…ve bir oda tutacaksın. Altı otel var, herhangi biri olabilir. En yakın havaalanı elli kilometre ötede Kalamata’da. İşi hallettiğinde Daisy’yi detaylardan haberdar et. Sonrası için biraz destek toparlıyorum. Seninle otelde buluşacaklar ve yardım edecekler.”

“Destek mi?”diye sordu Leonard.

“Hı hıı. Sen odayı tuttuktan sonra…”

“Ben yalnız çalışırım.” diye kesti Leonard.

“Bu sefer değil. Eğer otelde işler yolunda gitseydi…”

“Benim hatam değildi.”

“Farkındayım.” dedi Keyes sakince. “Ama desteğe ihtiyacın olacak. Çünkü işi yarın sabah Sapienza Limanı’nda yapacaksın. Ve sen bu işi yapınca, gemiye binip adamın kabinini temizleyecek birine ihtiyacımız olacak.”

Aslında Keyes işin pek de şart olmadığını düşünüyordu. Epstein, mikroskobik kara deliklerin yaşam sürelerini hesaplayan formülün olduğu kağıdı imha etmiş veya etmemiş olabilirdi. Kağıdı Greenwich fark etmiş ve formülün kusursuz olduğunu söylemişti. Kağıdın var olup olmaması artık pek önemli değildi. Greenwich, Epstein’ın sonuçlarının tekrar gerçekleştirilebilir olduğuna dair Keyes’e güvence vermişti, tabii sadece Greenwich tarafından yapılabilirdi.

Önemli olan tek şey, Epstein’ın çok fazla karışıklık çıkarmadan susturulmasıydı. Yine de formülü geri almak, önümüzdeki günlerde Keyes’in daha rahat uyumasını sağlardı. Kendi elinde olması önemliydi tabii, ama başka ellere düşmediğinden de emin olurdu bu sayede. Ayrıca Greenwich’in sonuçların tekrar gerçekleştirilebileceğine dair sözünden tam anlamıyla şüphe etmese de hiçbir şeyi şansa bırakmamayı tercih ederdi. Aşırı temkinli olması sorun teşkil etmezdi.

“Ne limanı dedin?” diye sordu Leonard.

“Sapienza. Burası tur grubunun yarın gittiği yer. İşi bitirebileceğin bir nokta bul ve şahit bırakma. Halledebilir misin?”

“Hallederim.” diye temin etti Leonard.

“Daisy’ye detayları bildir.” dedi Keyes ve telefonu kapadı.

Bir dakikalığına masasına boş boş bakakaldı. Sonra telefona uzandı ve Washington’dan Roger Ford’u aradı. Son zamanlarda iyilik istemek için çok fazla aramıştı. En eski arkadaşlıklar bile -belki de özellikle en eski arkadaşlıklar- bundan yıpranabilirdi. Fakat şansını denemek istiyordu. Bu işi şimdi bitirmesi ve sert oynaması gerekecekti.

Konu sert oynamak olduğunda, kimse Roger Ford’un eline su dökemezdi.

Ford meşgule benziyordu, bir süre birbirlerine iltifatlar ettiler. Ardından Ford, Leonard’ın Keyes’in ihtiyacı olan hizmetleri verip veremediğini sordu. Keyes, ufak bir problem olduğunu iletti -Leonard’ın kabahati değildi- ve Keyes, işleri yoluna koymak için bir takım oluşturmak konusunda endişeliydi.

“Ufak bir takım.” dedi Keyes. “Sadece bir veya iki kişi. İşi bitirebilecek adamlar. Şu anda müsait olmaları gerek -bugün.”

Ford düşünceliydi. Keyes klavyede dolaşan parmakların sesini duydu. “Ne tip bir işten söz ediyoruz?”

“Güvenli bir bölgeye sızması ve bir araştırma yapması gerekecek ve işler ters giderse kendisi başa çıkabilmeli.”

Ford durakladı. Keyes adamın meseleyi mi düşündüğünü yoksa başka bir konuyla mı ilgilendiğini bilemeden bekledi.

“Bir isim düşünüyorum…”

Keyes kaleme uzandı.

“Dietz adında bir adam. Birkaç sene önce emekli oldu. Ama zaman zaman bize iyilik yapar, kayıt dışı işler. “

“Geçmişi?”

“1970’lerde Langley’de on yıl. 83’te FBI-CIA’in ortak operasyonu olan COURTSHIP’in bir parçasıydı. New York’ta çalışıyordu, Sam Amca adına casusluk yapması için KGB’yi ayarlıyordu. FSB geldiğinde -Federal Sluzhba Bezopasnosti - oyun biraz değişti. Taze kan. Doksan bir ilkbaharında Dietz tükendi ve erken emekliliğini istedi. Fakat yılda bir-iki kere ortaya çıkar - kayıt dışı dediğim gibi. Para için diye tahmin ediyorum.”

Keyes kaşlarını çattı. “Saha tecrübesi olmasını umuyordum.”

“Dietz işinin ehlidir. Bizim için şimdilerde yaptığı işler kağıt işi değil.”

“Bir numarası var mı?”

Ford ona numarayı verdi. Tekrar birbirlerine şirinlikler yaptılar, sonra Ford bir toplantısı olduğunu söyledi ve kapattı.

Bir sonraki telefonu etmeden önce Keyes biraz durakladı.

Bu ikisi -Leonard ve Dietz- işi halledebilecekler miydi? Şimdi SİA'ya gitmek yerine kendi adamlarıyla ilerlerse, daha önce olduğundan çok daha fazla kendini konuya adamış olacaktı.

Hallederler, diye düşündü Keyes. Bu adamlar profesyoneldi ve o geminin güvertesinde ciddi sorun yaratacak kimse olmayacaktı, yine de tereddütteydi. Yolcular genelde yaşlı insanlardı. Mürettebat hiç kuşkusuz ki üç kuruşa çalıştırılıyordu. En kötü durumda aşırı hevesli bir güvenlik görevlisi olurdu ki, o da işe karışmaya kalkarsa kafasına kurşunu yerdi. Evet, Epstein o gemiye binmekle ölümcül bir hata yapmıştı.

İlk başta Keyes hileli bir durumdan şüphelenmişti -Epstein UVS'ye izini kaybettirmek için rezervasyonları karısı üzerine yaptırmıştı. Ama İtalyan polisi o sabah Epstein'ı gemiye binerken görmüştü ve böylece tuzağa düşmüş demekti. Keklik gibi.

Bu kadar zeki bir adamın böyle aptalca bir hata yapabilmesi garipti.

Ama hatalar yapılmıştı. Otel odasındaki fiyaskoya bak mesela, diye düşündü. Hatalar hep olurdu ve Epstein gibi dehaların bile hatalara diğerlerinden daha fazla bağışıklığı yoktu. Aslında Epstein kendi çalışma arkadaşları arasında bile aklının havada olmasıyla nam salmıştı. Karmaşık sayılarla bowling topları gibi akrobasi yapan bu zihin, her ay kirayı zamanında ödeyen zihinle aynı tipte değildi.

Epstein nasılsa anlık bir hevesle, garip bir yüksek ahlaki çağrının peşinden gitmişti. Kaçışından sonra, bir hafta önce paniğe kapılmıştı. Durumu etraflıca düşünmemişti.

Belki de Keyes adamı daha fazla ciddiye almalıydı. Belki Keyes'in ahlaki hezeyanları sadece Keyes'in nazarında önemliydi. Belki adam en çok parayı verene sırları satmayı planlamıştı. Veya adam yakalanacak kadar çok yaşayacağını nasılsa düşünmemişti ve bu yüzden gözünü karartıp kaçmıştı. Eğer atom bombasını bir oyuncağa benzeten bir keşfe denk geldiyse zaten, keşfini güvende tutmanın tek yolunun intihardan geçtiğini düşünmüş olabilirdi…

…yani bu pek de fena olmazdı. Epstein'ın sonuçlarını

Greenwich elde edebilirdi. Bu konuda Greenwich'ten söz almıştı.

Önemli olan adamı susturmaktı. Bu, yirmi dört saat içinde yapılacaktı. Sonra işler normale dönecekti.

Yerin çok altında bir patlama oldu. Masasının üzerinde duran oğlunun fotoğrafı sallanıp durdu. Keyes uzanıp çerçeveyi düzeltti.

Normale döndük, diye düşündü tekrar. Ya da UVS'de işler nasıl normal giderse öyle.

Telefonu aldı ve Roger Ford'un kendisine verdiği numarayı tuşladı.

ÜÇ

1.

“İlk gemi seyahatimde,” diyordu Jill Murphy, “sürekli kusuyordum.”

Ağzına bir çatal dolusu domuz salamı ve yumurta tıkıştırdı. 65’lerinde ufacık tefecik bir kadındı, kısa platin sarısı saçları ve zümrüt yeşili gözleri vardı. Hannah onu tarife çalışırken aklına “çabuk parlayan kimse” tamlaması geliyordu. Bu tamlama, eğlence sorumlusu Jackie Burns’ün seçebileceği tabirlerden daha insaflıydı. Jackie kadını dikkatle izliyordu, Jill Murphy’nin gemide özenle yarattığı kahkaha dolu atmosferin keyfini kaçıracağından neredeyse emindi.

Jill Murphy biraz çiğnedi, yuttu ve tekrar devam etti.

“Bu sekiz sene önce Illyria’da olmuştu. Herald’ım göçüp gittikten hemen sonra. Bugün gibi hatırlıyorum. Kızıma bir mektup yazıyordum, bir cümle yazıp, sonra banyoya gidip beş dakika boyunca kusuyordum, sonra geri gelip başka bir cümle yazıyordum…”

Hannah önündeki meyve ve yoğurtla dolu kaseye çaresizce baktı ve elindeki kaşığı kenara bıraktı.

Dört kişi gemi güvertesindeki alüminyum masanın etrafında, çiçek desenli pofuduk kolçaklı, masaya pek uyumlu ahşap koltuklarında oturuyorlardı. Hannah’ın solunda Jackie Burns oturuyordu, kestane rengi saçları sabahki banyo yüzünden hâlâ nemliydi. Jill Murphy ise her beş dakikada bir kusmak üzerine tasasızca bir konuşma yapıyordu. Masanın karşısında sadece adının Yıldırım olduğunu öğrendiği bir adam vardı. Kırklarının ortasında bir Türk, kalın kemikli ve yakışıklı bu adamın çömlek kulplarını andıran kulakları ve tabağına dikilmiş olan uykulu gözleri vardı.

“Affedersiniz.” dedi Jackie. “Hepsi bu mu, Vicky pek iyi görünmüyor da.”

Hannah’ın kendinden söz edildiğini anlaması biraz sürdü. Sonra elini kaldırdı. “Zor bir gece geçirdim.” dedi.

“Kim geçirmedi ki!” diye onayladı Jackie. “O adamı yirmi birden çıkarmalarını izlemek için gecenin yarısında ayaktaydım. Eğer batıl bir insan olsaydım, bunun kötüye alamet olduğunu söylerdim ve biliyor musunuz şimdi aklıma geldi, yirmi-bir uğursuz bir rakam değil midir? Üç kere yedi ya da ona benzer birşey?”

“Yedi uğurludur.” diye düzeltti Jackie.

“Belki de yüksek sesle söylememeliydim. Bu insanların çoğunun çoktan bir ayakları mezarda.”

Hannah konunun ancak sonuna yetiştiğini hissetti: “Biri … mi öldü?”

“Dün gece,” dedi Jill. “böyle şeyler hep olur. Değil mi Jackie?”

Jackie omuzlarını silkti.

“Zavallı adam.” Jill çatalının kenarıyla bir parça yumurta kopardı. Çatalı ağzına tam götürürken yarıda durakladı. “Daha dün onunla konuşuyordum. Adı Bruce Greene’di. Zavallı karısı. Hayal bile

edemiyorum. ”

“Neyse,” dedi Jackie. “aranızda hiç hevesli olan var mı…”

“Birini ilk ölürken gördüğümde…”, diye böldü Jill Murphy. “…üçüncü gemi seyahatimdeydim. İtalyan Rivierası’nda. Adı Helen Lowenthal idi, asla unutamam. Onunla ne yapacaklarını bilememişlerdi, bu yüzden bir limana yanaşana kadar onu bir et dolabında tutmuşlardı. Ve ne oldu biliyor musunuz? Fena halde dondu. Limana yanaştığımızda onu koridorlardan geçiremedik. Kıvrılabilmesi için buzu çözülene kadar limanda bekledik. İşin komiği, kimse onu ayağa dikip koridorlardan o şekilde geçirmeyi düşünmedi! Hiç aklınıza gelir miydi?”

Hannah bakışlarını kaçırdı. Bu tip konuşmalar olmadan bile kendini yeteri kadar hasta hissediyordu. Etraflarındaki deniz çok sakindi; böyle hasta hissetmesi normal görünmüyordu. Sular geminin yanında pırıldayan bir türkuazdan, ufukta derin, doygun bir laciverte dönüyordu. Aurora II’nin dümen suyunda tepelerinde köpükler olan dalgacıklar, ileride V çizerek beyaza dönüşüp kayboluyordu.

Renee Epstein, yukarıya kaldırdığı koluyla kendini güneşten koruyup masanın yanından geçerken, Jackie Burns sandalyesini çeviriverdi. “Bayan Epstein,” dedi. “Eşinize paketi yollamasında sorun olmadığını söyleyebilir misiniz? Kabinin kapısına bırakması yeter, postaneye gitmesini ben temin ederim. Ücreti hesabınıza yansıtılır.”

Renee Epstein yavaşladı. “Paket mi?” diye sordu.

“Evet, dün akşam paket göndermekle ilgili birşeyler sormuştu.”

“Oh,” dedi Renee biraz şaşırarak. “Peki söylerim. Bu sabah herkes nasıl?”

“Bruce Greene’den daha iyiyiz.” diye başladı Jill. “Gecenin yarısını uyanık geçirdim…”

Güvertedeki hoparlör cazırdayarak onun sözünü kesti. Ardından ağır Yunan aksanıyla İngilizce konuşan kaptanın gür sesi duyuldu.

“Tüm yolcuların dikkatine,” diyordu kaptan. “Bir saat içinde Methoni limanına demir atacağız. Sapienza Kalesi’ne yapılacak bugünkü tura katılmak isteyen yolcuların…” -ismi dikkatlice ve keyifle söylemişti- “isimlerini resepsiyondaki kayıt defterine yazmalarını rica ederiz. Bize turda eşlik etmeyi tercih etmezseniz, Methoni şehrinde serbest zaman da geçirebilirsiniz. Lütfen unutmayınız, gemiye biniş saati 17:30’dur, 18:00’de demir alınacaktır. Teşekkür eder, iyi günler dileriz.”

Hoparlör bir süre bipleyip cızırdayarak sustu.

2.

Aurora II limana yanaşırken irikıyım bir adam limanın otoparkının öte yanında duruyor, sigara içerek gemiyi izliyordu.

Uzaktan bakan biri adamın uyruğunu tahmin etmekte epey zorluk çekerdi. Yerel halktan biraz daha sofistike görünümlüydü, fakat aynı Akdeniz tarzında giyinmişti. Yakası açık renkli bir gömlek, bol kumaş bir pantolon ve soluk Naot marka sandaletler. Gri kıllar görünen göğsünde altın bir zincir parlıyor, geniş omzunda eski püskü kahverengi deri bir çanta asılı duruyordu. Biri adamı fark etse

bile, gün boyu limanda kalan yarım düzine gemiden birinin mürettebatından sanırdı. Bazıları Aurora II'den büyük, bazıları küçük, her biri farklı bir ülkenin bayrağını taşıyan gemilerden birinin.

Limanın bitişiğindeki otopark, Amerika'dakilerden birkaç sene demode olsa da modern ve Amerikanvari bir otoparktı. Adamın yanındaki turistik eşya dükkanında tişörtler -Backstreet Boys, 'NSync ve Ricky Martin- üstünde de Marlboro'nun hemen fark edilen kırmızı-beyaz paketleri vardı. Dükkanın hemen yanında bir sıra ödemeli telefon, dondurma satan bir tezgah ve pil ve kulaklık satan bir seyyah satıcı daha bulunuyordu.

Otoparkın arkasında Methoni şehri uzanıyordu, modern veya Amerikanvari değildi. Minik evlerin şeftali, sarı ve açık kahverengi, yumuşak pastel renkleri şehri çevreleyen suyun doygun mavi-yeşil rengiyle tezat oluşturuyordu. Çoğu evin balkon kenarında çiçek saksıları vardı. Çoğu saksının etrafında da uyuyan kediler. Manzaranın içinde kavruk ağaçlar göze çarpıyor, hafif, huzmeli gölgeler yaratıyordu.

Aurora II yanaştıktan sonra yarım saat kadar adam olduğu yerde durdu, yeni bir sigara yaktı ve izlemeye devam etti. Bu zaman zarfında iniş rampası geminin yanına sabitlendi ve külüstür bir tur otobüsü meydana çıktı. Yolcular gemiden indiler ve uğuldayan otobüsün etrafından toplaştılar.

Francis Dietz kol saatini kontrol etti. Elini kıvırcık, ağarmaya başlayan saçlarının arasından geçirdi. Diğer elindeki sigara yavaş ve düzenli hareketlerle ağzına doğru gitti.

3.

"Vicky" diye seslendi Jackie. "Geliyor musun?"

Hannah arkasına baktı. "Bana bir dakika izin ver."

"Beş olsun." Jackie'nin sesinde her zamanki gibi zoraki bir neşe vardı. "Ama daha uzun sürmesin. Eğer otobüs sensiz kalkarsa, adada bütün günü tek başına geçirmek zorunda kalırsın. Eğer biber gazın yanında değilse, bunu istediğini pek sanmam. "

Hannah belli belirsiz gülümsedi ve arkasını döndü.

Ödemeli telefona doğru ilerlerken, söylenenleri aklında çevirip duruyordu. Biber gazını getirmediysen mi? Yunanlılar cinsel yönden tacizci olabilir miydi? Jackie bunu kastetmişti herhalde. Genç güzel bir kadın -eğer Hannah bir parça kendini beğenmişlik yapabilirse, otuz iki yaşında ve nispeten gençti- bir Yunan adasında tüm günü tek başına, arkadaşsız geçirmek istemezdi.

Belki de yanlış anlıyordu. Sıklıkla insanların kendisinden hoşlandığını düşünürdü. Ne de olsa iyi bir parçaydı, hali vakti yerinde, güzel ve iyi bir aileden gelme fakat sonra tüm bunları uydurduğunu fark ettiğinde hayal kırıklığına uğrardı. Aklı hep muzır şeylere çalışırdı. Masanın sonundaki deri yakısının mesela, prezervatif olduğunu düşünmüştü; Tanrı'ya şükür bunu kimseye söylememişti. Biraz araştırınca bunun deniz tutmasına karşı bir ilaç olduğu ortaya çıkmıştı, deriye yapıştırıldığında kana skopolamin karışmasını sağlıyordu.

Ama bu sefer yanıldığını hissetmiyordu. Mürettebatın ona bakışını çoktan fark etmişti; pis pis bakıyorlardı da denemezdi ama sanki tanır gibi, arsızca bir merakla. Onun arandığını düşünüyorlardı. Acayip bir kelimeydi bu "aranmak" onun neslinden çok ebeveynlerinin nesline yakışan bir kelime. Tabii verdiği izlenim buydu; gemi yolculuğu yapan evli bir kadın, kocası yanında yok ve evlilik

yüzüğü de gizemli bir şekilde yok olmuş.

Eğer fikirleri buysa, bırakalım öyle düşünsünler diye düşündü. Gerçek durumdan her halükarda daha iyiydi.

Ödemeli telefona ulaştı ve ajandasından minik adres defterini çıkardı. İyi bir fikir değil, diye düşünüyordu defteri telefonun yanındaki üzerine sakız yapışmış demire koyup Frank'in numarasına bakarken. Güneş sakızı eritmişti. İyi bir fikir değil, Hannah. Bunu yapma.

Ama eğer yapmazsa, asla emin olamayacaktı.

Eğer yapmasaydı, Chicago'ya dönüp kendisini bir cehennemin içinde bulabilirdi; eski filmlerde döne döne gösterilen manşetleri aklına getirdi. Bu yüzden Chicago'ya dönmenin gerçekten güvenli olup olmadığını öğrenmek adına Frank'i araması gerekliydi. Mümkün olduğu kadar dikkatli olacaktı. Kredi kartını kullanmayacaktı. Ödemeli telefondan arayacak ve hatta bir dakikadan az konuşacaktı.. Bir çağrıyı tespit etmeye yeterli süre bu kadar mıydı? Filmlere ve televizyona bakılırsa, yanlış hatırlamıyorsa eğer, o kadardı. Ama filmlerin ve televizyonun gerçekçi olduğunu kim söyleyebilirdi ki?

Bir operatöre bağlandı, İngilizce konuştu, transfer edildi, başka bir operatöre bağlandı, tekrar transfer edildi ve sonunda numarayı tekrar söylediğinde kendisini anlayan bir operatöre denk gelebildi.

Sonra bağlantı sabit bir tonla tıslamaya başladığında, önüne serilen şehre bakmak için döndü. Güneş öğle vakti tam tepedeydi, şehirde siesta vakti ve tüm yerli halk evlerine kapanmıştı. Sanki zaman durmuş gibi uyku verici bir hava hakimdi.

Ne güzel, diye düşündü.

Eğer kaçmadan önce eline daha fazla para geçirebilmiş olsaydı, önündeki birkaç yılı bunun gibi adaların etrafında dolanarak geçirmeye ve yerel halka kaynaşmaya hayır demezdi. Eğer…

Telefon çalıyordu.

4.

Operatör adını sordu. Az daha Vicky Ludlow diyecekti, ardından kendini Hannah Gray demek üzereyken buldu. Neyse ki kendini tuttu, çabucak düşündü ve "Minik Ayıcık" dedi.

Bu Frank'in kendisine verdiği ev hayvanı ismiydi. Bu alışıldığı üzere Frank'in herkese verdiği ev hayvanı ismiydi. Fakat Frank'in eskilerden kaç tanesi bu isimle ödemeli arama yapardı ki? Adamın anlamasını ümit etti.

Telefon iki kere çaldı, ardından telesekretere düştü. Frank'ın çapkın, tanıdık, millerce uzaktan bağlantının inceltti̇ği sesini duyabiliyordu. Operatör geri geldi, şimdi karşısındaki burundan gelen güney aksanlı bir Amerikalıydı. "Telesekreter çıktı." dedi kız. "Tekrar aramak…"

Hannah telefonu kapattı.

Bir daha deneyip denememeyi düşünerek telefona bakakaldı.

Tabii ki denememeliydi. Daha en başından aramamış olması gerekiyordu. Cevabı zaten biliyordu. İçin için, içgüdüsel ve tahminen cevabı biliyordu. Frank ona düşman olmuştu. Onu hapse göndermek için elinden geleni yapardı. En azından o anda yaptığı buna benziyordu.

“Onu işin dışında bırakmaya çalıştım…” diyordu Frank, “… ama bu tipleri bilirsin.”

Şimdilerde yanında federallerle bir maç hakkında gevezelik ediyor olmalıydı veya bir kadın hakkında edepsiz şakalar yapıyordu. Onlar da hafif gülümseyip başlarını sallıyor olmalıydılar. Erkek dayanışması. Bu tipleri bilirsin. Bir anda kafasına takar ve onu vazgeçirmenin hiçbir yolu yoktur…

İşin aslı Hannah sadece yanlış yargılama kurbanı olduğunu düşünüyordu.

İlk yolsuzluk davasına denk geldiğinde, direkt Bill Scarbo-rough’a gidip bir rapor tutturması gerekirdi. DRG Üst kodu kullanma davasıydı ve önüne yığılan dokümanlara baktığında sadece bir kişinin sorumlu olabileceğini fark etmişti - bizzat Frank Anderson’ın.

Scarborough’a gitmek yerine, nasılsa Frank’e gitti ve ondan bir açıklama istedi. Üstelik onun sudan bahanelerine inandı. Ama şimdi düşündüğünde, dürüst olmak gerekirse, belki de göl kıyısındaki dairesine kanmıştı. Muhteşem manzaraya ve kaliteli ipek örtülerine.

Onu ikinci kere enselediğinde, ki bu sefer hastalar öldükten sonra reçeteli ilaçları kullanmak ve satmakta suçlanıyordu; Scarborough’a gitmeyi tekrar düşündü. Kanuna göre ihbarcılar her ödülün en az %15’ini alırdı. Eğer Frank’i içeri tıktırsaydı, şimdi rahata ermiş olurdu. Ama tabii ki yapmadı. Onun yerine Frank’i korumaya çalıştı. Babasının küçük kızı, hayatındaki erkekleri korumak konusunda önceden ders almıştı.

Onu üçüncü kere yakaladığında artık çok geçti.

O zamana dek ilişkide cinsel bağlantı kalmamıştı. Hannah, Frank’e ilişkiye bir nokta koymaya kararlı bir şekilde gitti. “Bir dahaki sefer,” diye açıkladı, “seni kurtarmak üzere orada olmayacağım. Ve gelip sorular sorarlarsa, bildiğim her şeyi söyleyeceğim.”

Frank sırıttı, şaşırtıcı derecede basit bir sırıtış. TGI Friday’s’te oturup Brooklyn Lager biralarını içiyorlardı, Chicago’da cuma indirim saatinin keyfini çıkaran diğer insanlar gibi.

Neredeyse nazikçe “Minik Ayıcık.” dedi. “Unutma ki…Senin ellerin de tertemiz sayılmaz.”

Neredeyse onu tehdit etmesini beklemiş gibiydi. Sanki bu anı planlamıştı.

Ortak bir hesap açmayı teklif etti, bu sayede onu ağına daha sıkı bağlayacaktı ve kendini de güvenceye almış olacaktı. Kız bir süre itiraz ettikten sonra kabul etti. O andan itibaren ilişkilerinin romantik kısmı sona erdi, ama iş kısmı daha henüz başlıyordu.

Kız, Frank’in hiçbir ciddi risk almadıklarına dair onu kandırmasına izin verdi. Bu firma büyük, dedi adam. Bunu söylerken üst dudağına bir damla bira köpüğü değmişti ve yüzünde yine hafif bir gülümseme vardı. Bu firma kocaman. Onlar bunu karşılayabilir. Asla farkına bile varmazlar minik ayıcık. Söz veriyorum.

Kız ona inandı.

Ve şimdi her şey için çok geçti. Şöyle bir geriye baktığında, Frank'la son konuşmalarında sesinde duyduğu tedirginlik, her şeyi açığa vuruyor gibiydi. Bitmişlerdi, yakalanmışlardı. Ortaya çıkıp açık açık söylemedi ama kız nasılsa biliyordu. Hikayenin Frank versiyonunda, asıl yolsuzluğu Hannah yapmış olacaktı. Frank'in versiyonunda o entrikacı bir güç, onu hileleriyle kandıran sömürücü bir fahişe olacaktı.

Birisi arkasından yaklaşıyordu. Adres defterini suçluluk duygusuyla ajandasının içine tıktı ve Jackie Burns'le karşılaşmak üzere döndü.

"Hadi gel." dedi Jackie. "Gidiyoruz."

Beraber tozlu alanı geçtiler, sigara içerek onları izleyen bir adamın yanından yürüdüler. Jackie Hannah'a bekleyen otobüse kadar yol gösterdi, orada onları Renee Epstein karşıladı.

"İşte burada!" dedi Renee. "Hayatım bu sana söz ettiğim genç hanım -Vicky Ludlow."

Renee Epstein'ın yanında oturan adam Hannah'ın beklediğinden daha yaşlıydı, yaşı seksenlerine yakındı. Adamın kahverengi lekeli bir kafası ve yanıltıcı derecede sakin, Hannah'ın yüzüne dikilmiş gözleri vardı. "Bu o mu? " dedi. Aksanı hafifti, Doğu Avrupa kökenliydi.

"Çok tatlı değil mi? Ne yazık ki evli. Ama uygun bir arkadaşı olabileceğini düşündüm, şey için…"

"Kitap sende mi?"

Yaklaşımı çok doğrudan, neredeyse suçlar gibiydi. Hannah biraz şaşırdı. Renee kocasının sosyal hatalarını kapatmaya alışıkmışçasına gülümsedi.

"Canım," dedi Hannah'a, "çok üzgünüm ama sanırım bir hata yaptım. Steven henüz kitabı okumayı bitirmemiş."

Hannah koridor kenarındaki bir koltuğa kaykıldı ve güçlükle gülümseyebildi. "Ben henüz başlamadım bile." dedi. "Gemiye döndüğümüzde kabininize getirmekten memnuniyet duyarım."

Jackie Burns otobüse bindi, şoförle biraz konuştu ve bir mikrofona uzandı.

Rıhtımdan ayrılırlarken "Günaydın!" diye şakıdı.

"Bugün özel bir rotamız var, bayanlar ve baylar. Dünyaca ünlü Sapienza Limanı. İnşasına on üçüncü yüzyılda Venedikliler tarafından başlandı…"

5.

Francis Dietz otobüs gidene ve tepenin ardında kaybolana kadar bekledi. Ardından sigarasını attı ve Aurora II'nin iskelesine doğru yürüdü.

İskelenin altında üç adam duruyordu, üçü de dışarıdan alınan hizmetkârların beyaz üniformasını giymişti. İkisi Filipinli, üçüncü Yunanlıydı. Dietz yaklaştığında bir eli deri çantasının içine kaydı. Üç adam iyice dikildiler ve Yunanlı kalın kollarını göğsünde kavuşturarak çok abartılı bir nezaketle sordu: "Size yardım edebilir miyim?"

Dietz gülümsedi, muzaffer bir gülümsemesi vardı, yüzünü duygusuz ve çekici hale getiriyordu ve

elini çantasından çıkardı. “Güverteye bir göz gezdirmem gerek.” dedi, “Güvenlik konuları. Bir dakika sürmez. ”

“Güvenlik konuları.” diye tekrarladı adam. “Nasıl bir güvenlik?”

“Ulusal güvenlik.” dedi Dietz ve birden adamın elini sıktı.

Üç çift göz elini takip etti. Elinin içinde kıvrılmış başparmağından belli belirsiz görünen rulo halinde banknotlar vardı.

Yunanlı uzandı ve elini sıktı.

“Beş dakika.” dedi.

Diğer iki adam da bir an bakıştılar. Dietz başını salladı, adamların arasından geçti ve iskeleyi tırmanmaya başladı. Güverteye çıktığında ardından başlayan tartışmayı duyabiliyordu.

DÖRT

1.

Bir avuç gül yaprağı, yumuşacık ve tüy kadar hafif.

Keyes kilisenin kapılarına bakarken ve kızının yeni kocasıyla dışarı gün ışığına çıkmasını beklerken elini yanında tuttu. Kızının kolejden erkek arkadaşının, şimdi damadı olması -elindeki gül yaprakları gibi- tüy kadar hafif ve neredeyse gerçek dışıydı. Keyes bugüne kadar oğlanı, kızının hayat yolculuğundaki talihsiz bir durak olarak görüyordu. Ama karşılıklı yemin etmelerini izlemişti. Parmaklarından geçen yüzükleri görmüştü ve öpüşmelerini…

Etrafındaki iki sıra insan da onun gibi avuçlarında gül yaprakları tutuyor ve kilise kapısına endişeyle bakıyorlardı. Şimdiye kadar düğün sakin geçmişti. Fakat gelin ve damat neredeydi? Keyes, Rachel'in onunla göz göze gelmeye çalıştığını fark etti. Şimdiye kadar ortaya çıkmadıkları için bir şekilde onu suçlamak istiyordu. Ona bakmamaya gayret etti ve bakışlarını kapıya odakladı.

Cep telefonu bacağında titreşti.

Umursamadı. Şimdi dışarıya çıkıyorlardı, Margot yıllardır görmediği kadar mutlu görünüyordu, ağzı kulaklarındaydı; somurtkan Joe Cifelli bile bir kerelik mutlu görünüyordu ve Keyes gül yapraklarını havaya kaldırdı. Bu birleşmeyi onaylasa da onaylamasa da artık bitmişti işte. Margot bir yetişkindi, kendi kararlarını verebilecek kapasitedeydi. Gururlu bir baba olarak görevi zarif davranmaktı.

Yirmi kadar insanla beraber gül yapraklarını havaya saçıverdi, bir an için süzülen gül yaprakları her yeri sardı.

Sonra gelin ve damat düğün sonrası kutlamaya katılmak üzere bekleyen limuzinlerine atladılar. Rachel hâlâ onunla göz göze gelmeye çalışıyordu. Telefon hâlâ bacağında titreşiyordu. Geriye döndü, telefona uzandı ve kapatmaya girişti. Bugün kızının düğün günüydü. Bugün müsait değildi.

Ama Daisy bugünün ne olduğunu biliyordu. Eğer acil olmasaydı aramazdı.

Margot'un vaftiz babası Dick Faulk onun sırtını sıvazladı. "Tebrik ederim." dedi. Keyes, Dick'in acı çektiğini düşündü. O da aynı şekilde Margot'nun Cifelli için durulduğuna inanamıyordu, sırtına vuruşu acımasını gizlemek için fazla sertti. "Tebrikler Jim. Ne gün. Ne gün ama."

2.

Sör Joe Cifelli monoton bir ses tonuyla kesintisiz konuşuyordu.

Keyes durdu, adamın ağzının hareketlerini izledi ve kelimelere önem vermemeye çalıştı. Hepsi safsata, diye düşündü. Hepsi safsata.

"Evliliği denemek kızın bileceği iştir." dedi Cifelli. "Yani ne de olsa siz bunu beceremediniz. Ama bir nesil bunu beceremedi diye sonraki başaramayacak kuralı yok. Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?"

Keyes ifadesiz bir yüzle başını salladı.

Cifelli'nin arkasındaki orkestra "Sonbahar Yaprakları" ezgisini tıngırdatmaktaydı. Keyes keşke hemen bitirseler, kokteyl cazı kısmını da geçseler de kadeh kaldırmaya geçilse diye düşündü. Kadehler kaldırılmadan bu ıstırap verici gece asla bitmezdi.

Bir tepsi somon ve domuz dilimi taşıyan bir garson solundan geçti. Gözleri iradesi dışında hareket ediyordu. Açlıktan ölüyordu.

"Bana sorarsan," diyordu Cifelli, "senin hatan değil Jim, millet ne derse desin. Herkes ben ve Rosalie kadar şanslı değil ve sen bir de kaza yaşadın, değil mi? Çocuğun ölür ve evlilik tümden sarsılır. Umarım haddimi aştığımı düşünmezsin. Biz artık bir aileyiz, değil mi? Öyleyse birbirimize karşı açık olmalıyız."

Margot bir yerlerden çıkıverdi, Keyes'i kucakladı, Cifel-li'yi kucakladı, tekrar Keyes'i kucakladı. Heyecan ve telaş içindeydi, "Annem çadırın arkasında ağlıyor." dedi.

Keyes gözlerini kırptı.

"Git onunla konuş." dedi Margot, "Lütfen."

"Tatlım, benimle konuşmak istediğini sanmıyorum."

"Baba bunu mahvetme, lütfen. Benim için."

"Ben mi?"

"Lütfen. Sadece git konuş."

Kızına baktı; aynı annesi gibi soluk ve aşırı gergindi. Cifelli'ye baktı, içini çekti ve başıyla onayladı.

Ama Rachel'le konuşmaya hiç niyeti yoktu. Masalar arasından kendine bir yol açarak dışarı çıktı. Önündeki mekân -basık, karmaşık ve acayip- dışarıda parıldayan çadırın yanından son derece sessiz sakin görünüyordu. "Sonbahar Yaprakları", "Misty"'ye döndü. Demek ki kadehler kaldırılmadan önce en azından birkaç dakikası vardı.

Kimsenin kendisini izlemediğinden emin olduktan sonra bacağına uzandı ve telefonu açtı. Yeniden çalıyordu, belki de sürekli çalıp durmuştu. LCD ekrandan arayanın Daisy olduğu görünüyordu. Telefonu kulağına götürüp bir düğmeye bastı. "Evet," dedi.

Daisy'nin sesi gidip geliyordu. "….seni rahatsız…"

Bekledi.

"….gamma…kritik."

Yüzünü ekşitti.

"…havai fişekler…"dedi kız.

"Ne kadar kötü?"

Bağlantı giderek bozuluyordu. Kulağına statik dalgaların gürültüsü geliyordu. Sonra, bağlantı bir an pırıl pırıl oldu. "İsaac danışmaya gitti. Greenwich deliye döndü. Havai fişekler…"

Keyes birden anladı. Havai fişekler. Bu bir patlama değildi, bozgun değildi. Görev başarılmıştı. Kritik İkinci Aşama - havai fişekler elektron, proton, müon ve pozitronları ifade ediyordu. Alt atomsal parçacıkların yayılması demekti, yani başarmışlardı.

Başarmışlardı.

Keyfi yerine geldi, hemen telefonu kapadı. Kutlamayı daha sonra yapacaktı. Ama yine de çok mutluydu, içi içine sığmıyordu. Geçen tüm o aylar, tüm yıllar…ve şimdi Kritik İkinci Aşama'daydılar.

"Peki ya Epstein?" diye sordu. Zihni açgözlü bir halde Kritik Üçüncü Aşama'ya kaymaya başlamıştı. Greenwich, Epstein'ın kaybolmasından sonra yapılan deneyleri duraklatma kararını ihlal etmişti. Epstein'ın formülünü elde ettikten sonra - ki bu formül kara deliklerin ömrünü kesin olarak tahmine yarıyordu- proje tamamen sonlandırılmalıydı. Ama adamın tahminleri doğru çıkmıştı. Devam etmişti, gamma alanı hâlâ duruyordu. Böylece doğal olarak Üçüncü'ye ilerleyebilirlerdi. Kuşkusuz Greenwich de aynısını yapacaktı.

Sadece cızırtı. "Hiç sözü geçmedi mi?" diye ısrar etti Keyes.

" …henüz," dedi Daisy, geri kalanlar parazitler tarafından yutuldu.

"Buradan bir veya iki saatten önce çıkamam. Hâlâ ofiste olacak mısın? Gammaya ulaşımım gerekecek."

"…hafta sonunda," dedi kız.

"Memnun olurum Daisy. Şimdiden teşekkürler."

" …benim için de kadeh…"dedi.

Gülümsedi, telefonu kapatıp tekrar cebine attı.

Havai fişekler.

Demek yapmışlardı. Ve şimdi Epstein'ın durumu da çözüme ulaştığından, yollarında başka hiçbir engel kalmayacaktı.

Arkasında birşey hışırdadı. Döndü, Rachel'dı.

Göz makyajı iki mavi gözyaşı ırmağı halinde akmış ama siyah gece elbisesi içinde hoş görünüyordu. Saçlarını tepesinde toplamıştı ve boynunda ince gümüş bir zincir vardı. O anda, bu kadın vücudunun içinde yaşamış genç kızı görür gibi oldu, bir zamanlar âşık olduğu kızı.

Hatırlıyordu, başlarda birlikte hep iyi vakit geçirirlerdi. Zaten çocuktular. Sonra hayat daha zorlu bir hâl aldı, evlilik daha konforlu, daha karmaşık birşeye dönüştü. Yıllar boyunca iyi günde ve kötü günde ip cambazı gibi idare ettiler.

Sonra hastane odasındaki o günler geldi, tarifi imkânsız. O günler sona erdiğinde evlilik de bitmişti. Keyes tamamen kendi içine kapandı. Uzun bir süre o halde kaldı. Kendini toparladığında Rachel gitmişti.

Kadın bir adım öne attı. "Telefonlarıma cevap vermiyorsun." dedi.

Keyes dudaklarını ısırdı, cevap vermedi.

“Yorgun görünüyorsun.” dedi kadın.

“Ne kadar hoş göründüğünü düşünüyordum.”

“Ve daha ince. Kilo mu verdin?”

Omuzlarını silkti. Sanki kendiliğinden olmuş gibi davrandı.

“Fazla ince.” dedi kadın. Öne bir adım daha attı, eli adamın eline değdi. Sonra adama sarıldı ve yüzünü göğsüne dayadı.

Omuzları sarsıldı. Keyes onun ağlamasına ses etmedi, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Çadırın içinde “Misty” bitmiş ve yeni bir şarkı da başlamamıştı. Birazdan sıra kadeh kaldırmaya gelecekti.

“Küçük kızımız,” dedi Rachel, sesi adamın göğsünde boğuluyordu.

“Mutlu görünüyor.” dedi Keyes.

“Bilmiyorum. Öyle mi? Emin olamıyorum.”

Bir elini kadının saçını okşarken buldu. Saçları kuruydu, bu günlerde sık boyatıyordu. Acıma hissi, içindeki diğer hisleri bastırdı. “Zavallı Rachel” diye düşündü. Her şeyini kaybetmişti, değil mi? Bir an için az daha ona saçma sapan şeyler anlatacaktı. Proje hakkında ve Kritik Üçüncü Aşama’ya ulaştıklarında her şeyin nasıl değişeceği hakkında.

Neler yaşandığı…oysa nelerin yaşanmış olabileceği…her şeyi tekrar bir araya getirmekle ilgili, sanki hiç yaşanmamışlar gibi…

…kavşaktaki bozuk bir trafik lambası, Tanrı’nın oğlunu alma yöntemi bu muydu yani? İnanılmaz. İnsanın şansı bu kadar dönebilirdi. Kaza bir hataydı ve hatalar, yeterli çabayla düzeltilebilirdi, ne kadar büyük olurlarsa olsun.

Ama böylece söylemeye kalkarsa, Rachel aklını kaçırdığını düşünürdü.

Onun yerine “Kadeh kaldırmaya başladılar.” dedi.

Kadın onayladı, çenesi gömleğine sürünüyordu. “Başarabildiğimizi Margot’ya göstermek için içeri beraber girmeliyiz.”

“Maskaran akıyor, rakuna benziyorsun.”

Kadın burnunu çekti, bir yerlerden bir paket mendil çıkardı. Rachel hilekâr bir kumarbazın asları gizlemesi gibi mendil gizlerdi ve yanaklarını sildi.

Sonra kolunu uzattı ve cesaretle gülümsemeyi başardı.

Adam kadının koluna uzanırken düşündü, ortak noktaları bir trajediydi. Bir trajedi onları ayırmış ve yine aynı trajedi onları bir araya getirmişti. Çok manasız. O kaza Jeremy’yi aldığından beri, hiçbir şey manalı görünmüyordu.

Kolları kenetlendi. Adam diğer elini güvence verircesine kadının dirseğine koydu. Hiç kuşkusuz ki yarın avukatlar aracılığıyla konuşmaya devam edeceklerdi. Ama bugün birbirlerine karşı medeni olabilirlerdi. Gece, içerideki Küçük Joe Cifelli’nin gecesiydi.

Havai fişekler.

Başarmışlardı.

Adam başını eğdi, kadının gülümsemesine karşılık verdi ve birlikte çadıra doğru ilerlediler.

BEŞ

1.

Yıkık dökük burçlarla donatılmış on iki metrelik taş duvarlar turkuvaz gökyüzüne uzanıyordu.

Hannah, dünyanın bu yanında nasılsa renklerin daha abartılı göründüğünü düşündü. Taşın grisi dolgun ve dalga dalga, gökyüzünün mavisi berrak ve parlaktı. İleride kızılımsı bir kaya denize iniyor, kırmızı-sarı-grimsi kaya yemyeşil suya dalıyor, Sapienza'nın zindan kulesinin bulunduğu minik adanın sınırını oluşturuyordu.

Grup ağır ağır yıkıntıların arasında dolaştı, dik kayalıkları ve taşlara işlenmiş Venedik aslanlarını inceleyerek kule yönünde ilerlemeye devam ettiler.

Jackie Burns konuşuyordu: "Sapienza, bilgelik demektir. Bu ada İyon Denizi'nden Ege Denizi'ne geçişte stratejik bir noktada bulunuyordu -yani İtalya'dan Doğu Akdeniz'e geçiş rotası üzerindeydi. Yürürken, bu kalenin inşasını gerçekleştiren birçok farklı medeniyetin izlerini görebilirsiniz. Turumuzun sona ereceği zindan kulesi 16. yüzyılda Türkler tarafından inşa edilmişti. Oysa liman ondan üç yüzyıl önce yapılmaya başlanmıştı…"

Hannah kendine rağmen geziden hoşlanmaya başladı. Manzara muhteşem, rüzgar yumuşak ve mis kokuluydu. Sürekli bir endişe hali keyfini iki paralık edebilirdi fakat şu anda kendine hakim olabiliyordu. Tek bildiği, bunun yegâne tatili olduğuydu. Bir hafta içinde hayatına sakin bir kafa ve vicdanı rahat olarak geri dönecek ve baştan başlayacaktı. Ve bu sefer, işleri doğru yapacaktı.

Sükunete izin vermeyen aklının diğer yanı dile geldi. "Bitkilere ne olacak?" dedi ses. Zavallı bitkiler. En azından bitkilerini geri alabilseydin…

Hannah sesi duymazdan geldi. Dikkatini çekmeye çalışan yeteri kadar ses vardı. Bir yanda Jackie Burns hâlâ ders anlatıyordu. Diğer yanda kendisine sakız gibi yapışan Epsteinlar vardı.

Bay Epstein üçüncü seferdir tekrarlıyor, gemiye döndüklerinde kitabını iade ettiğinden emin olmak istiyordu. Hannah umursamadı. Her sorduğunda ona güvence vermişti. Bu kadar ısrarla sormasında bir gariplik var diye düşündü. Belki adamcağız Alzheimer'e yakalanmıştı.

"Tamam." dedi Jackie Burns. Elini kaldırdı ve grup arkasında toplandı. "Şimdi zindan kulesine doğru yola çıkıyoruz. Lütfen bir arada kalın. Gördüğünüz gibi başka tur grupları da var ve onlarla karışmamız olasılığı var. Bundan kaçınmalıyız. Taşlara dikkat edin. Kaygandırlar."

Uykulu gözlü Türk -Yıldırım- adeta bir çobanın sürüsünü izlerken olduğu gibi, grubun sonuna yakın bir yerde duruyordu. Hannah adama baktı, sonra uzağa, sonra tekrar adama baktı. Adam biraz egzotik ve pekâlâ eli yüzü düzgündü. Uzun boylu, koyu tenli ve yakışıklı. Yaşı da onunkine Epsteinlarınkinden daha yakındı.

Burada olduğu sürece, macerayı sonuna kadar yaşamayı deneyebilirdi. Bir daha Yunan Adalarına ne zaman geleceğini kim bilebilirdi ki!

Böylece Bay ve Bayan Epstein'ın hâlâ onu takip ettiğini ve giderek yaklaştıklarını bilerek

Yıldırım'a doğru yürümeye başladı. Ama onun bulunduğu noktaya geldiğinde adam gitmişti. Grubun öbür yanına doğru uzanmış, Jackie Burns'le konuşuyordu. Kadın yine yalnız, yaşlı çiftle baş başa kaldı. Kadının kocası uzaklara, ufka doğru bakıyordu; fakat aslında kendi ruhunun derinliklerine bakıyor gibiydi.

Alzheimer, diye düşündü kadın. Öyle olmalı.

"Kuleye üçlü gruplar halinde gireceğiz." diyordu Jackie. "Lütfen size eşlik edecek iki arkadaş bulun. Eğer kimseyi bulamazsanız, ben ve Yıldırım size eşlik ederiz. "

Bayan Epstein Hannah'a gülümsedi: "Ne dersin? Arkadaş mıyız?"

Hannah hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Daha kötü de olabilirdi diye düşündü. Bir şekilde -yaş farkına, sinir bozucu ev ödevlerine ve içi geçmiş kocasına rağmen- bu kadını sevmeye başlamıştı. Belki de Hannah'a büyükannesini hatırlattığı içindi. Bir zamanlar, uzun zaman önce Hannah ve büyük annesi çok yakındılar.

"Arkadaşız." dedi.

Grup, Hannah ve Epsteinlar arkada kalarak tekrar yürüyüşe geçti.

2.

Oyalanma…Bu kelime Steven Epstein'ın aklını kurcalayıp duruyordu: Etraflıca düşünülmüş gibi görünen tereddütte kalma hali.

Tereddütte kalma duygusu onu çoktan yakalamıştı. Venedik'teki otelin banyosunda, alevlerin kağıdın son parçasını yutmasını izledikten hemen sonra, formülleri kitabın arka kapağının içine yazmıştı. Geri dönülemez gibi görünen kararı verdikten sonra fikrini değiştirmişti. Ve Renee kitabı başkasına vermişti.

Bir parçası formülün parmaklarının arasından kayıp gittiğini ve var olmaya devam edeceğini bildiği için mutluydu. İş açısından bakıldığında, bu formül kuşkusuz Epstein'ın kariyerinin doruğuydu. Onlarca yıl değilse bile, Greenwich'in yıllarca süren emeklerine mal olmuştu. Fakat kontrol kademesindekiler son hızla Proje'ye başlamak için onun keşfini baz alacaklardı. Tabii Manhattan Projesi'nde korkulduğu üzere, yanlış bir adımın Phoenix reaksiyonuna yol açacağı gerçeği vardı ki şu anda çok önemsiz kalıyordu.

Ve bunlar Epstein'ın en büyük korkusuyla karşılaştırılamazdı: Proje'nin başarıya ulaşması. Eğer dehasının meyveleri toplanabilirse, bilinmeyen bir yerde, insan varlığına paralel olmayan bir yerde bir silahın yaratılması.

Öyleyse keşfi yok edilmeliydi. Formüller olmadan Keyes bile Proje'nin ilerlemesini sağlayamazdı.

Yine de sonsuza dek yok olması şart mıydı?

Tereddüt, diye düşündü. Aptallık.

Geçen son on yıl, tereddüt yığınlarıyla doluydu. UVS'de ilk postayı kabul ettiğinde, şüpheleri vardı.

Ama şüpheyi bir kenara bıraktı ve kendisini işine adadı. Daima fikrini değiştirecek zamanı olduğunu düşündü. Şimdi zaman tükenmişti.

Kitap yok edilmeliydi.

Fakat bilim adamının kendisi, ısrarla bu gerçeği kabullenmek istemiyordu. Bilginin güvenle saklanabileceği yerler vardı. Doğru ellerde -temkinli, eğitimli, filozof ellerde- bilgi güvenle muhafaza edilebilirdi.

Yüzüncü kere bir karar verdi. UVS'yi kudurtacak da olsa kendini denklemden çıkartacaktı. Ama işin doğru ellere düşmesini ve keşfinin sonsuza dek yok olmamasını sağlayacaktı. Bir fedakârlık.

Gemiye döndüklerinde kadından kitabı alacak, bir zarfa koyacak ve kaptandan onu Princeton'daki meslektaşına göndermesini isteyecekti. Sonra kendini banyoya kilitleyecek, bir propoxifen ampulünün tamamını içecekti. Deniz tuttu derse Renee onu rahatsız etmezdi. Beş dakika içinde ölmüş olurdu, UVS de formülün kaybolduğuna inanırdı. Bir on sene, bir yüzyıl için belki konu askıya alınırdı. Pinekleyen canavar uyanmazdı, ta ki onlar daha iyi donanıma sahip olana kadar.

Tek yol buydu.

Evet bu kadar. Kararını vermişti ve bu sefer sadık kalacaktı.

Dünyadaki son günüm neden bugün, diye kendine sordu Epstein.

O zaman bugün özel bir gün olmalıydı. Güneş ışığı altın renkleriyle etrafı aydınlatmalı, etrafında içtenlikli ve ilham dolu sohbetler edilmeliydi. Ama güneş cart beyazdı, sohbetler yavan. Önlerindeki çift, dijital kameralarının pilinin tur bitmeden tüketmesinden endişe ediyordu. Sollarındaki adam ılık şişe suyu içmekten şikâyetçiydi.

Karısı ve o genç kadın -Vicky Ludlow- onun hemen arkasında yürüyor, konuşuyorlardı. Epstein yarım kulak dinledi. Bu kadın kamarasında neyi tuttuğunun farkında mıydı? Elbette hayır. O masumdu. Bu işe tamamen kaza eseri bulaşmıştı.

Limanda bekleşen diğer tur gruplarına göz gezdirdi. UVS'den birileri onu takip etmiş miydi? Mümkün. Yine de bu şüphesini doğrulayan birşey görememişti. Kimse ona dikkat etmiyordu, kendi grubundan ayrı düşmüş bir oğlanın dışında, beysbol kasketinin siperliğinin altından ona pırıl pırıl gözlerle bakan 12-13 yaşlarında bir çocuktu bu.

Göz göze geldiler ve çocuk gitti.

Aptallık, diye düşündü Epstein yeniden. Bu sadece bir çocuktu. Kendi durumu düşünüldüğünde endişeli olması normaldi. Fakat birkaç saat içinde her şey güzel bir sonla bitecekti.

Ya da? Daha önce karar vermiş ama caymıştı. Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer kesin kararlıydı.

Renee ona seslendi. Grup, kuleye çıkan bir kaya yamacının etrafından dolanıyordu. Beysbol şapkalı çocuğa tekrar baktı. Çocuk uzağa, onların tam tersi istikamete gidiyordu.

Epstein bir süre ona bakakaldı.

Ardından karısına baktı ve onun yanına ilerledi.

3.

Jackie Burns dramatik bir konuşma yapıyordu: “Gözlerinizi kapatmanızı rica ediyorum ve bu yerin yaklaşık sekiz yüz sene evvel nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışın.”

Hannah, turdaki herkesin hemen itaat etmesine şaşırmıştı. Yaşlı insanlar çocuklaşıyor, diye düşündü. Dünyaya nasıl gelmişlerse, o şekilde veda ediyorlardı. Yiyecekleri onlar için kesiliyor, ellerinden tutuluyor ve aktiviteleri başkaları tarafından ayarlanıyordu. Ve tabii bekleneceği gibi, içlerinden birkaç tanesi kandırmaya başlamıştı bile, gizlice gözünü açanlar, kaçamak bakış atanlar vardı.

“Beş yüzyıl önce,” diye devam etti Jackie “Sapienza Limanı’na bir deniz saldırısı ilk bu zindan kulesine yapılırdı. Şimdi hayal edin, bir önceki seferde esir düşmüş bir Yunan askerisiniz. Venedikli gardiyanlarınızın bilmediği birşey biliyorsunuz; yakında bir sefer daha yapılacağını. Kurtarılmayı bekliyorsunuz. Ama kurtarıcılarınızın geleceği gün yaklaşırken, beklemediğiniz birşey oluyor. Bu kuleye naklediliyorsunuz. Kulenin iç kısmını dolaşırken, bu esirin aklından geçeni düşünün. Bir sonraki gemi geldiğinde, ilk bu kuleye ulaşacaktır. Ve sizi kardeşleri olarak mı görecekler? Hayır. Açık denizlerde geçen onca zamandan sonra vahşileşmiş ve kana susamış haldeler. Merdivenlerini kule duvarlarına dayadıklarında kılıçları da çekilmiş olacak.”

Grup dışarıdaki paslı demir kapının önünde toplanıyordu. Kapıdan sonra, kulenin içlerinde, gölgede kalmış taş basamaklar vardı. Yakınlarda deniz, adanın sığlıklarında patlıyor ve köpükler halinde sönüyordu.

“Bu duvarlara zincirliyken durumun ironisi giderek içinize işler. Saatler geçer, günler geçer, siz kardeşleriniz ulaştığında kılıçlarının ucunda ilk kendinizin ve diğer kardeşlerinizin can vereceğini bilerek yaşamak zorundasınız. Bu düşünce size işkence ediyor, kendi pisliğinizin içinde zincirli, aç ve çaresizsiniz. Belki bir ihtimal, gardiyanlarınızı çağırır ve biraz su karşılığında onlara yaklaşmakta olan seferi söylersiniz. Fakat size en merhametli karşılıkları çabuk bir ölüm olur.”

Gözler açılmaya başlanıyordu. Yoğun bir şekilde konsantre olmuş Renee Epstein bile, abartılı boyanmış kirpiklerinin altından gözlerini açtı.

“Evet!” diye uyardı Jackie, “Lütfen içerideki ıslak kayalar kadar kaygan basamaklara dikkat edin ve arkadaşlarınızı kaybetmeyin. Sizden birilerini kaybetmek istemem. Ve eğer hayalet filan görürseniz, gözünüzü dikip bakmayın! Bizi gemiye kadar takip etmelerini istemeyiz.”

Gevşemiş kahkahalar duyuldu. Kalabalık üçerli gruplara ayrıldı. Bir şekilde Hannah ve Epsteinlar grubun önüne doğru geçtiler. Hannah, geriye, limana doğru giden köprüye baktı. Genç bir çocuk kayaların arasından onlara doğru yaklaşıyordu, kendi grubunu beklemeye sabredemediği belliydi.

“Sıra bizde.” dedi Renee Epstein. Bir eliyle kocasının, diğeriyle Hannah’ın elini tuttu.

4.

Zindan kulesine girdiklerinde dışarıda Jackie Burns’ün yüksek ve iddialı ses tonuyla ders verişi

hâlâ duyulabiliyordu.

“Bu kule anahtar bir konumda yer alıyor; Doğu Akdeniz’in gözetleme noktası. Kalenin önemi, konumundaki avantajlarından geliyor. Kayalıklar bir yanda, koy öbür yanda. Bir koyu savunmak daima daha kolaydır tabii, girişini kapatırsınız olur biter. Ve Venedikliler, imkânları oldukça askerî güçlerini denizde kullanmaya çalışmışlardır.”

Kulenin ilk katı yosun ve eski kokuyordu. Hannah’ın Epsteinlarla durduğu yer, neredeyse altı metre çapında bir daireydi, kaba gri taştan yapılmış, duvarlarına oyuklar açılmıştı. Her oyuğun yanında bir set demir kelepçe vardı. Yukarı doğru spiral bir taş merdiven uzanıyo r, yüksek pencerelerden üzerine hafif gün ışığı yansıyordu.

Renee Epstein kocasının yanında durup merdivenleri gözden geçirdi. Sıkkın bir şekilde “Güvenli görünmüyor.” dedi.

“Sorun olmaz.” diye güvence verdi Hannah, halbuki kendi de aynı şeyi düşünmüştü. Merdiven basamakları aşınmış ve tehlikeli görünüyordu.

Bir an geçti. Hannah önde, Epsteinlar arkada tırmanmaya başladılar. Dışarıda Jackie hâlâ konuşuyordu.

“İkinci kata ulaştığınızda, üçüncü kata çıkan ahşap bir merdiven göreceksiniz. Bu merdiveni kullanmak tamamen size kalmış ama kullanacaksanız lütfen dikkatli olun. Bu merdiven 13. yüzyıldan kalmış değil tabii ki. Bizimkisi gibi turlar için yakın zamanda eklenmiştir. Orijinal kule iki katlıydı. Peki o zaman neden 3. kattaki taş platforma çıkan bir merdiven var? Dikkatli bakınca burada bir darağacının kalıntılarını görebilirsiniz. Asker kardeşlerinizin sizin yanınızda asıldığını bilmenin psikolojik etkisini düşünün, siz burada içinde dönülemeyecek kadar dar oyuklarda zincirlenmişken… Ve gemideki kamaraların klostrofobi duygusu uyandırmasından şikâyet ederken bir kere daha düşünün.”

Hafif gülüşmeler, ama çok hafif. Sadece Jackie’nin espri anlayışını fark eden yolcular bunun şaka olduğunu anladılar.

Hannah ikinci kata tırmanıyordu. Yukarı doğru devam eden merdiven ona pek tekin gelmedi. Epsteinlar ona katılana kadar bekledi, ardından sordu: “Ne düşünüyorsun?”

“Sanırım ben burada bekleyeceğim tatlım.” dedi Renee.

Kadının kocası soruyu hiç de duymuşa benzemiyordu. Daha birinci katta soluk soluğaydı.

Hannah merdivene uzandı. Merdiven gıcırdadı ama dayandı. Üçüncü kata ulaştığında kulenin içi daha da küçük görünüyordu.

Epsteinların kafalarının tepesini ve duvardaki kelepçelerin metalik parıltısını görebiliyordu.

Kenardaki pencereden dışarıya, denize baktı. Manzara nefes kesiciydi, köpüren sular, çarpık kayalar, muhteşem mavilikteki gökyüzü.

Hiç değişmemiş, diye düşündü, tüm o medeniyetlerden, yüzyıllardan sonra. Dünyada bu kadar bol zaman varken, ikinci şanslar nasıl olmazdı?

Aşağıdan bir ses geldi.

Pencereden aşağıya baktı. İkinci kata çıkan başka biri vardı. Onları köprü boyunca takip eden çocuktu. Jackie Burns'ü nasıl aşmıştı? Belki de kulenin arkasından dolanmıştı ve kayalardan birindeki yarıktan içeri süzülmüştü.

Çocuk cebine uzandı -veya öyle birşey yaptı- ve minik gümüş renkli birşey çıkardı. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Steven Epstein'ın boğazı kesilmişti.

Hannah bakakaldı.

Renee Epstein kocasına yetiştiği sırada çocuk bir daire çizdi. Steven Epstein dizlerinin üzerinde boğuluyordu. Ve çocuk hiç de çocuk değil, diye düşündü Hannah. Hareketleri bir yetişkininki gibiydi, yüzünden yaşı hiç anlaşılmıyordu.

Ve Hannah izlerken çocuk-adam Renee Epstein'ı bir yanından bıçakladı. Bıçağın çok hızlı bir şeklide üç kere hareket ettiğini açıkça gördü.

Bayan Epstein yere kocasının yanına kapaklandı.

Çocuk yukarı baktı, bakışları Hannah'ı yakaladı. Merdivene koştu ve tırmanmaya başladı.

Hannah'ın gözleri merdivenin tepesine uzandı. Ahşap eski, küflü ve yarı çürüktü. Bir adım attı. Ayağıyla en üst basamaktaki duvar bağlantısına vurup ne olacağını merak etti. Parçalanıyor ve eğiliyordu.

Oğlan yukarı doğru tırmanıyordu. Zaman durmuş gibiydi, ince bir bıçak gibi keskin zaman.

Hannah bağlantıyı tekmelerken, "Tanrı'ya şükür düz ayakkabı giymişim." diye düşündü.

Sonra merdiven çatırdayarak duvardan koptu. Oğlan aşağıya doğru iniyor, ikinci kata düşüyordu, merdiven tamamen koptuğunda başını korudu.

Yukarıdaki kadına tehditkâr bakışlarla baktı. Sonra bir anda döndü ve merdivenlerde kayboldu.

Hannah arkasından baktı.

Epsteinlar vücutları birbirine değer halde, yavaşça büyüyen bir kan gölünün etrafında hareketsiz yatıyorlardı.

ALTI

1.

Yatağın arkasındaki hoparlör çıtırdadı.

Hannah başını yastığın altına gömerek sesi duymamaya çalıştı. Hoparlörden önce bir seri çatırtı, sonra alışılmadık derecede sakin sesi geldi:

“İyi akşamlar bayanlar ve baylar.” Jackie’nin sesi ağır ve resmiydi. “Bugün Sapienza Limanı’nda gerçekleşen trajik olayları göz önüne alarak kaptanımız tüm yolcularımıza seyahat planımızdaki değişikliği iletmemi istedi…”

Hannah’a iğne yaptıklarında doktorun elinde amonyak vardı. Kokusunu alabiliyordu ama bayılmıştı ve kalkamadı.

“…Malta’ya yanaşmayacağız. Onun yerine Aurora birkaç gün daha denizde seyredecek ve direkt İstanbul’a gidecek. Oraya ulaştığımızda, sizden aldığımız bazı ücretleri size geri ödeyeceğiz. Planlardaki bu değişiklik nedeniyle üzgünüz. Lütfen şahsen benim, Macera Dinamikleri ve Aurora II’nin ekibinin özürlerini iletmeme izin verin. “

Kamaranın camının dışına karanlık dalgalar vuruyordu. Üç deniz aslanından oluşan bir grup sudan çıktı, daldı ve ilerledi. Hannah’ın gözleri onları mekanik bir halde izledi.

Renee Epstein’ın ölesiye bıçaklanmasını izlemişti.

Üstelik bir şekilde kadından hoşlanmıştı da. Hoşlanmasını sinir olduğu şeklinde ifade etmişti, aynı kendi büyükannesine yaptığı gibi. Hep böyle yapmıştı. Duygularını ifade etmeyi öğrendiğinde ise çok geç olmuştu. Büyük annesi ve Renee Epstein yokluklarında sevileceklerdi.

Aklını toparlayamıyordu, düşünceler zihninde seken bir çakıl taşı gibiydi.

Bir cinayete şahit olmuştu.

Bir daha asla uyuyamayacaktı.

İnledi ve yüzünü yastığa daha çok gömdü.

2.

“Vicky?”

Gözlerini açtı. Jackie Burns yatağının yanında oturuyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Hannah bir dirseğinin üzerinde doğruldu. “Susuz.” diyebildi.

Jackie mini bara uzandı. Camların örtülmüş olduğunu gördü, ayaklı lamba açıktı, hafif bir ışık

yayıyordu.

Bir litrelik bir Evian bulan Jackie yatağın yanına döndü. Hannah şişeyi açmadan başını yastığa geri koydu. Gözleri dijital saate uzandı. Saat sekizi yirmi geçiyordu. Yani sabah mıydı, akşam mı?

Jackie ona acır gözlerle bakıyordu. Uzanıp Hannah'ın alnına düşen bir tutam saçı düzeltti. "Biraz uyuyabildin mi?"diye sordu.

Hannah cevap vermedi. Alnına değen el buz gibi, hissiyatsız, samimiyetsiz bir eldi.

"Hepimiz sarsıldık." dedi Jackie, "Eminim sen hepimizden fazla…"

Bu hafife almaktı.

Gerçekte Hannah, doktor iğneyi yapana kadar son derece kendindeydi. O ana kadar kendine insanüstü bir kuvvetle mukayyet olmuştu - kulenin platformundaki o uzun bekleyişe, Jackie ve uykulu gözlü Türk arasındaki konuşmaya, kadın durumu elinden geldiği kadar tarif etmeye çalışıyordu. Ama iç dünyasını üçüncü kata kaldığı anda kapatmıştı.

Cinayetlere şahit olmak yeterli bir travmaydı. Çocuk-adamın onu takip etmesi ayrı bir travma. Platformun tepesinde, Hannah'ı aşağıya indirecek bir merdiveni bulup yerleştirene kadar geçen üç saatlik süre de üstüne tuz biber ekmişti. Epsteinların bedenleri battaniyelerle örtülüp zar zor zindan kulesinden indirilirken onları izlemeye devam etmişti.

"…ama her şeyle ilgilendiğimizi…" diyordu Jackie "bilmekten memnun olursun sanıyorum. Duyuruyu duydun mu bilmiyorum ama adaların geri kalanını es geçmeye karar verdik. Doğrudan İstanbul'a gidiyoruz."

"İstanbul." diye tekrarladı Hannah boş boş.

"FBI bir ön araştırma yapmak üzere tüm öğleden sonrayı adada geçirdi, bizim gitmemize izin verdiler. Bunun gibi durumlarda yargılama olayın gerçekleştiği yerden bir sonraki limanda yapılıyor. Tabii ki olay bir limanda gerçekleşti. Biz merkez ofise telefon ettik, onlar da Federal Ofisle konuştular ve herkes aynı karara vardı - şirket, FBI, Yunanlılar ve Türkler. Doğrudan İstanbul'a gidiyoruz." Biraz durdu. "Oraya vardığımızda FBI seninle görüşme yapacak Vicky. Şahit sen olduğun için."

Hannah boş bir suratla baktı: "Peki neden şimdi değil?"

Jackie bronz teninde görünmeyen bir kumaş lifi bulup attı.

"Açıkçası ne olduğu pek belli değil. Ama gerçek şu ki Büro Methoni'de daha fazla cevap bulamayacağından emin ve Yunanlılar da şu sıralar topraklarında bu tarz bir olay istemiyorlar. Son zamanlarda 17 Kasım terör örgütünü yok etmek için büyük çaba sarf ettiler ve uluslararası düzeyde ilişkileri karmaşık hale sokmak istemiyorlar. Türklerle ilişkilerimiz iyi, bu yüzden ne olursa olsun bizi hoş karşılayacaklardır. Epsteinların başına gelenler tam bir trajedi. Bunu tartışamayız. Fakat ileriye bakmak, işleri hepimiz için en kolay şekilde halletmek zorundayız."

Hannah onayladı.

"Durumu Güvenlik Şefimiz Yıldırım ile görüştüm. İkimiz de şu anki önceliğin senin dinlenmen olduğunda hemfikiriz. Limana ulaştığımızda, elinden geldiğince yardım etmeye çalışırsın."

Hannah yine onayladı.

“Öyle görünüyor ki Bay Epstein bir şekilde önemli biriymiş.” dedi Jackie. “Onunla gemide mi tanıştın?”

“Evet, gemide.”

Jackie Hannah’ı meraklı bakışlarla süzdü, sonra yüzü tekrar o nazik ve profesyonel manasızlığına büründü.

“Senin tüm gelişmelerden haberdar olman gerektiğini düşündüm. Kalkacak mısın?”

“Hâlâ sersem gibiyim.”

“Doktorun verdiği sakinleştiriciler yüzünden olsa gerek. Yakında geçer. Aç mısın?”

Hannah düşündü. Başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Peki.” dedi Jackie. “Durumu kurtarmak adına akşam yemeğine katılmam gerekiyor. Ama fikir değiştirir de yemek istersen, telefon etmen yeterli. Kabin amirini çağır. Sana istediğin her şeyi getirecektir.”

“Teşekkür ederim.”

“Ve eğer konuşmak istersen veya birşeye ihtiyacın olursa…”

“Sanırım biraz daha uyuyacağım.”

“Tamam.”dedi Jackie. Ayağa kalktı. “İyi geceler.”

“Teşekkür ederim.”

“İyi geceler.” dedi Jackie tekrar. Hannah’a son kez anlamsızca gülümsedi ve gitti.

3.

“Sağlam görünmüyor.” demişti Renee Epstein.

Hannah ise “Sorun yok.” diyerek ona güvence vermişti.

Ama yine de olmuştu işte. Sorundan daha da ötesi olmuştu.

Tüm bunlar rüya mıydı? O yüz, neredeyse yaşı olmayan yüz. Ölürken birbirlerine dokunan Epsteinlar.

Tüm bunlar ateşten, diye düşündü. Hastaydı. Hava daha da kötüye gidiyor gibiydi ki, bunun da yararı olmuyordu. Deniz dalgalanmaya başlamıştı. Gemi sallanıyor ve yalpa vuruyordu. Gözlerini sımsıkı kapalı tuttu.

Kendinden geçti.

İstanbul’a ulaştıklarında FBI tarafından karşılanacaklardı. Gemideki herkes teker teker incelenecekti. Pasaportuna bakacaklar ve arandığını fark edeceklerdi. O zaman işi biterdi.

Kendince o da Jackie Burns kadar kötüydü. İki cinayete şahit olmuştu. Ama kendi sorunlarına odaklanmaya başlamıştı bile. Fakat ileriye bakmak, işleri hepimiz için en kolay şekilde halletmek zorundayız.

Belki bu da hayatın bir parçasıdır, diye düşündü Hannah. Belki hayat, ölüm yüzünü gösterdiğinde yola devam edebilmektir.

Onun durumunda, nasılsa, gidebileceği tek yol hapishaneydi.

Beyninde yankılanan üzüntülü bir sesin ardından gözlerini yarım açtı.

Unutma, burada olduğuna dair kanıt yok.

Birden vücudunu ateş bastı. Battaniyeyi kenara attı, kollarını iki yana açarak kesik kesik nefes aldı.

Doğruydu. Gemide olduğuna dair bir kanıt yoktu. Yolcu listesine göre gemide olan kişi Vicky idi. Bir şekilde fark edilmeden kaçmayı başarırsa, yine de bir şansı olabilirdi. Eğer eve, babasına gidebilirse…

Ama üzerinde tutuklama emriyle babasının kapısında biterse, adamın tepkisi ne olurdu? Araları hep bozuktu. Kendi öz kızını geri çevirir miydi? Hayır. Onun yerine ona bir anlaşma önerirdi, bir değiş-tokuş. Babası Baltimore'da ağır ceza hâkimiydi, ona mümkün olan en iyi şartları sağlardı. Hannah, Frank'i verir, karşılığında şirket onun hatalarını affeder ve kayıtlarını temizlerdi. Taptaze bir başlangıç.

Hayal mi kuruyordu?

Sanki başka seçeneği var mıydı?

Dudağını ısırdı, başka bir olasılık düşünmeye çalıştı, bulamadı. Son aylarda yaptığı hatalar, seçeneklerini sıfıra indirmişti.

Sonra yavaş yavaş aklına Yıldırım geldi.

Adam geminin güvenlik amiriydi. Eğer bir güvenlik amiri de kendi koyduğu kuralları aşmayı başaramazsa -İstanbul'da gümrükten fark edilmeden geçmek için bir yol- kim başarabilirdi ki?

Bir on dakika daha gözleri hafif açık yatakta kaldı. Sonra yataktan çıkıverdi. Hastalık hissi kaybolmuştu. Yalnız hâlâ şok halindeydi. Tuvalet masasındaki aynadan kendine baktı. Saçları karma karışık bir halde ve kabarmıştı. Gözlerinin altı morarmıştı, dayak yemiş gibiydi. Bu halde Yıldırım'dan birşey çıkaramazdı.

İşte tam bu yüzden Tanrı makyajı yaratmıştı.

Banyoya girdi, uzun uzun duş yaptı, sonra aynada kendini bir daha süzdü. Daha iyi. En azından birşeye benzemişti. Birşey, hiçbirşeyden daha iyidir.

Her şey, hiçbir şeyden daha iyidir.

Makyaj malzemesine uzandı ve çalışmaya başladı.

4.

Francis Dietz otelin balkonuna oturmuş düşünüyordu.

O gelmeden gece olmuştu bile. Methoni kenti uyanmaya başlamıştı. Dışarıdaki kafelerin masalarına örtüler yayılıyor, güzel garsonlar yoldan geçen turistleri çekebilmek için yerlerini alıyorlardı. Hemen arkasında Leonard odadaki kanepede uyku çekiyordu. Dietz onun nefes alışını duyabiliyordu, ağır havanın içinde güçlü ve hırıltılı.

Düşüncelerine geri döndü. Epsteinların kabini boştu. Leonard çiftin işini halletmişti - yine de formülü alamamıştı. Belki de bu, yazılı bir kopyanın olmadığı anlamına geliyordu. Belki bu yol gerçekten başlamadan bitmişti.

Ama Leonard, turda Epsteinlara eşlik eden genç bir kadından söz etmişti. Eğer kadın bu işe karıştıysa, belki onları formüle götürebilirdi.

Yine de durumu Keyes’e rapor etmesi gerekecekti. Keyes henüz akıştan çıkarılamazdı. Bu, çözülecek olandan daha çok problem çıkarırdı.

Leonard’ı uyandırmamaya çalışarak sessizce odada dolaştı. Kapının yakınında bir telefon buldu ve telefon etti. Keyes ofisinde değildi. Dietz mesaj bıraktı, telefonu kapadı ve balkona geri dönüp sigara paketini çıkardı.

Kime yanaşması gerekirdi? Yurchenko, diye düşündü. Yurchenko, sonradan KGB haline gelen FSB’nin bir üyesiydi. Yurchenko, eski kadroyu da yeni kadroyu da tanırdı. Çok büyük ihtimalle, Yurchenko onu İsmayalov’la irtibata geçirirdi. Valdimir İsmayalov, ağzı sıkı ajan, kendini satan eski patron, akbaba olarak tanınıyordu. Akbabanın uluslararası arenada bağlantıları vardı. İlgili bir alıcı mutlaka bulurdu, Dietz bundan emindi.

Fakat şu anda çok açılmaması gerekiyordu. Zamanı geldiğinde hareket edecekti. O vakte kadar sabretmek zorundaydı.

Bir sigara yaktı. Sabır, diye düşündü.

YEDİ

1.

Hannah Gray garsondan bir votka tonik aldı, faturayı imzaladı ve gözlerini önünde duran salona çevirdi.

Gece yarısından dakikalar önce oda neredeyse terk edilmiş haldeydi. Geminin piyanisti “Summertime” ın rastgele bir düzenlemesini çalıyordu. Yaşlı bir çift piyanonun önüne oturmuşlar, yumuşak çatlak seslerleriyle şarkı söylüyorlardı. İki garson ve Hannah’ın dışında görünürde kimse yoktu. Çalkantılı deniz, öğleden sonraki felaketle birleşince, çoğu konuğun erkenden kamaralarına çekilmesine neden olmuştu. Aslında Hannah salonda hiç kimseyi görmeyi ummadığı için şaşırmıştı. Bu sakin seyahat, ölüm tarafından sekteye uğramıştı ve herkes yalnızlığa çekilmişti.

Birden Yıldırım solundaki tuvaletlerden çıkarak bir viski ve bir paket English Oval sigarasını bıraktığı köşe masaya yöneldi. Hannah onun yoluna çıkmadan önce üçe kadar saydı. Yolları kesiştiğinde dikkatlice tuttuğu içeceği bluzunun önüne döküldü. Kadın gülümsedi.

Adam “Özür dilerim.”derken sözünü kesip “Benim hatam.” dedi.

Adam yakındaki bir bardan bir tutam kokteyl peçetesi getirdi, Hannah’ın bluzunu ovalayamayacağını fark ederek peçetelerden birini ona uzattı.

“Özür dilerim.” dedi adam, “Lütfen beni affedin.”

“Benim hatam. Hâlâ titriyorum sanırım.”

“Size başka bir tane getireyim.”

“Hayır rica ederim, gerek yok. Ben sadece…”

“Lütfen.” dedi adam, köşedeki masasını işaret ederek. “Lütfen, rica ediyorum.”

2.

“Bana sorarsanız,” dedi Hannah, “bu bir kanun meselesidir, ahlak değil.”

Yıldırım dinliyordu, başı bir yana eğilmişti. Daha bir yorum yapmasına fırsat kalmadan, kadın devam etti:

“Frank ve ben uzun zamandır birbirimize âşık değiliz. Sadece çocuklar için bir arada kaldık. Şimdi anlıyorum da bu bir hataymış. Çocukların mutsuz bir evlilikte hapsolmuş ebeveynlerden ziyade, boşanmış ebeveynleri olması daha iyi. Siz ne düşünüyorsunuz?”

Sigara tutan eliyle gevşek, umursamaz bir jest yaptı.

“Ben de bu geziye Lucas ile katılmaya karar verdim. Belki de yapmamalıydım. Ama birbirimize âşığız. Bunu anlıyorsunuz, değil mi? Öyle güzel bir duygu ki. Böyle güzel bir duyguda nasıl bir sorun

olabilir? Ama bir hataydı. Şimdi anlıyorum. Lucas son anda gelemedi, ben de yalnız katıldım. Ama şimdi yalanım ortaya çıkacak. Çünkü kocam San Francisco'da bir sempozyumda olduğumu sanıyor. Ama şimdi bir soruşturma yapılacak ve kocam ona yalan söylediğimi öğrenecek ve henüz yasal olarak ayrılmadığımız için çocukların velayetini alacak. Ve bu tamamen benim hatam çünkü beklemek yerine Lucas'la tatile çıkmayı deneyecek kadar aptaldım. Tanrım…O kadar ...” diye sıraladı Hannah. “Konudan konuya atlıyorum, değil mi?”

Yıldırım omuzlarını silkti.

“Özür dilerim. Biraz sarhoşum ve doğruyu söylemek gerekirse hâlâ şoktayım.”

“Şaşırtıcı değil.” dedi adam. “Bugün yaşadıklarınızı düşündükçe. Sanırım hepimiz kendimizce şok yaşadık.”

“Üzgünüm. Hiçbir şey anlatmamalıydım. Sadece…Siz iyi bir dinleyicisiniz.”

Adam yine omuzlarını silkti.

“Biraz sizden konuşalım.” dedi Hannah. Koltuğunu dikleştirdi.

“Çok ilginç bir aksanınız var.”

Yıldırım gülümsedi. Çok ciddi adamların nadiren gevşedikleri anlardakine benzer bir gülümsemesi vardı; kısa ve zar-zor, biraz çocukça bir gülümseme. “Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Evet kesinlikle. Türk müsünüz?”

“Ohio'danım. İstanbul'da doğdum ama ailem ben 14 yaşındayken Amerika'ya taşındı.”

“Öyleyse orada büyüdünüz?”

“Dört yıllığına evet. Sonra tekrar İstanbul. Ve siz de Chicago'dansınız, değil mi?”

“Washington D.C.'de doğdum, rüzgarlı şehirde büyüdüm. Ama batıya taşınmayı düşünüyorum, boşanır boşanmaz. Melekler şehrine. Orası Lucas'ın yaşadığı yer. Hiç gittiniz mi?”

Yıldırım başını salladı ve içkisini yudumladı.

“Chicago orta batıdır.” dedi Hannah. “Teknik olarak. Ama Ohio'dan daha doğudaymış hissi uyandırır. İnsanlar hızlı hızlı yürüyüp ayaklarına bakarlar. Kaliforniya'da işler çok farklı. Ağırlık yok. İnsanlar yukarı bakar, ileriye bakar. İnsan Kaliforniya'da kendini tekrar keşfedebilir.”

Yıldırım içkisinden biraz içip sigarasını tüttürdü, başıyla onayladı.

“Hiç yapmayacağımı sandığım şey boşanmaktı. Bir kere evlenince, evli kalırsın; böyle düşünürdüm. Ama hayatın nasıl değiştiğini görmedim. İnsanlar birbirinden uzaklaşıyor, bilirsiniz. Klişe ama doğru. Birçok klişe doğru aslında, yaşlanınca fark ediyorum.”

Hannah konuşurken, Yıldırım'ın vücut diline de dikkat ediyordu, ona ilgisi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Şu anda izlediği yol bir baştan çıkarmaya mı gidecekti yoksa sevimli bir izlenim olarak mı kalacaktı? Vücudunun gevşek halinden, ikinci seçeneğin daha baskın olduğu anlaşılıyordu. Sandalyesinde yüzünü ondan başka yöne dönmüş, ayakları piyaniste doğru yönelmişti.

Ağlamaya çalıştı. Gözyaşı yoktu. Biraz daha denedi. Ah, orada gözünün kenarında bir damla yaş

belirdi. Yaşı sildi: “Tanrım, kahretsin.”

“Önemli değil.”

“Hayır, hayır önemli.”

Sesi çatallandı. Cesurca kendine hakim olmaya çabalarken, kesik bir nefes aldı.

“Çok aptal ve bencilce davrandım. Şimdi çocuklar bunun cezasını çekecek. Cezayı onların çekmesi hiç de adil değil, çünkü şanssızlık eseri buradayız. Epsteinlar için çok üzgünüm tabii ki…ama…kimin aklına gelirdi ki…çok garip…”

“Biliyorum.”

“Onlara ne oldu dersiniz?”

Yıldırım başını salladı. “Artık durum bizden çıktı.” dedi.

“Bencillik ettiğimi sanmanızı istemem, bunu atlatabileceğimi hiç sanmıyorum. Ama şimdi kendimi ve çocuklarımı düşünmek zorundayım. Eğer İstanbul’a gelmeden bir şekilde gemiden inme şansım olursa bu zarardan kaçabilirim.”

Yıldırım kendine bir sigara çıkardı. “Gemideki mevcudiyetiniz,” dedi, “kayıt altındadır.”

“Hayır değil. Takma isim kullanıyorum. Güvenliğimiz için, Lucas’ın fikriydi. Şu anda inebilirsem, hâlâ birşeyleri yoluna koyabilirim. Benim kocamı tanımazsınız, Yıldırım Bey. İçer, içince de kendini kaybeder. Sizce bir yolu…”

Hannah ara verdi. Adam onu izleyerek bekledi.

“Sizce bir yolu olabilir mi, yapabilir misiniz…Aman Tanrım.” Katılarak güldü. “Ne söylediğimi bile bilmiyorum.”

“Ne yapabilir miyim?”

“Bana yardım edebilir misiniz?”

Adamın gülümsemesi kaybolmuştu.

“Buradan yok olmama.”

Hannah’a donuk bakışlarla bakıyordu.

“Size karşılığını veririm.”dedi Hannah. Param var ve ayrıca iyi bir nedenim, biliyorsunuz, çocuklarım.”

Bir an sessizlik.

“Korkarım ki düzgün düşünemiyorsunuz.” dedi adam. Yaşadıklarınızdan sonra bu bir sürpriz sayılmaz. Ama Bayan.Ludlow…”

“Adım bu değil.

Adam durdu.

“Kocam bir seferinde içip Teddy’nin kolunu kırdı. En başından bu geziye katılmamam gerektiğini biliyordum. Aptalca ve bencilceydi. Ama aşk işte Yıldırım Bey. Siz hiç âşık olmadınız mı?”

Adam bir sigara daha yaktı, cevap vermedi.

“Ne kadara mal olur.” diye sordu Hannah. “İki bin?”

Adam dudaklarını sıktı.

“Üç bin? Eğer gereği buysa daha fazla da verebilirim. Tabii ki üzerimde nakit yok. Ama muhasebecimi çağırırım ve ayarlarım.”

“Hanımefendi…Öyle olsa bile…”

Bekleme sırası Hannah’daydı.

“İyi bir nedenle de olsa…”

“Öyle. Bana inanın.”

“Yine de mümkün olmazdı. Çocuklar için üzgünüm tabii. Ama…”

“Dört bin, dedi kadın. Bunun benim için manasını anlamadınız sanırım. Gerçek şu ki, bunu yaparsanız işinizi kaybedebilirsiniz. Değil mi Yıldırım Bey? O zaman elinizde biraz ekstra para bulunması ileriki aylarda yararlı olur.”

Adam birşey söylemedi. Gözlerini kırpıştırdı.

“Beş bin dolar, dedi kadın ve ekledi. “Lütfen Yıldırım Bey, Tanrı aşkına, başka kimden yardım isteyeceğimi bilmiyorum.”

3.

Adam gece düşüneceğine söz verdi.

Hannah bundan yapacağı sonucunu çıkardı. Gözyaşlarından mı etkilenmişti, paradan mı? Belki ikisinden aynı anda. Ayrıca kimin umurunda? Ona yardım ettiği sürece, İstanbul’a ulaşmalarına iki gün kalmıştı…

Kamarasına dönüp bir duş daha yaptı. Ama ne kadar sert keselenirse keselensin, kendinden iğreniyor gibiydi. Çok ağlamaklı bir hikâye uydurmuştu gemiden kaçışını sağlamak için, tacizci babadan kaçan kurgu çocuklar. Ne kadar duyarlı bir insan oluvermişti.

Kimse iyi değil, diye düşündü birden ve ekledi, ayrıca sadece para için yapacak.

Epsteinların öldürülmesi onun suçu muydu? Tabii ki hayır. Utanç verici bir olay, bir trajedi, Jackie Burns’ün dediği gibi onunla kesinlikle ilgisi olmayan bir konu. Bu olay tamamen şanssızlık eseriydi. Demek ki minik beyaz yalanlar kabul edilebilirdi.

Duştan sonra çıplak halde yatağa yığıldı. İçtiği tek kadehin etkisi geçiyordu, canı bir tane daha çekiyordu. Sağ eli, sol bileğinin içindeki soluk yara izlerine gitti. İzler sekiz ay önceden kalmaydı ama hâlâ kaşınıyordu. Kaşınmanın psikolojik olduğunu anladı, kesilen bir uzvun kaşınması gibi. Bir an öylesine kaşıdı, sonra elini çekti.

İzler geçmişten kalmaydı. Bir daha o insan olmayacaktı. Aslında olay zamanında da o insan değildi, bu yüzden belki isteksizce yapmıştı. Bir çeşit yardım çağrısı, demişlerdi. Oysa sadece utanç verici bir durumdu.

Düşünmemeye çalıştı. İleride daha iyi olacaktı. Eğer Tanrı, İstanbul'da fark edilmeden gemiden gitmesine yardım ederse…

Âdeta farklı bir insana dönüşmüştü.

Ayağa kalktı, bir Xanax aldı, üstüne de Valium'u indirdi. Tekrar yatağa yuvarlandı, lambayı söndürdü ve uykusunda gemi onu beşik gibi sallarken yüzüstü sakince yattı.

Bir zamanlar iyi biri olmuştu. Olmamış mıydı? Çocukken. Ya da olmamıştı. Belki de hiç iyi olmamıştı.

Ama hayır, bu doğru değil. Frank ona pençelerini geçirmeden önce, kanuna karşı gelmemişti. Neden, çünkü hiçbir zaman köşedeki bakkaldan bir kutu çiklet çalmamıştı. O hırsız değildi.

Belki bir zamanlar kütüphaneden bir kitap. Ama kütüphaneden kitap çalmayan biri var mı?

Bundan daha iyisini yapabilirsin, dedi bir ses. Annenin cüzdanına ne demeli?

Tamam. Annesinin cüzdanından birazcık para almıştı, bir ya da iki defa. Herkes yapmıştır diye düşündü. Bu onu hırsız yapmazdı.

Ama şimdi bunları teker teker düşünmeye başladığında, kolay kolay yakasını kurtaramayacağını fark etti. Tüm tatilleri iş harcaması olarak yazmıştı, en ufak kaleme varıncaya kadar. Londra'dan halı almış, gümrükten kaçmak için yarısını kredi kartıyla, yarısı nakit ödemişti. Bunların hepsi daha büyük suçlara hazırlıktı. Sonra, Frank'in ona öncülük etmesiyle atılımı gerçekleştirdi…Bir gece, banyo aynasındaki üzgün yüzüne bakıp ağlayarak gerçekleştirdiği, yarım kalmış intihar girişimi.

Tanrım, diye düşündü. Buradan kurtulmama yardım et, yemin ederim daha iyi olacağım. Yemin ederim sana layık olacağım.

Duası -tabii yaptığı şey dua etmek sayılırsa- sadece kendinden daha fazla iğrenmesine neden oldu. İşte Hannah Gray, sonunda ne kadar uysal. Tanrı'ya düzelmeyi vaat ediyor ama karşılığında ona bir kere daha yardım etmeye razı gelirse. Hiç değişmemiş.

Ama inanarak söylemişti. O kötü değildi. En kötü durumlarda biraz…bozulmuştu o kadar.

Uykulu halde yatakta dönüp durdu. Hâlâ iş işten geçmiş değildi. Eğer planı tutarsa iş işten geçmeyecekti.

Planın tutmasını diledi.

Geminin sallantısı rahatlatıyordu, vücudu dalgaların ritmine uymuştu. Uykuya daldı ve şaşırtıcı derecede derin uyudu -hani neredeyse günahsızların uykusu kadar derin.

SEKİZ

1.

Yoldan çıkıp çakıllara saptılar ve lastikler çatırdamaya başladı.

Lüks Lincoln'ün arka koltuğundaki Keyes gözlerini açtı. Esnedi, gerindi ve camdan dışarı baktı. Reaktör henüz çalışmaya başlamamıştı, demek ki görünen insan eliyle yapılmış ışıklar, gözetleme kulelerinden ve yer üstündeki dört ahşap evden geliyordu. Geceleri pırıl pırıl parlayan Nevada göğüyle kıyaslandığında, gamma alanı son derece önemsiz kalıyordu.

Yaz olmasına rağmen çöl havası soğuktu, üzeri aranırken üşüdü. Sonra kimliklerini güvenlikten geri aldı ve dört binadan en büyüğüne girdi. İçinde bilardo masası, tilt makinesi, iki alçak kanepe ve koyu renk bir TV'nin bulunduğu oyun odasına adım attı. Duvarın ortasında, ön kapının tam karşısında boş bir kitaplık vardı. Gözünü, ahşapta bir düğme gibi gizlenmiş retina tarayıcısına yerleştirdi. Kilidin mekanizmasının çalıştığını duydu, sonra kitap rafı açılıverdi.

Kitaplığın arkasında bir asansör vardı. Asansör içinde bir karatahta. Asansör homurtuyla ilerlerken, Keyes karatahtaya kötü kötü baktı.

Ed Greenwich onu bekliyordu.

Greenwich; 1.93 boyu, parlak yeşil gözleri ve sarkmış gerdanında bir ademelmasıyla acayip bir Frankeştayn gibiydi. Keyes asansörden çıkar çıkmaz konuşmaya başladı, sanki bir konuşmanın ortasındaymışlar da bir anlığına kesilmiş gibi. Greenwich manik dönemde, diye düşündü Keyes. Elleri sürekli kıpırdanıyordu, bileklerini döndürüp duruyordu ve parmakları boşlukta tempo tutuyordu.

"On yedi trilyon elektro volt aslında o kadar da gerekli değil." dedi Greenwich. Hemen döndü ve Keyes'e cilalı çelik koridorda yol gösterdi. "Önceden biliyordum, sanırım hep biliyordum. Ama dün -harika, harika, harika. Ama tabii Üç büsbütün farklı bir top oyunu."

Keyes onayladı. Bulunduğu alanda yüksek miktarda elektrik tüketildiğini görebiliyordu. Bunun Greenwich'e karşı kendini, ışıkları açık bırakmış çocukları azarlayan ebeveynler gibi hissettirdiğini fark etti. Yine de elinden birşey gelmiyordu. Bu aşamaya göz kulak olacak başka kimse yoktu. Reaktör devreye girene kadar güçlerini ana ızgaradan alıyorlardı. Ancak çok açgözlü davranırlarsa bir problem çıkabilirdi.

Greenwich konuşmaya devam etti, Epstein'ın sonuçları olmadan neden devam etmek istemediğini örneklerle anlatmak için sabırsızlanıyordu. Çalışmaları hakkında resmî bir açıklama yapılmasına karşı önceden önlem alıyor, diye düşündü Keyes.

"… Alt nanometre bölgesinde tamamıyla öngördüğümüz değerler hakim. Bu da demektir ki, ters küp yasası sayesinde mümkün. Mümkündür demek, bu durumda önlenemez demektir. Evet, evet, evet. Aslında bu gerçekleşti -dün- en ufak ölçekte."

Şimdi detektör odasındaki ana parçacık odasına giriyorlardı. Sıvı nitrojen yardımıyla sıfırın altında iki yüz derecede tutulan olağanüstü mıknatıslar, dalgalar halinde buzlu yoğun bulutlar salıveriyordu.

Vinçler üç tonluk ekipmanı, plastik bardak taşıyan adamın rahatlığıyla hareket ettiriyordu. Fil bacağı kadar kablolar yerden ilerliyor, bilgisayar ekranlarına bakmak isteyen adamlar üzerine basıyordu. Bu gürültüde birbirilerine bağırıyorlar, panolar üzerine notlar alıyorlardı.

“…dün itibariyle herkesten öndeyiz. Bundan hiçbir şüphemiz yok. Hadron iki bin altıya kadar hazır olmayacak, üç ay içinde başarı beklemek için her türlü nedenimiz var, tabii eğer bilgisayarımın saati bozulmadıysa. Evet. Her nedene karşı.”

Greenwich’in sustuğunu anlaması için bir süre geçmesi gerekti. Bakışlarını yerden kaldırdı ve Greenwich’in ona beklentiyle baktığını gördü.

Keyes kısaca, “Güzel.” dedi.

“Ama o zamana ihtiyacım var. Eğer şimdi durursak ulaştığımız tüm ivmeyi kaybederiz.”

“Endişelenme. Zamanınız olacak.”

“Top bir kere dönmeye başladı mı, onu durduramazsın. Hayır, hayır. Yapamazsın.”

“Bilgisayarlar konusunda endişelenme.” dedi Keyes. “Sonuç konusunda endişelen, Ed. Ben de kendi sonumu düşüneyim.”

2.

Yirmi dakika sonra, tilt makinesinin rengârenk ışıklarının parladığı oyun odasına geri dönmüşlerdi. Kahve içtiler, kahve içer içmez Keyes’in midesi yandı.

Greenwich tekrar konuşmaya başlamıştı. Keyes adamın konuşurken burnunu karıştırdığını fark etti.

“…süreç işlerken, bir noktada gerekecek. Tabii ki güvenliğin öneminin farkındayım. Hele bu günlerde daha da fazla. Söylemeye bile gerek yok. Ama beş veya on yıl içinde, bir zarar geleceğini düşünmüyorum.”

Keyes satır aralarını okuyabiliyordu. Greenwich yeniden Nobel’i düşünmeye başlamıştı.

“Ed,” dedi. “ilk olarak öncelikleri halledelim. Tamam mı?”

“Tabii.” dedi Greenwich. “Öncelikler önemli. Sadece sesli düşünüyordum.”

“İstediğini düşünebilirsin. Düşünmekten zarar gelmez.”

Sözlerinden şu ana fikir çıkıyordu: Dün yaptığın şeyi yapmadığın sürece. Sadece düşünce aşamasında tuttuğun sürece.

Kişisel olarak Greenwich’in ileri gitmiş olmasından memnundu. Ama Proje’nin ne kadar hızlı meyve vermesini isterse istesin resmî açıdan sorumlulukları vardı.

Adamın, verdiği cevaba kızdığını hissedebiliyordu.
Greenwich, Keyes’in bir bürokrat olduğunu düşündü, sadece Proje’nin belli sonuçlarıyla ilgileniyordu -serbest kalmış vakum enerjisi, savunma sanayileri, araştırma potansiyeli. Greenwich, onun burada başarmaya çalıştıkları şeyin derin filozofik sonuçlarını anlayamadığını düşündü. Ama

eğer böyle olsaydı, Keyes şu anda aldığı riski alır ve ona gizlilik sağlar mıydı? Greenwich'in önceki gün izin almadan yaptığı şeylerden sonra, hâlâ onun atına oynar mıydı? Hayır. Tamam, Proje'nin önemini anlamıştı. Her seviyesini anlamıştı ve Greenwich'in bunu fark etmeyi reddetmesi yüzünden patronluk taslıyor duruma düşmüştü.

Keyes, Greenwich'in konuyu kapatmayacağını anladı, laf arasında onu uyarmıştı oysa. Adam garanti istiyordu.

"Bu makineler olmasaydı," dedi Greenwich sakince, "bu kadar ileri gidemezdik. Ama bu makine olmasaydı…" işaret parmağıyla kemikli şakağını işaret etti, "İlk adımı bile atamazdık."

Yüzde yüz haklıydı. Kompakt ekstra boyutlu uzay-zamanı modelini geliştiren Greenwich'ti, Proje'ye bundan sonra başlanabilmişti.

Keyes adamın Proje'yi ona ilk açısını hatırladı. Keyes gibi düz mantık bir adamın bile anlayacağı kadar basit terimlerle açıklamıştı, her taş yerine oturmuştu. Uzay-zamanı sonsuz ve kesintisizdir, demişti Greenwich. Dünyayı temsil eden bir küre düşün. Bu kürenin üzerinde her yöne gidebilir ve bir engelle karşılaşmazsın. Oysa yüzey alanı sonsuzdur. Uzay-zamanı da böyledir, Jim. Yapacağımız şey şu, bu küreyi deleceğiz, bir tarafından diğerine bir tünel açacağız. Tam ortadan keseceğiz. Ama unutma ki uzayın yanında zamanı da geçmiş olacağız.…

Sonra başka metaforlar da geldi. Uzay-zamanını bir semer gibi kıvıracaklar, bir boynuzdan diğerine atlayacaklardı. Metaforlardan hiçbiri kesin değildi, çünkü üç boyutlu nesneler, yapıları gereği dört boyutlu uzay-zamanı oluşturamazdı. Ama ilk metafor -küre- Keyes'in aklını çelmişti. O benzetmeyi anlayabiliyordu. Sonu olan ama sınırsız.

Greenwich Keyes'e bir ders vermeyi bile başarmıştı. Bu fizik ve görecelilik üzerine bir mini anlatıydı. Görecelilik, diye açıklamıştı Greenwich. Aslında düşünüldüğü kadar zor bir konu değildir. Sırrı çok basittir, demişti.

Sırrı ışıktı.

Keyes'in Vermont'taki ofisinde oturuyorlar, kesme camdan bir sürahiden buzlu su içerek sessiz sakin, evrenin yapısını konuşuyorlardı.

Işığın sonsuz hızda yol almadığını yüzyıllardır biliyoruz. Hollandalı bir gök bilimci bunu 1676 yılında fark etmişti. Jüpiter aylarının döngülerinin, Jüpiter dünyadan uzakken gecenin geç saatlerinde tamamlandığını gözlemledi. Bu da ışığın bize sonsuzdan daha düşük bir hızda ulaştığı anlamına gelir. Bu hızı belirlemeye bile çalıştı ve elindeki imkanlar düşünüldüğünde çok yaklaştı denilebilir. Işığın saniyede 140 bin mil kat ettiğini söyledi. Bugün bu hızın 186 bin mil olduğunu biliyoruz. Buraya kadar anladın mı?

Keyes anladığını belli etti.

Ama birşeyin hızını ölçerken, başka birşeye bağlaman gerekir değil mi? Genç bir patent memuru, Albert Einstein, "Işık, neye bağlı olarak hareket eder?" sorusuna şu cevabı vermişti: Işık, evrenin hız limitini oluşturur. Evrende hareket eden her şey, ne kadar hızlı olursa olsun, ışığı aynı hızda ölçer. Zaman, bunu mümkün kılmak için esner. Mesafe ise, tabii ki, zamanla bir birimin çarpımıyla hesaplanır. Mesafeler değişkenken ışığın hızı yine de sabit kalıyorsa, arada bir değişken olmalıdır, şu halde de bu zamandır.

Keyes'in kaşlarını çattığını gördü. Bu kadar karmaşık değil, dedi hemen. Farz et ki bize doğru bir ışık huzmesi geliyor. Ben sabit duruyorum, sen ileriye yürüyorsun. Senin hızın saatte dört mil. Basit bir mantıkla, ışık sana daha yavaş gibi görünecektir. Ama ikimiz de ışığı 186 bin mil hızda görüyoruz. Bunu sağlayan zamanın esnemesi.

Kaşlar biraz gevşemişti ama tam değil.

Mutlak zaman fikrinden kurtulman gerekiyor, dedi Greenwich. Uzay ve zamanın bir paranın iki yüzü olduğunu kabul etmelisin -uzay zaman- ikisi de mutlak değil, ikisi de diğerinin hareketine bağlı.

Bu insanlar için zor bir fikirdi. Bunu kabul ediyordu. Çünkü insan zamanın hep değişmeden geçtiğini görür. Ama bu yanlış. Proje'yi anlayabilmek için, Keyes'in bu gerçeği kabul etmesi gerekirdi.

Memnuniyetle kabul etti. Zaman bir illüzyon mudur? Evet, bu fikri bağrına basabilirdi. Filozofik temelleri sadece hayrete düşürücü değildi, umut vericiydi.

Evet, evet. Böyle. Görecelik hakkındaki "özel" teorisinden birkaç sene sonra Einstein, görecelik hakkında genel bir teori yayınladı. Yer çekimi diğer güçler gibi değildir, diyordu, uzay-zamanının kütle ve enerji yığını tarafından eğilmesiyle oluşmuştur. Gezegenler güneş etrafında dönmez, dönen bir uzay-zamanda düz bir çizgiyi takip etmeye çalışırlar. Kendi gezegenlerimizin yörüngesini gözlediğimiz zaman, bu teorinin doğrulandığını görürüz. Einstein'ın formülleri bunu Newton'dan daha kesin olarak açıklar.

Biz yaratıklar, diyordu Greenwich, evrenin yapısını anlamak için çok küçüğüz. Basit gerçek şu ki, biz dört boyutlu bir evrende yaşayan üç boyutlu canlılarız. Dördüncü boyut zamandır. Eğer biri, uzay-zamanla yeteri kadar uzağa seyahat edebilirse, sadece başka bir yere değil, başka bir zamana da gidecektir.

Greenwich anlayabilmesi için adama biraz zaman tanıdı, ardından devam etti:

Kara delikler, Jim, uzay-zamandaki deliklerdir, patlayan bir yıldızın açığa çıkardığı inanılmaz yer çekimi ve enerji yoğunluğunun, evren kumaşını yırtmasıyla oluşur. Eğer laboratuarımızda bir kara delik oluşturabilirsek…

…yüksek hızda maddeyi birbirleriyle çarpıştıracağız, diye açıkladı, bir parça hızlandırıcıda, gamma alanının çekirdeğini oluşturan benzer bir tanede…

… belki de üç boyutluluğun kısıtlamalarını kırabilir ve düz bir çizgide zamanı yakalayabiliriz.

Ama bu tamamen risksiz bir girişim olmayacaktı. Eğer laboratuar ortamında yaratılmış kara delik, onların kontrolü dışına çıkarsa, sonuçları korkunç olabilirdi.

Yine de Epstein'ın formülü, suni kara deliklerinin ömrünü hesaplamalarına yarar ve felaket önleyebilirdi. Bu çok iyi birşey, diye açıkladı Greenwich, çünkü rekabet vardı ve hızlı davranmalıydılar. Cenevre'deki Partikül Fiziği Laboratuarı CERN'de, büyük Hadron Çarpıştırıcısı imal ediliyordu. Proton ve anti protonları 2006 yılında çarpıştırmayı planlıyorlardı.

Greenwich'in konuşması sona erdiğinde, Keyes ikna olmuştu. Riski almamak aptallık olurdu. Eğer üst ligde oynamak istiyorsan, büyük şansa ihtiyacın vardır. Şu halde, çok büyük şansa. Ama olası yararları riski almaya değerdi -riskten daha fazlasına da değerdi.

“Ed,” dedi kararlı, “hep hatırlanacaksın.”

“Konu itibar değil.” dedi Greenwich tereddütle.

“Biliyorum. Sadece seni temin ederim, unutulmayacaksın.”

Greenwich dudaklarını büzdü. Kahvesinden bir yudum aldı, ademelması zıpladı.

“Chen seni arayabilir. Yan çizmeye başladı.”

Keyes onayladı.

“Onu dinleme. Herkes şüphe eder. Şüphe etmek insan doğasında var.”

“Anlıyorum.” dedi Keyes ama “Senin yanındayım, bunu göremiyor musun?” diye eklemedi.

“Aya ayak basışımızı hatırla.” dedi Greenwich. “İnsanlık tarihinde paha biçilemez bir an, dünyadaki herkes tek yürek olmuştu. Bunu hedefliyoruz, Jim.”

“Bana anlatmak zorunda değilsin, Ed. Bu işte seninleyim.”

“Chen aradığında, onu dinleme. Yoksa aklını karıştırmaya çalışır.”

“Tamam.”

“Sen de kimin arka çıktığını unutma.”

Her iki taraf için de iyi bir pazarlık. Keyes tekrar onayladı, ayağa kalktı ve elini uzattı. El sıkıştılar. Dışarı çıktı ve bekleyen lüks Lincoln’e bindi.

Çakıllı yolda zıplaya zıplaya ilerlerken Greenwich unutulmayacak, diye düşündü, bu doğruydu. Adam iyi bir itibar konusunda o kadar endişeliydi ki. Bilim için bilim kağıt üzerinde hoş görünüyordu ama iş ciddiye bindiğinde Greenwich isminin anılması için ısrar edecekti. Epstein gibi onun da aklı bir karış havadaydı. Güvenliği konusunda hiç endişelenmiyordu. Aldığı ödülün, bulunduğu hizmetlerin karşılığında yeterli olmadığını hissettiğinde tepkisi ne olacaktı, nasıl davranacaktı?

Epstein gibi kaçar mıydı? ABD Hükûmeti haricinde başka bir sponsor mu arardı?

Zamanı geldiğinde Greenwich ile ilgilenirdi. Zaman içinde tüm hikaye yerine otururdu. Ama şimdi Kritik Aşama Üç’e geçilmesi gerekiyordu ve bunun için de Greenwich, Epstein’ın sonuçlarını baştan gerçekleştirmeliydi.

Yakında, diye düşündü Keyes.

İki dakika geçti. Çakıllar asfalta dönüştü, Keyes mayıştı. Etraflarındaki çöl kesintisiz ve sonsuz uzanıyordu.

Top bir kere yuvarlanmaya başladığında, böyle bir konuda, durduramazsın.

Ve yeterli bir miktar ivme kazanmışlardı, değil mi? Tepeden aşağı yuvarlanan bir top hayal etti, gürleyen bir kartopu, yuvarlandıkça daha fazla kar topluyor, daha büyük ve durdurulamaz bir boyuta geliyordu.

Jeremy kendince havai bir ivme içinde, diye düşündü.

Jeremy sonsuza dek hareket halindeydi. Bisikletiyle yolda seyrederken, bir hile -sağlam ivmesinden

zırnık bile kaybetmeden bisikletten inmek- yapmayı başarmıştı. Kaç kere azarlanmış olursa olsun, bunu yapmaya devam etmişti. Keyes, sanki dün görmüş gibi hileyi zihninde canlandırabiliyordu. Jeremy seleden kayıyor, ön kapıya geliyor, bu arada bisiklet araba parkına doğru devam ediyor ve bir duvara çarpıp duruyor. Bisiklet düşmüyor. Neden Jeremy yediği azara rağmen hileden vazgeçsin ki? Bisiklet hiç düşmüyor. Çakıllı yola giriyor, yavaşlıyor ve şans eseri bir duvara çarparak duruyor. O anda Jeremy çoktan evde, atıştıracak birşeyler arıyor, TV veya bilgisayar başında, kendisini hayattan koparacak kazanılmış ivmeyle hayata devam ediyor…

Rüya görüyordu.

Hayır, uyanıktı. Koltukta kaykıldı, ön tarafta şoför alçak sesle radyo dinliyordu.

Esnedi, hayal görmüyordu, uykulu bile değildi.

Radyo monoton bir tonda devam etti.

Uyudu.

3.

Dietz'ten mesaj gelmişti.

Keyes karartılmış ofisinde telefonu çevirdi. İyi haber olsun, diye düşündü. Eğer iyi haberse -eğer Epstein'ı buldularsa, işini bitirdilerse- sabah kendine izin verecekti. Önce sağlam bir kahvaltı, sonra uyku. Eğer iyi haberse, diyetin canı cehenneme. Ama değilse…

“Dietz,” dedi bir ses.

“Jim Keyes,” dedi Keyes.

Dietz durakladı ve Keyes iyi haber olmadığını hemen anladı.

Dietz raporunu verdi, Epstein'la ilgilenmişlerdi. Ama sorunlar vardı.

Adamın kamarasıyla bavulları aranmıştı ama formülden eser yoktu. Epstein işine dair delil bırakmamış gibi görünüyordu. Ama olası bir sorun vardı. Leonard, adam ve karısının Sapienza Limanı'nda genç bir kadınla konuştuklarını görmüş, onların samimi olduğunu düşünmüştü. Aralarında birşeyler vardı - Epstein için önemli olan birşey. “Demek ki” diye kabul etti Dietz, Epstein işinin bir kopyasını tutmuştu. Genç kadınla bir şekilde iş birliği yapıyor olabilirdi. Belki kadın yabancı bir temsilciydi…

Keyes bir başını eline yasladı, diğer eliyle de telefonu tutuyordu. Parmakları oynadı, küçük daireler, daireler içinde daireler. Epstein'ın işi bitmişti. Bu kadar ilerlemeden sonra -basit bir eski moda güvenlik açığı yüzünden- durmak zorundaydılar. Sadece formülü kaybetmekle kalmayacaklar, yabancı ellere geçmesine de neden olacaklardı. Formülün yanlış ellere geçmesi tahmin edilemeyecek derecede büyük bir felakete neden olurdu.

Ama Keyes sonuçlara katlanmak üzere uzun süre ortalıkta kalamazdı. Proje tepetaklak giderse, temizlemek kime düşerdi? Ona tabii ki. Gerektiğinde yardım istemek için SİA'ya başvurmamıştı.

Greenwich'in yaptıklarının üzerini örtmüştü. Olanların bedelini ödeyecek olan kendisiydi.

Her şey bitmişti.

Hâlâ şakaklarını ovarken sordu: "Kadın kim?"

"Bu güzel bir soru." Dietz neredeyse eğlenmiş görünüyordu. Adamın sesi mesafeli, rahatsız edici ve alaycıydı.

"Belki de kendim sorabilirim. Bir şekilde yerel otoritelerle anlaştılar, gemi doğrudan İstanbul'a gidiyor. Orada buluşabilir ve kızı alabiliriz."

"İstanbul." diye tekrarladı Keyes.

"Doğru. Yarından sonraki gün."

"Hangi otel?"diye sordu Keyes. "Ben de geliyorum."

DOKUZ

1.

Henri Jansen Madeleine’in vücudunun üzerine uzandı, sehpanın üzerindeki Gauloises paketine uzandı ve iki sigara yaktı.

“Gitmem gerek, dedi Madeleine.”

Yine de sigarayı aldı. Gözleri kapalı halde ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle sigarayı içti.

“Yarın büyük gün. Kocam les Cabassols’dan bir tırmanış gezisi düzenliyor. Tony Blair’in çocukluk arkadaşı da orada olacak. Ve bir Suudi Prensi. Ve meşhur beyaz yaka bir Amerikan gangsteri. Neden Amerikalılar kanunsuz olmalarıyla ünlüdür?”

Henri can sıkıntısıyla baktı ve cevap vermedi.

“Sanırım sadece Amerikalılar da değil.” dedi Madeleine havai bir şekilde. Otuzlarının ortasında çekici bir kadındı, dışarıdan bakıldığında umursamaz ve cilveliydi. Ama Henri kabuğun altında bazen tatlı-acı birşey görüyordu. “Neyse. Neler konuşacaklar dersin? İddiaya girerim sadece at yarışı. Hepsi safkan at besliyorlar biliyorsun. Oğlanların oyuncak araba yarıştırması gibi atları yarıştırıyorlar.”

Henri sigarasını içti, yorum yapmadı.

Kadın Gauloise’ı ona geri verdi, “Artık gerçekten gitmem gerekiyor.”

Kadın duş yaptı, o yatakta kaldı, her iki sigaradan birer fırt çekti. Depresyon sinsice ve kararlı bir şekilde onu içine çekiyordu. Ama depresif olmam için bir neden yok, diye düşündü Henri. İşte, hep istediği hayatı sürüyordu. Tek sigara alacak parasının bile olmadığı günlerden bu zamana ne kadar büyük mesafe kat ettiğine bir bak! Paris’te çocukken yerlerde sigara izmariti arardı.

Ama şimdi: Her elde bir sigara. Günün her saati için farklı bir kadın. Kira ödemediği nefis bir ev. Kim daha fazlasını ister ki?

Duşu bittiğinde Madeleine’in giyinmesini izledi. Yataktan kalktı ve kadının ensesine bir öpücük kondurdu, çıplak halde onu arabasına kadar geçirdi. Onu tekrar öptü ve uzun araç yolunda uzaklaşırken Audi’yi seyretti.

Serin akşam saatinde tek başına duruyor, atağa hazırlanan depresyonu zapt etmeye çalışıyordu.

Karayel güçleniyordu.

Buna şaşırdı. Yaz aylarında soğuk Kuzey rüzgarları genelde sorun yaratmazdı. Kışın ise Rhone kıyısından buz gibi soğuk havayı taşır, Güney Fransa’yı hınçla aşardı. Ama tabii kışın Henri orada olmuyordu. Kışları Aspen’e, Fildişi Sahili’ne veya Güney Sahili’ne giderdi. Hayatı boyunca hiç kendi evi olmamıştı - ama en iyi bölgelerde evi olan birçok arkadaşı vardı ve Henri Jansen’in kullanımına bırakmaya can atarlardı.

Patronlar, diye düşündü. Güzel evlerini ona açarak Henri’nin fotoğrafçılık kariyerine destek

oluyorlardı…Hem de fotoğraf makinesine son film koymasının ve fotoğraf çekmesinin üzerinden tam bir yıl geçmesine rağmen. Evet; geçmiş günlerde, onlara patron denirdi.

Depresyon tekrar uyandı.

İçeri girmeden önce, bahçede ufak bir yürüyüş yaptı. Güneş kırmızıya dönüyor, ufukta kayboluyordu. Bağlar güneş batarken olduğundan daha güzel görünmüyor, diye düşündü Henri. Yürüyüşü uzattı, içinin açılmasını bekledi. Bir noktada komşunun köpeği -Slyvie adında bir Terrier kırması- onun yoluna çıktı. On dakika kadar birlikte yürüdüler. Sonra Slyvie bir kelebek gördü, tarlalara doğru koşarak Henri'yi yalnız bıraktı.

Eve döndüğünde karanlık basmıştı.

Duş yaptı, Madeleine'in kokusu hâlâ üzerindeydi, saçlarında, parmaklarında…Tatlı bir karıncalanma hissi duyuyordu. Son zamanlarda o ve Madeleine iyi geçiniyorlardı. Belki de biraz fazla iyi geçiniyorlardı.

Madeleine'in kocası Vladimir, zamanında KGB ile yakın ilgisi olan, üst düzey bir Rus politikacıydı, şimdilerde de Rusya'daki adalet reformuyla yakından ilgiliydi. Madeleine'in söylediğine göre Rus adalet sistemi yolsuzluğa batmıştı ve kocası da bu söz konusu yolsuzluktan son derece zenginlik sağlamıştı. Son zamanlarda giderek daha çok zamanı Provence'ta geçiriyorlardı. Sıcak yaz günlerinde, Güney Fransa'da toplaşmış olan elitler grubuyla zaman öldürüyorlardı; zengin sanayiciler, film yıldızları, soylular, politikacılar ve sosyal figürler.

Henri Madeleine'i daha sık görmekten memnundu. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı, birlikte eğleniyorlardı ve kocası düşman olarak karşınıza almak isteyeceğiniz bir adam değildi. Bazı çevrelerde akbaba olarak bilinirdi - sadece görünüşü yüzünden olsa gerek. Adamın ismi aynı zamanda onun ölümcül alışkanlıklarından ve bunları gerçekleştirmekteki tereddütsüzlüğünden ileri geliyordu. Henri ve Madeleine birbirlerine çok yaklaşırlarsa İsmayalov fark edebilirdi ve bu sorun yaratabilirdi.

Ama hayır: Bu bir takılmaydı. Bir yaz eğlencesi. Henri bunu biliyordu ve Madeleine'in de bildiğinden neredeyse emindi.

Duştan sonra evin etrafını hızlıca dolaştı, o akşam yemeğine gittiğinde fırtına çıkması ihtimaline karşı camları kapattı. Devasa oturma odasında şöminenin önüne çöküp gazın kapalı olduğundan emin oldu. Ayağa kalktığında kendini odanın muhteşem büyüklükteki camlarından dışarı bakar buldu. Evdeki ufak camları da kapatmak çok iyi olurdu, çünkü bu camlar hâlâ dış etkenlere açıktı. O sadece emirleri uyguluyordu.

Resmî olarak Henri, evde kahyaydı. Boruların patlamadığından, akreplerin evi istila etmediğinden, buzdolabı ve şarap mahzeninin boşalmadığından emin olmak, onun sorumluluğuydu. Gerçekte, tabii ki evin hanımı için burada bulunuyordu -Şaka yollu "Prenses" diye hitap ettiği bir Amerikalı kadın- yani onun canı ne zaman isterse. Ama Prenses en azından ayın sonuna kadar kocasıyla Roma'daydı.

Yakın bir gelecekte -Prenses çıtlatmıştı- bu evi Henri'ye armağan olarak bile verebilirdi. Bu muhteşem olurdu. Aix-en-Provence'ta iki katlı, on dönüm arazi içinde, üç konuk bungalovu, yüzme havuzu ve yazı burada geçiren ünlülere yakınlığıyla, gerçekten de muhteşem olurdu. Eğer bu ev onun olsaydı, formunu ve bronz tenini korumak için her saniye uğraşmasına gerek kalmazdı. Şarap gibi

yıllanarak yaşlanabilirdi. Hatta belki de fotoğrafçılığa tekrar konsantre olacak zaman bile bulabilirdi.

Ama ev onun değildi, en azından şu sıralar değildi ve Prenses'in burayı gerçekten armağan etmeyi kastettiğine inanmıyordu, hem de hiç. Sadece onun ilgisini muhafaza etmeye yarayan basit bir jestti.

Yani artık işe gitme zamanı gelmişti.

Bu akşamki iş, Isabella DiMeglio adında bir İtalyan'dı. Kocası ofiste çok fazla zaman geçiriyor ve kadınla hiç ilgilenmiyordu. Adamın Bahamalar'da bir evi vardı. Henri o eve göz koymuştu.

Pencerelerin kontrolünü bitirdi, yatak odasına döndü, tıraş losyonu süründü ve aynada kendine baktı. Sırıttı, manşetlerini düzeltti ve akşam yemeği randevusuna doğru yola çıktı.

İKİNCİ BÖLÜM

ON

1.

Keyes bavulunu kapattı ve yatağın baş ucundaki saatli radyoya baktı. Yirmi dakika içinde araba gelecekti. Zihninde son bir kontrol yaptı - diş fırçası, dizüstü bilgisayarı, son Grisham romanı, cep telefonu. Hepsi tamamdı.

Diğer şeyleri düşündü, yola çıkmak üzereyken elinde olmadan düşüneceği şeyleri. Gitmeden önce mutlaka tuvalete uğra, tabii, annesi ailecek tatile gittiklerinde yola çıkmadan onu işettirirdi. Banyoya gitti ve fermuarını açtı. Cep telefonu için yeni bir batarya almalı, diye düşündü. Ve...

Kapı çaldı.

Fermuarını kapadı, banyodan çıktı, merdivenlerden aşağı seğirtti, adımları yankılanıyordu. Bir zamanlar mağara kadar geniş bu eve sığıp sığamayacaklarından endişe etmişlerdi, şimdi bu komik kaçıyordu. O zamanlar boş yerleri dolduracak Rachel, Jeremy ve Margot vardı. Torunlar olunca ne yapacaklardı? Ciddi ciddi ekleme yapmayı düşünmeye başlamışlardı. Şimdi ise Jeremy yoktu, Margot yoktu, Rachel yoktu - Belmont'ta annesinin yanına taşınmıştı. Keyes'in kendi bile biraz yok gibi hissediyordu. Bir zamanlar bu evde dört kişi yaşıyordu. Şimdi, yarım kişiden başka kimse yoktu, yarım bir adam.

Ah ama bu ağlamaklı sesi tanıyordu. Akıl hocası bu sesi dinlememesi için onu uyarmıştı. Ön kapıya gitti, şu ana odaklanmaya çalıştı. Öğrendiği birşey varsa, o da erken araç beklememesiydi - fakat hayat sürprizlerle doludur.

Kapıyı açtı ve Henry Chen ile burun buruna geldi.

2.

Arkadaki verandaya diyet limonata götürdüler.

Chen kısa boyluydu, erkenden ağıran sakalı, tel çerçeveli gözlükleri ve dar omuzlarıyla bir palto askısına benziyordu. Keyes'in ilgilendiği bilim adamlarının aksine Chen, kendine çekidüzen vermekten âcizdi. Bu sabah yakası açık mavi bir polo tişört, haki pantolon ve mokasenler giymişti. Yine de dünya yüzündeki diğer dahiler gibi, o da acayipti. Yüzüne daimi bir gülümseme yapıştırılmıştı. Sanki sosyal konumunun önemini anlıyordu ama bu gülümsemeyle hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Chen bunu bir maske olarak kullanıyordu; sözleri ve ifadeleri arasındaki bağlantısızlık ürkütücü boyuttaydı.

Verandaya adım attıklarında Chen arka bahçeye bakıp gülümsedi. Bahçe, Dört Temmuz kutlamalarından kalma, kırmızı, beyaz ve mavi fırıldak kalıntılarıyla doluydu. Keyes bir an bocaladı. Bu gün geçeli neredeyse bir ay olmuştu. Rachel hâlâ burada yaşıyor olsaydı, fırıldakları uzun zaman önce temizlemiş olurdu.

Chen bahçeden döndü. “Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim.” dedi. “Seni ofise gelmeden yakalamak istedim.”

Keyes önemli değil dercesine elini salladı, sanki çalışanların her saat habersiz evine damlamalarına alışıkmış gibi. Ekose yastıklı sallanan sandalyeye oturdu, zaman sınırlaması yokmuş ve her an arabanın gelmesini beklemiyormuş gibi. Araba gelmeden önce Chen’den kurtulabilirse, açıklama yapmakla da uğraşmazdı. Limonatasını yudumladı - soğuk, ferah, bıçağın suyu kesmesi gibi harareti kesiyordu.

Chen de ikinci bir koltuk aldı ve kenarına ilişti. Sonra arka bahçedeki sönük renkli ışıklara baktı. “Bunları yeni mi astın?” diye sordu.

Keyes Chen’in daha önce bu eve gelip gelmediğini düşündü ama hatırlayamadı. “Bir sene kadar önce.” dedi. “Hele kışın görmelisin, ışıklar karın üzerine vurduğunda.”

“Oh, eminim harika görünür.”

Garip bir sessizlik oldu. Chen ışımakta olan günü daha iyi izlemek için başını geriye attı.

“Biliyor muydun,” diye sordu sohbet havasında, “Eratostenes sadece güneşe bakarak dünyanın çevre ölçüsünü yakinen tahmin edebilmişti. Siene ve İskenderiye’de güneşin yaptığı açıları karşılaştırmış. Tam doğru tahmin edememiş ama oldukça yakınmış - o günkü şartlarını düşününce.”

“Zeki adam.” dedi Keyes.

“Hayret uyandırıcı bir bulgu.” diye onayladı Chen. “Fakat senin çalıştığın insanlar arasında da böyle etkileyici olanlar var biliyorsun. Ed Greenwich mesela. Adam bulunmaz bir dahi ve Steve Epstein. Vay canına! Sana birşey söyleyeyim Jim. Bu adamlar benim ligimin çok dışında.”

Keyes bu yalancıktan alçakgönüllülüğün nereye varacağını görmek için bekledi. Nereye gideceğine dair çok iyi bir tahmin yapabilirdi.

“Steve’den söz etmek gerekirse,” dedi Chen rahatlıkla, “merak ediyorum, acaba…”

Uzağa, gökyüzüne baktı. Az ışıkta gözleri büyük ve sakin duruyordu.

“Acaba Steve nerede?”

Keyes birşey söylemedi; hafif bir esinti fırıldakları çeviriyordu.

Kısa bir süre birbirlerine sükunetle baktılar. Sonra birden -Keyes’in ilk defa rastladığı birşey oldu- Chen’in gülümsemesi yüzünden siliniverdi.

“Geçen hafta ortadan kayboldu.” dedi Chen. “Güle güle yok, veda yok. Ben de ortalıkta bir soruşturdum. İşine dair tüm kayıtlar yok olmuş. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?”

Keyes başıyla onayladı.

“O nerede?”

“Tatilde, eşiyle.”

“O kadar mı?”

Keyes omuzlarını silkti.

“Peki kayıtları?”

“Anlaşılıyor ki silme gereği duymuş.”

“Çünkü birşey buldu. Onu korkutan birşey.”

Keyes tekrar sesini çıkarmadı.

“Bu konuyu nasıl halledeceksin?” diye sordu Chen.

“Konunun ne olduğundan pek emin değilim…”

“Sonuçlar onu korkuttu…O kadar ki kayıtları da beraberinde götürdü. Çünkü eğer Proje’yi durdurmak isterse senin dinlemeyeceğini düşündü bence. Senin veya senin üzerindekilerin. Onun kararına saygı gösterecek misin?”

Keyes soruya cevap beklenmediğini düşündü.

Bir an sonra Chen devam etti:

“Onun yanıldığına inanmak istiyorum. Nedeni dinlemek isteyeceğini düşünüyorum. Bu yüzden buradayım, Jim. Sana farklı bir bakış açısı katmayı deneyeceğim.”

Keyes, Chen’in sesinde bir anlık öfke hissetti. Bunu azaltmak gerekirdi. “Lütfen konuş, dinliyorum.”

“Bilimin önceliklerinin endüstri ve politika ile sarmalandığı noktalarda daima bir tehlike vardır. Bu yüzden tepede senin gibi adamlar bulunduğu için şanslıyız. Yaptığımız işlerin olası sonuçlarını değerlendirebilecek adamlar. Diferansiyel geometrisinde sağlam bir eğitimin olmayabilir, Jim, ama bilen insanların görüşlerine güvenecek kadar zekisin.”

Şimdi de iltifatlar başladı, diye düşündü Keyes. Hafife almanın başka bir şekli. O ani öfkeyi tekrar hissetti, diyet limonata ile öfkeyi söndürdü.

“Nano teknoloji ve genetik mühendislik, nükleer atıklar ve kök hücreler, bizimkisi gibi projeler içinde…İnsanlık çok yakın zamanda yeni ahlak kuralları oluşturmak zorunda kalacak. Ben bilim adamıyım, Jim. İlerlemenin kaçınılmaz olduğunu herkesten iyi bilirim. Ama dikkatle ilerlemeliyiz… Yaptığımız işi doğru nedenlerle yapmamız gerek. Eğer politik ve endüstriyel baskılara boyun eğersek…”

“Henry,” diye kesti Keyes. “üzgünüm ama erken bir toplantım var. Sadede gelebilir misin lütfen?”

Chen durdu, sonraki kelimelerini dikkatle seçti.

“Fren yap. Steve’in gördüğü şeyi görene kadar, onu bu kadar endişelendiren şeyi…Proje’yi durdur.”

“Bu biraz abartılı görünüyor.”

“Ed sana sonuçları yeniden gerçekleştirebileceğini söyledi. Değil mi? Bu yüzden bu konuyu artık dert etmiyorsun.”

“Endişeli gibi görünmüyor muyum?”

“Ed haksızdı.” dedi Chen kesin bir şekilde. “Kuşkusuz adam bir dahi. Ama kendi sınırlarının farkında değil. Bence Steve keşfettiği şeyi idare edebilecek dünya yüzündeki bir avuç adam ve

kadından biri…ne keşfettiyse artık. Kara deliklerin kesin ömrünü tahmin eden bir formüldü, değil mi?”

Keyes birşey yapmak adına bardağını kaldırdı ve limonatasından bir yudum aldı. Ön taraftan gürültüsü gelen şey araba mıydı, hayır sadece rüzgardı.

Chen beklenmedik bir soru sordu: “Sence Proje’nin amacı nedir?”

Keyes bunun tuzaklı bir soru olduğunu hissetti. Green-wich’in ilk teklifindeki sunum cümlesini söyledi: “Kontrollü şartlarda, yer çekimi altında yaratılan bir kara delik, sürdürülebilir ve manipüle edilebilir…”

“Kitap cümlesini istemiyorum.” dedi Chen, “Gerçek amaç nedir?”

“Serbest çekim enerjisi. Ucuz, temiz, güvenli enerji…muhtemelen savunma sanayinde kullanılabilir…”

“Genel hatlarıyla. Bu benim fikrim. Doğaya hiç saygınız yok. Eğer doğa anaya saygı göstermezseniz, büyük felaketleri çekersiniz.”

Keyes bir ıslık çaldı.

Chen usulca devam etti: “Tehditte bulunmak istemiyorum. Ama eğer nedenleri dinlemeyeceksen, kafanı şişirmeye devam ederim. Steve’e ve kararlarına saygı duyuyorum - Korkarım, senin duyduğundan fazla.”

Keyes, bir elini yüzünde gezdirdi. İki adam da sessiz kaldılar.

“Yüce İsa.” dedi sonra Keyes.

“Seni bu konuya bulaştırdığım için özür dilerim, Jim.”

“Eğer kuşkularım olsaydı, hiç bu konuya…”

“Şüphelerin olmalı. Her duyarlı adamın olurdu. Benim yapmaya çalıştığım şey de tam bu, kafanda kuşku uyandırmak.”

“Gerekli önlemler alınmadan devam etmeyi hayal bile etmem.”

“Bu yetmez.”

“Ne yeter?”

“Steve’i sonuçları bizimle paylaşması için ikna et. Sana nasıl yapacağını söylerim. Dışarıdan da insanları çağıracağın bir panel düzenle, verileri analiz etsinler. Gizli planları olmayan insanları.”

“Bunu yaparsak, başkasının projeyi sahiplenmesi imkânı doğar.”

“Tanrı aşkına,” dedi Chen. “onlar da dikkatli olurlar.”

Keyes cevap vermedi. Tekrar yüzünü ovuşturdu. Birden bunaldığını hissetti, yorgun ve neredeyse öfkeliydi.

Chen’in kendisini itham ettiğini düşündü. En iyi ihtimalle kibirlilik, en kötü halde aptallıkla. Chen’in ona doğa anaya saygı konusunda ders vermesi de cabasıydı. Peki buna karşı Chen’e dönüp

günümüz dünyasındaki yönetim mekanizmaları ve rekabet hakkında bir ders verse yararı olur muydu? Hayır. Bu adam kendine göre bir egoistti. Hiç tereddütsüz tavsiyelerde bulunabilir ama eleştiri kabul etmezdi.

Keyes'in söylemesi gereken aslında çok basitti: Belki de Chen toprak anaya çok aşırı saygılıydı. Saygısı onun fazla temkinli davranmasına yol açıyor ve karşılarındaki az bulunur şansı kaçırmalarına neden oluyordu. Tanrı'nın inayetine vakıf olmuş bu süzgün adamın söylediklerini kabul etmeye kalkarlarsa, nasıl gelişme sağlanırdı?

Evren, Keyes bunu Greenwich'ten öğrenmişti, on dört milyar yaşındaydı. Bu rakama Chen gibi bilim adamları ulaşmıştı ama bazıları keşfettikleri sırrın karanlık ironisini görmekten yoksundu. 14 milyar. Keyes'e ufak bir rakam gibi geldi. İnsanın varoluşuna kadar milyar, milyar yıl geçmiş olmalıydı ve sonunda hiç tahmin edilemeyecek birşey. On dört milyar değil, hayır. Neredeyse on dört milyar yıl, evren aslında o kadar da etkileyici değildi. Bir kutu krakerin içinden çıkan ucuz oyuncaklar gibiydi. Neden bu evrene saygı göstermek zorunda olsunlar ki ve kurallarını sorgusuz sualsiz kabul etsinler? Bu çok korkakça ve zayıf bir davranış olurdu.

"Ama Chen hiçbir zaman çocuğunu gömmek zorunda kalmadı." diye düşündü Keyes. Chen'e evren, Keyes'e göründüğü kadar saygısızlık yapılası görünmüyordu. Yalnız tüm bunları söylemek boşuna nefes tüketmekti. Daha da kötüsü, Chen'in haklılığını kanıtlayabilirdi ve Chen başını şişirmeye devam ederdi.

Tersine, adamı yatıştırmaya karar verdi.

Bir tereddüt sahnesi oynadı, ıstırap çeker hallere girdi. Sonra "Haklı olabilirsin." dedi.

"Bunu söylediğine sevindim."

"Haklısın. Epstein kaçtı. Muhtemelen bana güvenmediği için ve Greenwich sonuçları tekrarlayabileceğini temin etti."

"Bunu zaten biliyordum."

"O paneli düzenleyeceğim." dedi Keyes. "Ama bunun dışında birşeye söz vermiyorum. Eğer devam etmenin güvenli olduğuna dair rapor gelirse…"

"Tüm istediğim buydu."

"Henry… Bana geldiğin için teşekkür ederim. Yukarı kademelere çıkmak yerine."

Chen neredeyse duygulanmış halde baktı. "Sen iyi bir adamsın." dedi, "Bunu biliyordum."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Doğru kararı verdin, Jim."

"Umarım."

"Verdiğini biliyorum." dedi Chen.

Keyes ayağa kalktı. Chen anladı, evin arkasına doğru giden camlı kapıya doğru yürüdü. Bardaklarını mutfağa bıraktılar, Keyes, ön kapıya kadar Chen'e eşlik etti. "Beth nasıl?" diye sordu.

"İyi, teşekkür ederim."

“Çocuklar?”

“Harika, muhteşemler.”

“En iyi dileklerimi ilet.”

“İletirim.” dedi Chen. Durakladı. “Jim, bu doğru yol, tek yol bu.”

Bir anlık duraklama. “Dikkatli kullan.” dedi Keyes.

Chen ona gülümsedi. Döndü, çakıllı araba yolunu geçti, Jeremy’nin bisikletle bir zamanlar numaralar yaptığı parkı geçti ve Subaru’suna bindi. Yola indi ve korna ile selam verdi.

Keyes elini salladı ve onu uzaklaşırken izledi.

Yirmi saniye sonra başka bir araba yola giriyordu. Keyes ona işaret parmağıyla “Bir dakika.” deyip içeri girdi. Merdivenleri tırmandı ve bavulunu aldı.

Odadan ayrılmadan önce, radyolu saatin yanındaki telefona uzandı. Eline aldı ve suratını asarak düşündü. Yatağın kenarına ilişti ve aklından bir numara çevirdi.

Keyes’in yalan söylediğini fark etmeden önce, birinin çabuk yolla Chen’le ilgilenmesi gerekiyordu. Telefonun çalışını dinledi.

“Merhaba.” dedi bir ses. Arka planda bir televizyonun sesi duyuluyordu -Günaydın Amerika, diye düşündü Keyes- bir kadın başka bir odada yüksek sesle konuşuyordu.

“Roger,” dedi Keyes. “seni evden rahatsız ettiğim için üzgünüm…”

ON BİR

1.

Yıldırım sinirli görünüyordu.

Tabii ki olacaktı. Eğer yakalanırsa, işini kaybederdi. Ama yakalanırlarsa Hannah'ın karşılaşacağıyla kıyaslanamazdı bile, bu yüzden adama sempati duyabilmesi için bayağı zaman geçmesi gerekti.

Güneşlenme terasında oturuyorlar, Aurora II'nin İstanbul Limanı'na yanaşmasını izliyorlardı. Bulunduğu noktadan yerel iskele görevlilerini ellerinde halatlarıyla bekler halde görebiliyordu. Ayrıca iskelenin arkasında duran bir grup takım elbiseli, akşam karanlığında parlayan altın saatli adamı görebiliyordu. Bunlar kanun görevlileri, diye düşündü. Bunlardan uzak durmalıyım.

Yıldırım sigarasını yakmak için, biten sigarayı kullandı. Sonra ikinci sigarasıyla takımlı ve saatli adamları işaret etti. "Oradakileri görüyor musun?"

Hannah başını salladı.

Yıldırım konuşurken bir yandan da durmadan limanı gözlüyordu. "Bir daha tekrarlayalım." dedi, "Victor'un evine gittiğinde…"

Yani gemide çalışan bir hizmetlinin kocası olan Victor Bascara demek istiyordu. Hannah Batı'daki kenar mahallelerden birinde oturan adamın adresini ezberlemişti. Eğer ağdan kaçabilirse, bir taksiye atlayacak ve şoföre adresi söyleyecekti. Yıldırım mümkün olan en kısa zamanda ona katılacaktı, beraber bir şekilde diğer işleri halletmeye girişeceklerdi. Atatürk Havaalanı'nda Hannah'ı bir uçağa bindirmek, adamın düşüncesine göre daha önemli olan, muhasebecisine telefon edip paranın transferini sağlamaktı.

"Sabırlı ol." dedi. "Buradan kurtulmam biraz vakit alabilir. Özellikle senin gittiğini fark ettiklerinde."

"Tamam."

"Ama geleceğim. Sadece sabırlı ol."

"Tamam."

Yıldırım yumruğuna doğru öksürdü. "Aklımı kaçırıyor olmalıyım." diye mırıldandı.

Keşke adamın bunu iyi niyetten yaptığına inanabilseydi. Keşke para işin bir parçası olmasaydı.

Hannah birşey demedi.

Limanın ötesinde, akşam karanlığında İstanbul şehri uzanıyordu. Eğer gece erken bir saatte olsalar, diye düşündü Hannah ya da gökyüzünde daha fazla ışık olsa, İstanbul belki biraz daha egzotik görünebilirdi. Şimdiki halde puslu havada antik camileri ancak seçebiliyordu. On altı yüzyıl dünyanın sayılı güçlerinden olmuş eski şehir -önce Byzantium, sonra Constantiople, en son da İstanbul- artık hiçbir yerden görünmüyordu. Onun yerine korkunç bir trafik, fast-food restoranları ve gökdelen

denebilecek yeni binalar vardı.

İskele görevlileri yaklaştı, gemiden atılan halatları kaptılar ve gemiye halat attılar. Yıldırım sigarasından öyle sert bir nefes çekti ki, tütünler çıtırdadı. “Hazır mısın?”

Hannah cevap vermeden önce tereddütte kaldı. Hava sıcaktı, ama bir kere suya girince soğuk olabilirdi. Suyu oldum olası sevmemişti. Ama dilencilerin seçme hakkı olmazdı.

Başıyla onayladı. “Ne kadar olabilirsem.”

2.

Keyes, uçakta yemeği abarttı. Ona verilen her şeyi yedi, saniyeler içinde silip süpürdü.

Diyetin canı cehenneme, diye düşündü. Ağzına bir jumbo karides atıp açgözlülükle çiğnemeye başladı. Bu iş bittiğinde tekrar o sıkı programa dönecekti. O zamana kadar son derece uyanık olmalıydı ki, günde 1500 kaloriyle bunu yapmak imkânsıza yakındı.

Kendini doyurduktan sonra arkasına yaslandı ve kafasını boşaltmaya çalıştı. İçinde bulunduğu özel jet Gulfstream IV-SP yumuşak bir sesle fısıldıyordu. Bu tam bir mola imkânıydı. Biraz kestirmeyi umarak gözlerini kapadı.

Binmeden önce telefonunu kontrol etmişti. Yeni batarya almayı unutmuştu, zaten önemli değil çünkü telefonunun Türkiye’de şebekesi yoktu. Telefon tamamen gereksizdi.

Dietz’in gelip onu şahsen karşılayacak olmasına sevinmişti.

Doğruca şehrin içine, limana gittiler. “Gemi yanaştı bile.” diye açıkladı Dietz ve yolcular bir saat içinde inmeye başlayacaktı. Her şey kontrol altındaydı. Gün sona ermeden kadını güvenle gözetim altında alabilirlerdi, her kimse artık. Yolcu kayıt defterinden bir isim almıştı -Victoria Ludlow- ama bu besbelli rumuzdu.

Dietz, Keyes’in gözünde canlandırdığı adama çok az uyuyordu. Uzun boylu, geniş göğüslü, ellilerinin sonunda bir adamdı. Kocaman çenesi ve köşeli kafasıyla James Caan adındaki aktörü anımsatıyordu. En çarpıcı özelliği gri, yumuşak ve canlı gözleriydi ve bu gözlerin altında tehlikeli sinyaller vardı. O sinyallerin haricinde Dietz, Keyes’e pek de özellikli, güçlü bir tip gibi gelmedi. Daha çok yaşlanmış bir hippiye, hareketli bir hayat yaşamış şefkatli bir ruha, zorlu hayat dersleri almış, bar kavgalarından bıkıp cevapları başka yerde arayan bir James Caan’a benziyordu.

Keyes adamın telefondaki ses tonunu hatırladı, onu rahatsız eden, alaycı ve mesafeli bir sesti bu. Belki de geçmişinde bir kişisel ihanet vardır, diye düşündü Keyes. Belki de yüzeyin altında kesiklere dair ipuçları varken, bu yüzden adam yüzeyde bu kadar nazik görünüyordur. Hayati bir parçası işlemiyordu.

Fakat içinde bir karanlık parça daima vardı. Yoksa Roger Ford’un ajandasında yer alamazdı ve hâlâ, sakin görünüşünün altında bir yerlerde ortaya çıkmayı bekliyordu.

Leonard limandaydı. Dietz, yolda kadının erken inmeye çalışması halinde yapabileceklerini sayıyordu. Yolcular gemiden inerken tüm kağıtları kontrol edilecekti. Sonra eğer Dietz konuyu iyi

anladıysa, İstanbul Hyatt oteline kadar yerel memurlar eşliğinde gideceklerdi. Orada üst katta süit oda tutmuş FBI tarafından sorguya çekileceklerdi. Kadını gözaltına alma işi FBI'ın karışmasından önce yapılmalıydı - otele götürülmeden önce. Türkler söz konusu olunca sağ avuca sıkıştırılan birkaç dolar işi görürdü.

Keyes dinledi. FBI problem yaratabilir, diye düşündü. UVS etrafında dolanan bir büro en son istediği şeydi. Çok ileriye gitmeden önce soruşturmanın durdurulması için ricada bulunmak zorunda kalacaktı. Ama bu daha sonra düşünülecek bir konuydu. Kadını bulduktan, cevapları aldıktan sonra.

Alacakaranlığa bürünmüş şehre varmak üzereydiler. Birazdan, diye düşündü.

Nasılsa, uçakta fazlasıyla yemesine karşın şimdiden acıkmıştı.

3.

Aurora II'nin liman tarafındaki vinç -sancak tarafındaki iniş rampasının tam ters tarafından bulunuyordu- geminin durumuna göre Zodyak, sandal, kurtarma botu gibi şeylerin indirilip yukarı çekilmesine yarıyordu. Ama bu sefer, diye düşündü Hannah, eminim ki ilk defa insan kargo nakletmek için kullanılacaktı.

Yıldırım çelik halatı indirirken endişeli gözlerle izledi, makaraların ses yapıp gereksiz ilgi çekmemesi için her seferinde bir-iki metre indiriyordu. Kadının birilerinin güverteye gelip onları yakalayacağı korkusu az daha gerçek oluyordu. Yıldırım, endişelenecek birşey olmadığına dair onu teskin etti. Yolculuğun sonunda mürettebat tahliyeye hazırlanırken geminin teçhizatını kontrol etmek onun göreviydi. Hannah bunu akla yakın buldu. Eğer bu kadar sarsılmış hissetmeseydi, bunları da dert etmezdi.

Ama sarsılmıştı. Kan, damarlarını yırtarcasına akıyordu, sanki dizlerinin bağı çözülmüştü. Yüzü alev alevdi. Uzun zamandır ilk defa canı bir sigara çekti.

Yıldırım geminin yanından sarktı, halatların durumunu kontrol etti, bir otuz santim daha pay bırakıp sabitledi. Başıyla onayladı. Hannah merakla öne adım attı. Suyun ilerisinde feribotlar ve seyahat gemileri gecenin karanlığında süzülüyordu.

Parmaklıkların üzerinden aşağıya bakarken kalbi sıkıştı. Suya girmesine az birşey kalmıştı. Kablodan kayıp yanlışlıkla düşse bile, en fazla 3-4 metreden düşerdi ama su pis ve soğuk görünüyordu. Mesele şu ki Hannah, klorlu olduğu için yüzme havuzuna girmekten bile çekinen biriydi ve şimdi kendini bu pis suya atacak…

Yutkundu.

Elleriyle kabloyu tuttu -kablo yağlıydı, elleri leş gibi olacaktı- adamın yardımıyla bir bacağını kablonun öbür yanına sardı.

Üzerinde şortla atlet vardı. Cüzdanı, kamaradaki dolapta bulduğu plastik çamaşır torbasıyla çift kat sarılmış, göğsünde çapraz asılmıştı. Plastik torba suyu geçirir miydi? Parası, seyahat çekleri, pasaportu, mücevherleri ve değiştireceği giysiler, daha bir sürü şey o torbanın içindeydi: Günlükler isimli kitap, hapları, makyaj malzemesi. Torba olmadan bitmiş sayılırdı.

Diğer bacağını dolamadan önce omzunun üzerinden limana doğru baktı. Liman insanlarla dolmuştu. Suya girdiğinde nefesini tutup bir miktar, yaklaşık 15 metre kadar suyun altından yüzmesi gerekiyordu, yoksa insanlar onu görebilirdi. Limanın sonuna bir göz gezdirdi; toplanmakta olan kalabalığa, vinçlere ve gümrük kulübesinin beyaz ışıklarına baktı. Eğer oraya kadar gidebilirse güvende olurdu. Ama tek nefeste gidemezdi, bir noktada yüzeye çıkıp ikinci bir nefes almalıydı ve o sırada kimsenin kendi bulunduğu noktaya bakmayacağını ümit ediyordu.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündü sinirle. Yapmak istemiyorum. Bana bunu yaptıramazsınız.

Birkaç saniye geçti. Donmuş gibiydi, bir bacağı parmaklığın üzerinde, iki eliyle halatı sarmış halde.

Yıldırım diğer bacağını yukarıya ittirdi.

Derin bir nefes aldı ve ağırlığını kabloya verdi.

4.

Keyes ve Dietz gümrük kulübesinde bekliyor, yolcular inerken gemiyi izliyorlardı. Bir çift gümrük memuru rampadan inen yolcuların kağıtlarını kontrol ediyor, sonra onları binanın farklı yerlerine yönlendiriyorlardı. Aurora II'nin arkasında Boğaz donuk donuk ışıldamaktaydı.

Biraz izledikten sonra Keyes istasyonun arka kısmına baktı. Leonard oradaydı, elindeki araba anahtarlarıyla oynuyordu. Kadın çıktığında, bir gümrük memuru tarafından bu odaya alınacaktı. Ardından Keyes ve Dietz devreye girecekler, arka çıkışa kadar Leonard'ı takip edecek ve bekleyen bir arabaya bineceklerdi. Yerel görevliler işe karışmayacaktı. İki yüz dolar karşılığı bu konu halledilmişti. Bir an rakam Keyes'e gülünç geldi. Proje'nin astronomik bir bütçesi vardı ama, işin bu en hayati kısmında, bu basit iki yüz yetip de artmıştı bile. Dudaklarından hafif bir gülümseme geçti.

Az sonra kadın ellerindeydi. Ardından eve dönebilir, iş üstüne iş halledebilirdi.

Tekrar pencereden dışarı baktı, yolcular yavaş yavaş iniyordu, gülümsemesi dondu.

Birşeyler yanlış.

Hayır. Her şey mükemmel ayarlandı.

Ama tedirginliği sürüyordu. Sonuçta kadın amatör değildi. Buraya kadar şans eseri gelmemişti. Pat diye onların kucağına düşecek değildi… Mücadele ederdi. Ama nasıl? Gemiden çıkış yoktu ki.

Birden geminin öbür yanını görmek istedi, limandan görünmeyen tarafını.

Aniden ayağa kalktı, gümrük kulübesinden çıkıp çıkmamakta kararsız kaldı ve Dietz'e döndü.

"Burada kal." diyerek dışarı çıktı

5.

Limanlar kar taneleri gibidir, diye düşünüyordu Keyes dışarıya adımını attığında; hepsi aynıdır ama

hepsi de bir o kadar farklı.

Bu liman en fazla hafif balık kokuyordu ki Keyes buna minnettardı. Çocukluğunda New England’ın balık kokan iskelelerinde az vakit geçirmemişti, hayatı boyunca yetecek kadar zaman. Çok koşuşturma ve soğuk bir rüzgar vardı (Bir şekilde en sıcak akşamlarda bile limanlar soğuk olabiliyordu.), zemin kaygan betondu.

Aurora’nın kıç tarafına doğru yürüdü. Limanda ne kadar yürürse yürüsün, geminin arka güvertesini tamamen göremiyordu. Fakat kadın kıç tarafından kaçtıysa, sonrasında ne yöne doğru gittiğini buradan görmesi mümkündü.

Bu fikir kafasına nereden girmişti ki? Bilmiyordu. Mantıkla bir ilgisi yoktu. Her zamanki gibi yine yorgundu. Yine de iskele boyunca beş on metre yürüyüp ortalığı kolaçan etmek ve emin olmaktan bir zarar vermezdi.

Birileri şarkı söylüyordu: Yüksek, cırtlak ses sinirlerini geriyordu.

Belki on metre ya gitmişti ya gitmemişti, geri dönüp baktı. Eğik vinçlerin arkasında yolcular hâlâ aheste aheste gemiden iniyorlardı. Buradan bakıldığında gemi daha minik görünüyordu. Sağında akşam serinliğiyle çırpınan Boğaz, salkım saçak binalar ardında uzanan şehir.

Çok uzun sürmeyecekti. Kadın gözaltına aldıklarında işler çarçabuk ilerlerdi. Programın gerisinde kalmak istemiyordu.

İşte, limanın sonunda alçaktan geçen bir çelik zincir. Zincirin yanında insanlar. İki-üç adam, diye düşündü, oturuyor, sigara ve birşeyler içiyorlardı. Serseriler ve liman işçileri dinlenme molasında. Ne olursa olsun aralarından yürümek istemedi. Yeteri kadar yürümüştü.

Durdu, gözlerini ovuşturmak için bir elini kaldırdı. İçgüdüleri onu yanıltmıştı. Bu tarafta adamlar ve tel örgü dışında birşey yoktu.

Elini gözünden çektiğinde kadını gördü.

Tel örgüye çok yakındı, ıslak sıçana dönmüştü, yere çömelmiş, üzerinden sular damlıyordu, yürüdüğü yerdeki su izleri ışıktan parlıyordu.

Gözlerini kırpıştırdı. Evet bu bir kadındı. Doğrudan serserilere doğru gitti. Birşeyler söyledi. Hafif kahkahalarla cevap verdiler. Sonra yine çömeldi, alçaktan ilerliyordu, neredeyse bir gölgeden ibaret gibiydi ve tel örgüdeki bir delikten dışarı süzüldü.

Bu aklına gelir mi? Gözleri yorgundu, zihni yorgundu.

Hayır. Kadını yine gördü, birşeyi örgünün diğer yanına sürüklüyordu. Epstein’ın formülü olabilir miydi?

Bir an için tereddüt etti, sonra ilerledi.

ON İKİ

1.

Hannah donuyordu.

Tel örgüden geçerken kolunu çizmişti. Şimdi limanın yanındaki boş yoldan koşarcasına ilerliyordu -şehrin içine doğru ilerlediğini düşündüğü dar bir yoldaydı- kolunu vücuduna bastırdı. Çıplak, üşümüş vücudunda tüyleri diken diken olmuştu. Eski soluk yara izlerinin yanında tazeler de olacak, diye düşündü. Vücudu zorluk ve sıkıntılardan oluşan bir gökkuşağını anlatan bir tabloya benzeyecekti. Otuz yıllık güzellik salonları, deniz yosunu terapileri ve masajlar yüzünden cildi gerçek dünyaya uyamayacak kadar hassastı. Şimdi de vücudu sinyal veriyordu.

Ancak yola ulaştığında ayağa kalkabildi. Elleriyle plastik torbasına uzanıp yırtarak açtı. Elleri titriyordu, fakat düşünmemeye çalıştı. Islak elbiselerini burada değiştirebilirdi, bu göreceli sakin yerde - yayalar yolağzından geçiyor, karanlığa pek bakmıyorlardı. Taksiye bindiğinde saçı hâlâ ıslak olacaktı ama bu konuda yapılacak birşey yoktu.

Boğaz’ın suyu mazotluydu. Cildine sinmiş kokuyu alabiliyordu. Torbayı açınca bir parfüm şişesine uzandı, titreyen elleriyle üzerine boca etti ve avucuna da biraz döktü. Avucunu kulaklarının arkasına, boynuna, bileklerinin içinde gezdirdi. Parfüm torbaya geri girdi. Tam giysilerine uzanmıştı ki…

İçgüdüsel bir hisle omzunun üzerinden geri baktı.

Adamın biri liman boyunca koşuyordu, onun bulunduğu yöne doğru.

Korku bütün vücudunu sardı, soğuğu artık hissetmiyordu.

2.

Keyes cep telefonunu kulağına götürdükten hemen sonra kullanamayacağını hatırladı.

Telefonu cebine tıkıştırıp bir de küfür savurdu. Dünyanın tüm hazırlıkları -tüm kaynaklar, çalışanlar, feng shui ve uzak spektrum teknolojisiyle çalışan tüm 900 Mhz telefonlar- hepsi zaman kaybı.

Bir an kararsızlık içinde kaldı. Adamlarına ulaşamıyordu. Kadını araçsız halde tek başına mı takip etmeliydi veya geri dönüp Dietz’e neler olduğunu mu anlatmalıydı?

Vakit yoktu. Kadın, onu görmüş ve tekrar kaçmaya başlamıştı.

Kovalamaya başladı.

Yola ulaştığında kadın ortalıkta yoktu. Islak bir iz, kaldırım boyunca gittiği yolu belli ediyordu. Keyes çürük sebze dolu bir çöp konteynırının yanından geçti. Berbat kokunun yanı sıra bir de parfüm kokusu aldı. Kadın bu kadar hayati bir durumda, parfüm sıkmak için gerçekten durmuş olabilir miydi? Aklı almıyordu.

Caddeye ulaştığında ilk izlenimi, şehrin sandığından çok daha modern olduğuydu.

Dikkatsiz sürücüler, çalan kornalar, sürülerce insanın ileri-geri yürümesi…Güneş batmıştı, ama kadın sokakta sadece yüzü ve omuzları değil, kolları, bacakları ve neredeyse baldırları görünür şekilde, liberal Müslümanların arasında yürüyordu. Simit satıcıları kalabalık sokaklarda ters yönde arabaları ittirirken tepelerinde dolaşan güvercinleri kovalıyorlardı. Sağında bir pizza Hut, solunda McDonald’s vardı.

İkinci izlenimi kadının gerçekten de kayıplara karıştığıydı.

Mümkün değil. Gözleri kalabalığın içinde su izlerini aramaya devam etti. Kendine yol açarak izleri takip etti.

Orada - sarı bir taksi, yarım blok ötede. Arka camdan kadının başının arkası görülebiliyordu. Araç sıkışık trafiğe takılmıştı.

Sonra trafik açıldı ve taksi yola koyuldu.

Keyes kendine de bir taksi bakındı. Vardığından beri para bozdurmamıştı, yanında sadece Amerika Doları vardı. Ama taksi oradaydı, bir sürü taksiden biriydi, hemen koşturdu. Arka koltuğa geçti ve birden ona da saçma gelen bir cümle sarf etti: “Öndeki aracı takip et.”

Sürücü ona boş boş baktı, anlamamıştı. “Takip et. Lütfen.” dedi, Keyes.

Sürücü başıyla onayladı ve taksi öne atıldı.

Taksimetreyi açmamıştı, demek oluyor ki yolculuğun sonunda Keyes’i kazıklamaya kalkacaktı. Keyes arkaya yaslandı ve farkında olmadan nefesini tuttu.

Bir sonraki ışıklarda kadının taksisi sağa döndü. Onlar da peşinden devam ettiler. Arnavut kaldırımı sokak giderek daralmaya başladı; fast-food lokantalarının yerini Avrupai kafe ve butikler aldı. Yine döndüler, sonra bir camdan diğerine çamaşır iplerinin asılı olduğu bir sokağa geldiler. Yelekli takım elbiseli bir adam yollarını kesti, adamın yanında bir eşek arabası vardı - şoke edici bir tezat. Sürücü kornaya abandı. Takım elbiseli adam eşek arabasını yoldan çekti; sürücü gaza bastı ve aralarından sıyrıldı.

Otuz saniye kadar sakin seyrettiler. Daha az araba, daha çok yük arabası vardı, sokaklar daha da daraldı, mimari antiğe döndü. Kadının taksisi, oymalı bir kapıdan çıkan Japon turist grubuna denk gelince tekrar yavaşladı. Meşhur Kapalıçarşı’ya varmışlardı, eski çarşıya.

Hemen sonra kadın taksiden çıktı, Japonlar’ı aştı ve kalabalıkta kayboldu.

Keyes kapıyı savururcasına açtı, arkasından bağıran şoföre aldırmadan. Kazık atmaya çalışıyordu, kazık yedi diye düşündü.

3.

Kapalıçarşı’ya adım atmak, zaman yolculuğu yapmaya benziyordu.

Havada pirinç cilası, tütsü, ter, tüten lamba ve yağ kokusu vardı, egzoz ve simit kokusu geride

kalmıştı. Dışarıdaki sokaklarda Hannah'ın gördüğü modern giyimlilerin aksine, buradaki Türkler türban ve peçe takıyorlardı. Ortalıkta Kürtler, Yahudiler, Ermeniler, Japonlar, Amerikalı, Alman ve Fransızlar vardı. Ahşap kaplı duvarlardan altın ve gümüş eşyalar, kehribar, deriler, halılar, semaverler, doldurulmuş hayvanlar ve antika silahlar sallanıyordu ve tüm satıcılar kendi mallarının tellallığını yapıyorlardı:

"Osmanlı'dan kalma orijinal silahlar! Kılıç ve hançerler, sedef kakma kabzalar! Güzel tüfek replikaları!"

"El işi gümüş servis tepsileri! Kaliteli ipek ve kumaşlar, yastık, elbise, sabahlık ve eşarplar, hediyelik eşyalar, harika fiyatlara!"

"Bakır ve pirinç! El işi tencereler! Seramikler! Cilalı gümüşler! Kilimler! Halılar!"

Hannah kalabalığın içine daldı, adamın takip edip etmediğini görmek için arkaya bakıyordu Neyin nesiydi bu? FBI? ABD askeri? Ya da sadece yerel bir gümrük memuru mu? Caddeye çıkan kapı insan kalabalığı yüzünden görünmüyordu. Ama arada insan denizinin ortasında ilerleyen adamın bakışını gördü, hâlâ peşindeydi.

İlerledi.

Çarşı birçok farklı bölüme ayrılmıştı, her bölümde farklı türde ürünler satılıyordu. Ana yolda devam ederken -turist ve yerel halk arasında kaybolmuş, ne yöne gideceğini hiç bilemezken- gümüşlerle, çinilerle ve duvardan sarkan halılarla dolu koridorlar gördü. Aklına ciddi bir soru geldi: Bu koridorların hepsi ayrı çıkışlara mı gidiyordu, yoksa çıkmaz yolla mı bitiyorlardı? Bulmanın tabii tek bir yolu vardı. Ama eğer adam onu takibe devam ederse ve çıkmaz yola düşerse…

…en azından bir şans var.

Sağa döndü, az daha elma çayı taşıyan bir oğlanla çarpışacaktı, kafasında halı taşıyan bir adama çarpmaktan da kıl payı kurtuldu. Aniden müzik aletlerinin bulunduğu bir koridora girsem mi diye düşündü; dar olana kemençe, daha silindirik olana zurna deniyordu. Ama koridor gayet popüler ve kalabalıktı. Yolunun üzerindeki nispeten daha tenha bir yolu seçti ve devam etti.

Bu koridorda pirinç eşyalar vardı: Yüzüklerin Efendisi karakterleriyle oynanan bir pirinçten satranç seti, kil tablalar üzerinde kokulu tütsülerin yandığı pirinç hokkalar…Bir an çılgına döndü, karakterinin eski bir özelliği depreşti, durup alışveriş yapmak istiyordu. Durup şu satıcılarla sohbet edebilir ve belki öyle güzel ortama karışırdı ki, peşindeki adam durmadan geçip giderdi. Sonuçta alışveriş onun doğal parçasıydı.

Yandaki dükkandan kaliteli ipekleriyle ayrılan bir dükkana yaklaştığında, fikir ona daha az çılgınca gelmeye başladı. Peçeler, duvarlarda asılı elbiseler, sabahlıklar Coca-Cola/Budweiser/Marlboro neon reklam ışıklarını görüyordu. Peçeyi üzerine geçirdiğinde gözleri hariç tüm yüzü kapanacaktı.

Dükkan sahibi onu karşılamak üzere dışarı çıktı. "Fransız mısınız?" diye sordu Fransızca.

Hannah hafif gülümsedi. "Hayır Amerikalıyım."

"Ama Fransızca da konuşabiliyorsunuz."

Kuşkusuz Orta Amerikalı ev hanımlarını mutlu edecek, önceden ezberlenmiş bir konuşma.

Gülümsemesini muhafaza ederek ipek eşarplardan birini işaret edip sordu: “Ne kadar?”

“Türk Lirası mı Amerikan Doları mı?” diye sordu adam.

“Dolar lütfen.”

Turistler akın akın geliyor, bazıları kabaca dirsek atıyordu. Torbasını daha sıkı tuttu ve dükkan sahibine konsantre oldu. Eğer adam onu koridordan aşağı inerken gördüyse, eğer takip ettiyse, daha yakına gelecekti. “Sizin için…Yirmi dolar.” dedi dükkanın sahibi.

“Şunu da eklersek…” Çarşaflardan birini işaret etti. “Bu parçaya ne diyorsunuz? Bunu eklersek ne kadar olur?”

“Bu benim en kaliteli ürünüm. Yüz dolar. Ama sizin içinse…Peçeyle birlikte seksen dolar. Çünkü yüzünüzü beğendim.”

“Deneyebilir miyim?”

Adam ağzı kulaklarına varıncaya kadar gülümsedi, siyah dişleri meydana çıktı, peçe ve çarşafı askılarından indirdi.

Hannah adamın giyinmeye yardım etmesine izin verdi, bu arada torbasını sağ elinden sol eline aldı. Adam giysilerin ıslaklığını fark etmiş olmalıydı. Ama zaten saçının ıslak olduğunu çoktan fark etmiştir. Bir yorum yapacak mıydı?

Yapmadı. İstanbul’a tatile gelmiş Amerikalı turistler arasında çok daha saçma şeyler gördüğüne kuşku yoktu.

“Çok güzel.” dedi adam, peçeyi saçına takarken. “Size özel yapılmış gibi oturdu.”

“Gerçekten mi?”

Biri daha torbayı tuttuğu eline çarparak geçti, kadın aldırmadı.

“Öyle güzel yakıştı ki, size indirim yapacağım: Yetmiş beş dolar.”

“Bir aynanız var mı?”

Kadını bir eliyle nazikçe içeriye davet etti. Kadın bir adım ilerledi ve dükkanın arka duvarına monte edilmiş aynayı gördü. Yaklaştı, peçeyle yüzünü biraz daha kapattı. Kendi görüntüsünü izlerken, arkasındaki koridoru da gözlüyordu.

Peşindeki adam oradaydı.

4.

Yanılıyor muydu?

Kadını bu yola saparken gördüğüne yemin edebilirdi. Ama neredeyse yolun sonuna gelmişti - koridor kireç taşından yapılmışa benzeyen bir kapı ile çıkmaz yolda son bulmuştu ve kadın ortalarda yoktu.

Döndü, sinirlenmişti. Yollar labirent gibiydi, yolunu kaybetmişti, belki çarşının ana kapısına geri gitmeli ve kadının oradan çıkmasını beklemeliydi. Belki kadın başka bir çıkış bulmuştu, o ise boşuna bekleyecekti. Şu Allah'ın cezası cep telefonu çalışmış olsaydı, destek çağırabilirdi. Ama hayır, tek başınaydı.

Etrafında Türkler mallarını satmaya çalışıyorlardı. Çok kilolu bir Amerikalı, satıcılardan biriyle tartışıyordu. "Ama benim lamba koyacak yerim yok ki." diyordu adam. Bir sonraki dükkanda yerel giysiler giymiş bir kadın, aynada hayran hayran kendi aksini izliyordu. Vücudunun tek santimi bile görünmüyordu.

Keyes ellerini şakaklarına götürdü. Keşke uçakta daha fazla uyuyabilseydi, o zaman daha rahat düşünebilirdi…

Kilolu Amerikalıya cevap gecikmedi: "Ama bu fiyatlarla ne önemi var?"

Keyes ana koridora doğru yöneldi. Demek ki kadın bu koridora girmedi, diye düşündü. Aptalca bir işti bu. Samanlıkta iğne aramak gibi.

Ama garip bir his duyuyordu, gözleri yanıyordu.

Birşeyi atlıyor olmalıydı. Evet. Ama ne? Kadın bu koridora girmişti. Hayal görmüyordu ya. Ve sonra ne…

…alışveriş için durmuştu.

Tekrar döndü.

Aynanın önündeki kadın hâlâ oradaydı, 3-4 metre ötede, cüzdanına uzanıyordu.

5.

"Yetmiş beş dolar." diye tekrarladı Hannah.

Bu resmen soygundu. Kuşkusuz satıcı onun yarı fiyatından pazarlığa başlamasını beklemişti, ama kadının vakti yoktu. Torbasına uzandı.

Ve cüzdanının yerine olmadığını gördü.

Hafifçe dudağını yaladı. Kitap yerindeydi, pasaport yerindeydi, giysiler de oradaydı. Ama cüzdan yoktu. İtiş kakış sırasında çalınmış olmalı diye düşündü.

Satıcıya döndü ve donuk bir gülümsemeyle "Of, sanırım cüzdanım…" diye başlamıştı ki…

Belinin etrafına bir el sarıldı, sıkıca.

Gümrükteki adam - parmaklarını vücuduna geçirmiş, neredeyse canını acıtacak kadar sıkı tutuyordu. Ama sonra ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Eğer kadını çekiştirmeye kalkarsa dükkan sahibi ne yapardı? Hayır. Onun yerine adam yaklaştı, sağ elini kadının beline sardı ve bekledi.

Hannah, adamın acele ettiğini hemen fark etmişti. Kırklarının sonunda, hafif göbekli, belirgin yüz hatları olan bir adamdı. Siyah ceket ve kollarının altında ter lekeleri olan beyaz bir gömlek giyiyordu.

Gözünde canlandırdığı hükûmet ajanı tipine uymuyordu, daha çok bir bürokrat diye düşündü. Bu adam kimdi ve burada ne diye onu taciz ediyordu?

Satıcı sıkıntılı bir şekilde olanları izliyordu. Hannah döndü ve tacizci hâlâ onu tutarken adamın kolunu yakaladı. Birbirilerini tutuyor haldeyken, kadın, satıcıya döndü ve gayet sakin bir şekilde “Bu adam cüzdanımı çaldı.” dedi.

Satıcı başka yöne baktı.

Ama o taraftan gelen başka bir adam vardı. Bu, lamba için pazarlık yapan kilolu Amerikalıydı. “Neden ellerini hanımın üzerinden çekmiyorsun?” diye sordu.

Bürokrat tereddütte kaldı. Hannah daha yüksek sesle, “Bu adam cüzdanımı çaldı.” dedi.

“Dostum,” dedi turist, “ellerini kadından çek, tamam mı?“

Başka bir grup yanlarına geliyordu- genç Avrupalılar, belki ancak reşit yaşta. “Sorun mu var?” diye sordu biri.

“Kontrol altında.” dedi Amerikalı. “Eğer bu beyefendi hanımı bırakabilirse…”

Adam Hannah’ın kolunu bıraktı ama Hannah adamın kolunu tutmaya devam ediyordu. “Cüzdanımı çaldı ve beni takip ediyordu.”

Gençler etraflarını sardı. Adam başını salladı ve sesini düzelterek. “Bu kadın şüphelidir. Hakkında bir…”

“Cüzdanı sende mi dostum?”

“Hayır, hayır. Ben bir kurumu temsil…”

“Ceplerini boşaltmamıza ses çıkarmazsın, değil mi?”

Hannah kolu bıraktı ve bir adım geriye gitti. Satıcının gözleri ondaydı - ipekler hâlâ üzerindeydi. Kadın, satıcının endişesini anladı, hemen peçeyi çıkarıp geri verdi ve çarşafı çıkarmaya başladı.

Bürokrat köşeye sıkışmış gibiydi. Gözleri Amerikalıdan, gençlere, sonra Hannah’a kaydı. Hannah bir anlığına kendini korumaya almış adamın öfkesini hissetti.

Çarşafı çıkardı ve satıcıya verdi.

“Ona bakma.” dedi Amerikalı. “Bana bak, bakalım ceplerinde ne varmış?”

“Beyefendi, yapmayın…”

“Bir daha sormayacağım.”

Birden bürokratın yüzü yumuşadı ve anlayışla devam etti: “Beyefendi,” diye tekrarladı, “dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorum. Ama bana inanabilirsiniz, tüm hikayeyi…”

Hannah aradan sıyrıldı.

Adamın arkasından gelmeye çalıştığını hissetti ama gençler ona engel oldular. Omzunun arkasından baktığında Amerikalının elinin, adamın omzunda durduğunu gördü. Acele etti.

“İki kere rica ettim. Sizi uyardım…”

Yüzüklerin Efendisi satranç setine geri dönüş, tütsü yanan pirinç hokkalar, ana yola giriş. Mavi üniformalı polis üçlüsü yanından geçiyordu, giysilerine emniyet yazısı işlenmişti. Yükselen seslere doğru koşturarak onun biraz önce çıktığı koridora giriyorlardı.

Kalabalık onu sürükleyip gerisin geriye ana giriş kapısına doğru götürüyordu.

ON ÜÇ

1.

Kendini bildi bileli Francis Dietz'in gözleri merak konusu olmuştu.

Annesi, nur içinde yatsın, ne kadar keskin ve pırıl pırıl olduklarını söyler dururdu. Okul arkadaşları gözlerinin eşi bulunmaz grimsi rengine hastaydılar. New York'ta birlikte çalıştığı ajanlar gözlerinin keskin algısına hayret ederlerdi ve zaman geçtikçe, birden fazla insan aynı şeyi söylemişti. Gözleri sonsuz, uçsuz bucaksız bir derinlik kazandı.

New York'taki yıllardan sonra gözleri değişmeye devam etti.

Artık uçsuz bucaksız değillerdi. Artık görüşe biri girdiğinde sabit derinlikte kalıyor ve bir kişiye odaklanarak onu neredeyse Dietz'in gözlerinde hapsediyor ve aynalarda bir odada olduğu gibi kişiyi farklı yönlere sürüklüyordu. Dietz aynaların arkasında, gözleri hâlâ sonsuz uzaklıkta bakıyor olmasını umuyordu. Diğer insanların göremediği birçok şeyi fark etmesinin nedeni buydu. Yıllar içinde bu bakışı gizlemeyi öğrendi ve sırlarını kendine sakladı.

Dietz'in birçok sırrı vardı.

Şimdi gözleri iniş rampasındayken Dietz, bir sürü şey görmüştü.

İşlerin ters gittiği açıktı. Keyes sadece altı dakikadır yoktu ama hisleri ona adamın kısa süre içinde dönmeyeceğini söylüyordu. Kadın belli ki birşeyler çevirmişti ve Keyes de onu takibe başlamıştı. Elbette ki kadın yalnız çalışmıyor, diye düşündü Dietz. Yalnız bir kadın, yardım olmadan Keyes'ten paçayı kurtaramazdı.

Aurora II'nin Güvenlik Amiri'nin yüzünde farklı birşey daha gördü. Yıldırım adında bir Türk. Yıldırım'ın gözleri uykuluydu ama bitkinliğin yanında gözlerde birşey daha okunuyordu, suçluluk ve kapana kısılmışlık.

Sadece önsezi. Önsezisi yıllardır Dietz'i yanıltmamıştı, adam ona güvenmeyi öğrenmişti.

Önsezilerine uyarak gümrük ofisinde oturdu ve buzlu camdan Yıldırım adındaki adamı sükunetle izledi.

2.

Yolcu indirme işlemi 2,5 saat sürdü.

Nihayetinde son yolcu da bir araca kondu ve oteline yollandı. Gümrük memurları yolcu listelerini gözden geçiriyor, belki de kayıp tek yolcu olan Victoria Ludlow adındaki genç bir kadın hakkında konuşuyorlardı. Leonard, limandaki adamlar arasında hiç fark edilmeden bir oraya bir buraya dolaşıyor, konuşmalardan bir ipucu çıkarmaya çalışıyordu.

Güvenlik Amiri Yıldırım gümrükçülerle konuşuyordu. Omuzlarını silkiyordu. Kızgın, yorgun ve

bıkkın görünüyordu. Ama gözleri ile vücut dili başka şeyleri ele veriyordu; gizli sırlar, çabucak gitme isteği.

Dietz izledi, hepsini kaydetti.

Leonard ofise girdi. Dietz'e doğru yaklaştı ve alçak sesle sordu: "Keyes ne cehennemde?"

Dietz yere baktı, adamın başının üzerine. Leonard'ı severdi. Tanrı ona çok kötü bir oyun oynamıştı ama Dietz onun hiç kendine acıdığını görmemişti. Leonard, Dietz'e ajansta çalışırken etrafında olan tipte adamları hatırlatıyordu. Amacı olan adamlar, prensipleri olan adamlar. Uzun süredir böyle adamlar etrafında yoktu. Son zamanlarda, vaktinin çoğunu tek başına geçiriyordu. Çiftliğinde saklanıyor, kendine acıyordu.

"Bu iş yaş." diye devam etti Leonard, "Şimdi ne yapmalıyız?"

Dietz düşündü. "Keyes geri dönerse diye sen burada kal." dedi.

"Sen ne yapacaksın?"

"Geri döneceğim. Dışarıya bir göz atacağım. Güvertede bir yere saklanmış ve gecenin bir yarısında kaçmayı planlamış olabilir."

Leonard ona bir saniye daha baktı, bir soru daha sormak üzereymiş gibiydi. Ama dilini tuttu. İyi bir adam, diye düşündü Dietz, ne zaman soru sorması ve ne zaman çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyor. Şu halde, Leonard belki farkında değildi, çenesini kapalı tutmakla belki kendi hayatını güvence altına almış oluyordu. Leonard Dietz'in yoluna çıkmaya kalkarsa, Dietz her ne kadar ona sempati besliyor da olsa, sonucuna katlanırdı.

Yıldırım hâlâ gümrük memurlarıyla görüşüyordu - ama sanki işler biraz karışıyor gibiydi. Dietz, omzundan hiç indirmediği deri çantasına uzandı. Parmakları kadın ve erkek, farklı kimliklere düzenlenmiş sahte pasaport ve ehliyetlerin olduğu gizli bölmeye kaydı. Dokunarak cüzdanını, silahını ve susturucuyu kontrol etti. Gözlerini Yıldırım'dan hiç ayırmadı.

Yıldırım istasyona geldiğinde gözleri yerdeydi. Onların yanından geçip arkadaki çıkışa yöneldi.

3.

Eski ve yeni İstanbul arasındaki mesafe, onları ayıran ince boğazdan daha büyüktü.

Gelenek ve tarihle dolu Eski Şehir, Boğaz'ın Avrupa yakasında yer alıyordu. Asya tarafında ise tam tersi modern, Batı tarzı banliyöler yükseliyordu. Taksinin camından fast-food restoranları, gurme dükkanları ve havalı kulüpler görünüyordu. Dietz bir araba galerisi, ardından alışveriş merkezini fark etti. Sonra evler küçüldü, giderek birbirine yaklaştı, daha perişan bir hal aldılar. Artık galeriler ve dükkanlar yoktu.

Yıkık dökük ahşap evlerin arasından geçerlerken, Dietz'in derin gözleri önlerindeki sarı araca sabitlenmiş durumdaydı. Ufak araba yavaşlıyordu. İki mütevazı ahşap evin arasındaki dar yola giriyordu. Dietz söylemek istediği kelimeleri hatırlamaya çalıştı -bu dili konuşmayalı çok uzun yıllar geçmişti- sonra buldu. "Yavaş gidin." diye sürücüye mırıldandı.

Dar yoldan yavaşça ilerlediler; Yıldırım’ın araçtan indiğini gördü.

30-40 metre daha ilerleyince Dietz taksiden durmasını istedi. Ücreti dolar olarak ödedi, taksiden indi ve biraz ayakta bekleyip düşündü.

Şansa bak - eğer Yıldırım hakkında önsezileri doğru çıkarsa, adam onu doğrudan kadına götürecekti. Bu da demek ki kadını alırken Leonard veya Keyes’e zarar vermesi riski ortadan kalkardı. Bu adamlara zarar vermek, sanki bir konserve dolusu kurtçuğu salmak olurdu ki, o konserve kapalı kalsa daha iyiydi.

Bu, son günlerde karşısına çıkan tek şans olmamıştı. Eğer Keyes, bu özel görev için Dietz’i ayarlamamış olsa, bu sürpriz hiç başına gelemezdi. Çiftliğinde bir yıl, belki beş, belki on yıl daha geçirmeye mecbur edilir ve Elizabeth Webster’i bile etkileyecek kadar büyük bir servet kazanma hayalini kurar dururdu. Belki de sonsuza dek beklemek zorunda kalacaktı.

Ama Keyes onu ayarladı ve nedense bunu radara yakalanmadan, resmî kanalların dışında yapmayı tercih etti. Yani
Dietz hamlesini yaptığında Keyes’in oradan buradan topladığı takımın üyelerinden başka muhalefet edecek kimse olmayacaktı….ve gördüğü kadarıyla bu takım sadece Leonard’dan ibaretti. Dietz’in tecrübesinde bir adam için Leonard yüzünden endişelenmeye gerek yoktu.

Gece ılık, hafif güzel kokulu bir esintiyle doluydu. Mahallenin fakirliğine karşı havada hoş bir hal vardı: Birliktelik duygusu, namuslu sıkı çalışma. Dünya yüzünde nereye gitse hep aynıydı. Fakir mahallerde, diğer her şeye rağmen, zengin olanlara nazaran daha çok memnuniyet hali hissediliyordu. Ya da belki bunu hayal ediyorduk. Belki de bu bölgelerdeki memnuniyeti, o da varsa tabii, teslimiyet olarak anlamak gerekiyordu.

Geldiği yöndeki sokakta, iki çocuk tek bir tahta üzerinde dönüş yapıyorlardı. Diğer sokak boştu. Akşam yemeği vakti. Mahalle halkı akşam vakti evlerine çekilmişti. Şehrin merkezinde gece hayatı henüz hızını almaya başlarken, gün burada çoktan bitmişti.

Dietz çocukların yanından gelip geçti, onlara geniş bir oyun sahası bıraktı. Yıldırım’ın arabasının bulunduğu sokağa geldiğinde, etrafa yine bir göz gezdirdi. Çocuklar gülerek uzaklaşıyorlardı. Zayıf bir sokak kedisi arabanın kaportasının yanına oturmuş, bir kulağını oynatarak Dietz’e bakıyordu.

Dietz de kediye bir bakış attı. Sonra arabaya yaklaştı ve kapıyı açmayı denedi. Kilitli değildi. Hızlı bir arama ile bir paket English Oval sigarası, bir harita, izmarit dolu bir küllük ve ıvır-zıvır buldu.

Çıktı, kapıyı yavaşça kapadı. Sağındaki ev karanlık ve sakindi - boş ve terk edilmişti. Solundaki evde beyaz perdelerin arkasından ışık sızıyordu. Adamın gittiği yer burasıydı.

Dietz omuz çantasından modifiye S&W Model 39 tabancasını ve susturucuyu çıkardı. Susturucu neredeyse 9 mm’lik silah kadar büyüktü. İkisinin birleşimi ise, biraz kullanışsız görünüyordu. Fakat Dietz susturuculu silah kullanmaya alışıktı, kullanışlı olsun veya olmasın. S&W Model 39 - Muhafız köpekleri susturmakta çok işe yaradığı için Hush Puppy olarak bilinirdi - A.B.D. Özel Kuvvetler ile Deniz Kuvvetlerinin resmî silahıydı. Ayrıca kendine çiftlikteki uzun süren tembellik zamanlarında pratik için özel ayırdığı tabancaydı.

Bir araba sokaktan aşağı geliyordu. Silahı yanında saklayarak gölgelerde kayboldu ve izlemeye

başladı.

Başka bir taksi. Adam izlerken, kadın taksinin arka koltuğundan indi. Bir saniye kadar durdu, eğilip şoförle birşeyler konuştu. Ardından taksi uzaklaştı. Kadın biraz durdu ve eve yöneldi. Gençten bir kadındı, şu anda yorgun görünüyordu ama bakımlı olsa güzel olurdu.

Önsezileri doğru çıkmıştı.

Kadın saçını kulağının arkasına doğru düzeltti ve kapıyı çaldı. Dietz aldığı cevabı duymaya çalıştı ama rüzgar sesleri boğuyordu.

Ardından kadın eve girdi. Kapı arkasından kapandı.

Dietz dudaklarını ısırdı. Solukları yavaşladı, altı saniyede al, altı saniyede ver, kendini yapmak üzere olduğu şeye hazırlıyordu.

ON DÖRT

1.

Taksi şoförü taksimetreyi kapattı ve Hannah’a döndü.

Hannah ona bakmadan çantasının içini karıştırdı ve saatini buldu. Cosmograph Daytona Frank’in armağanıydı ve bir hayli pahalı bir armağandı. Muhtemelen suya girmesi onu bozmuştu. Saati öne doğru uzattı. “Tamam mı?” diye sordu.

Adam saati aldı, inceledi ve kulağına tuttu. Hannah kapıyı açtı, dışarıya adım attı ve çantasını göğsüne doğru çekerken içinden “Al ya da git.” dedi.

Biraz sonra taksi hareket etti. Adam saati almıştı.

Gözlerini hemen evin önündeki yıkık dökük posta kutusunun numarasına çevirdi. Bu Yıldırım’ın ona verdiği adresti. Fakat bu yardım karşısında onun bir cüzdanı bile yoktu şimdi. Acaba hâlâ söz verdiği gibi parayı teslim edebileceğine inanıyor muydu?

Daha saygı uyandıran bir görünüşle giriş yapmış olsa iyi olacaktı. Ama ıslaklık, seyahatin başından beri üzerinde olan giysilerine vücuduna ve kemiklerine kadar işlemişti. Kolundaki kaşıntılar çirkin kırmızımsı bir görüntü almıştı. Tüm bunların dışında en olası olan da kendini terk edilmiş ve başıboş hissetmesiydi.

Gözlerini kapattı, bir süre öyle kaldı ve daha sonra açarak bu küçük eve doğru yürüdü. Saçının bir kısmını kulağının arkasına attı ve kapıyı çaldı. Biraz zaman geçti.

“Evet?” dedi bir ses.

Hannah dudaklarını yaladı ve “Merhaba?” diye cevap verdi.

Kapının açıldığını duydu. İçerden seslenen adam, Filipinli, zayıfça biriydi ve temkinli bakışları vardı. Bir adım kenara çekildi ve Hannah içeri girdi.

Ön taraf mutfak, müzik videoları yayınlayan açık bir televizyon, bombeli bir kanepe ve küçük bir yemek masasının bulunduğu karanlık bir oturma odası göze çarpıyordu. İki çocuk televizyonun önünde halıya diz çökmüşlerdi. Hannah’ın soluna doğru, sobanın yanında bir kadın duruyordu. Beyaz perdeli pencerelerin arasındaki duvarlara çerçeveli kaligrafi örnekleri asılmıştı. Kırık ön kapıyı geçince bir başka oda vardı, bir an için ranzalar gözüne ilişti. Yaklaşık olarak Chicago’daki giysi dolabı kadar olan bu alanda tam dört kişinin yaşadığını düşündü Hannah.

Yıldırım ortalarda görünmüyordu. Çocuklar merakla kendisine bakıyorlardı. Sobanın oradaki kadın yüzünü dönmemişti.

Kanepedeki adam umursamaz bir şekilde doğrulunca Hannah ilerledi ve çantasını sıkıca kucağında tutarak kanepeye oturdu.

Birkaç dakika sonra çocuklar aralarında sessizce Türkçe konuşmaya başladılar. Adam arka taraftaki odaya giderek gözden kaybolmuştu. Kadın bir tencereyi ateşten alırken bir diğerini koymaktaydı.

Hannah iki dakika kadar hareketsiz öylece oturdu. Burnuna gelen baharatlı ve egzotik kokular karnını guruldattı. Elini yüzünü yıkayabileceği bir banyo olup olmadığını merak ediyordu. Banyoya benzer birşey görememişti. Sorabilirdi belki ama rahatsızlık vermekten ya da dikkatleri kendine çevirmekten çekiniyordu. Bekleyebilirdi.

Yıldırım'ın buraya gelmesi daha ne kadar sürecekti ki? Şimdi ülkesine giden bir uçakta olmak isterdi. Ne olacaksa olsun eve gitmeye hazırdı artık.

İki dakika geçtikten sonra çantasını açtı, içinden bir pudralık çıkardı ve kendine baktı. Tahmin ettiği gibi korkunç görünüyordu; saçları yağdan yapış yapıştı, suratı lekeler içindeydi ve şişmişti. Çantasından bir Kleenex yüz temizleyicisi çıkardı ve yüzünü sildi, daha sonra bir dudak parlatıcısı bulup sürdü.

Aniden, çocukların önünde çömelmiş olduklarını gördü. İkisi de kızdı, kısa bir şaşkınlıktan sonra saçlarının kazınmış olduğunu fark etti. İri ve koyu renk gözleriyle kendisine bakıyorlardı. Hannah dönüp arkasına baktı. O sırada kızlardan biri pudralığa uzanmaya çalışıyordu. Hannah çocuklarına müdahale edip etmeyeceğini görmek için kadına baktı. Fakat kadın sobaya odaklanmıştı. Anlaşılan oradan yardım yoktu. Hannah kızın pudralığı almasına izin verdi sonra diğer kız da dudak parlatıcısına uzandı.

Kadın sobadan gözünü ayırıp çocuklarına döndü. Hiçbirşey söylemedi. Dikkatini tekrar tencerelere çevirdi.

Hannah kanepeye geri yaslanıp çocukların oynamasını izledi. Gitgide yorgunluk bastırıyordu. Neredeyse burada uykuya dalacaktı…

Aniden başını iki yana salladı ve doğruldu.Yıldırım birazdan burada olurdu ve ondan sonra artık gidebilirdi.

Kızlar gülüşüyorlardı. Ellerindekileri değiştirmişler, şimdi de dudak parlatıcısını ilk kız sürüyordu. Hannah onlara hafifçe gülümsedi. Çantasına uzandı, kitaba hafifçe dokunup geçerek bir çift tırnak makasına ulaştı.

Tırnaklarının etrafındaki derileri dalgın bir şekilde keserek bekledi.

2.

Leonard'ın arkadaşlarından biri de; herkesin gitmiş olmasına rağmen, rıhtımda kendisiyle konuşarak sadece aylak aylak dolaşmaktan çok mutlu görünen şişman ve suratı güneşten kararmış bir temizlikçi kadındı.

Keyes, kadının Leonard'ın bir çocuk olduğuna inanıp inanmadığını merak ederek gümrük kapısından onları izliyordu. Kadın belki de bu yüzden onun sorularını yanıtlamakta bu kadar istekliydi. Sonra eğer gerçeği bilmiyor olsaydı, kendisinin de Leonard'ın çocuk olduğuna inanıp inanmayacağını düşündü. Söylemesi güçtü. Bir kere gerçeği bildin mi unutması neredeyse imkansızdı.

Derin bir iç geçirdi. Her şey kötüye gitmişti- dikkat çekici ve beklenmedik bir şekilde kötüye- ve zaman azalıyordu. Keyes polis merkezinde rüşvet verilecek kişiyi bulmadan önce yaklaşık iki saat

kadar bir süre boşa geçmişti. Rıhtıma döndüğünde kadınla birlikte Dietz'in de ortadan kaybolduğunu fark etmişti. Fakat Leonard ile hizmetçi kadın sanki hiç acele etmeleri gerekmiyormuş gibi her ne hikmetse sakin sakin konuşmalarına devam ediyorlardı.

Keyes saatine baktı ve beklemeye devam etti.

Sonunda Leonard bütün gülümsemesiyle kadının yanından ayrılıyordu. Keyes'e doğru yürürken uysal mizacı da uzaklaşıyordu. Yakınlaştı ve alçak bir sesle konuştu:

"Adı Yıldırım. Gemide güvenlik amiri."

Rıhtım boyunca takip ettiği adamdan söz ediyordu. Keyes cesaretle homurdandı.

"Cathy diyor ki…"

"Kim?"

"Cathy. Temizlikçi kadın."

"Evet."

"Yıldırım'ın Bascara adlı gemideki hizmetli kadınla samimi olduğunu söylüyor. Limana yanaştıklarında Yıldırım evlerine gidiyor, kadın ve ailesiyle yemek yiyormuş. Cathy'e göre bu bir alışkanlıkmış."

"Kadının evi." tekrarladı Keyes.

Leonard'ın gülüşü tekrar alevlendi. "Adresini aldım." dedi.

3.

Hannah çok sonra geriye dönüp baktığında Güney banliyösündeki o küçük evde neler olduğunu anlayabilecekti. Ama şu an olan bitenler hiç mantıklı görünmüyordu onun için.

Tırnak makası elinde kanepede otururken bir an Yıldırım'ı karşısında gördü. Arka odadan çıkıp gelmişti -görünen o ki geldiğinden beri de oradaydı- fakat ufak bir baş hareketi dışında fazla ilgi göstermemişti. Ona gülerek karşılık veren sobanın yanındaki kadını pohpohlamakla meşguldü. Yıldırım'ın bu yanını görmenin tuhaf olduğunu düşündüğünü hatırladı. Yıldırım gibi sessiz sakin bir adamın Hannah'a bu kadar mesafeliyken Filipinli bir kadına bu kadar samimi ve arkadaşça davranması oldukça tuhaftı.

Her şeyin mantığını yitirdiği o andan önce; Yıldırım ve kadın sobanın başında, Hannah kanepede, çocuklar ellerindeki bakım ürünleri ile televizyonun karşısında, kocası ise hâlâ arka odada gözden uzaktaydı.

Ve kapı vuruldu.

Yıldırım kadınla şakalaşmayı bırakmıştı. Hannah gözleriyle adamı takip ederek kanepede doğruldu. Adam bir an Hannah'ın bakışlarını yakaladı ve sonra ağzının içinden birşeyler söyledi. Kadın aceleyle çocukları kaldırdı ve azarlayarak arka odaya götürdü.

Yıldırım tabancasını kontrol etti.

Hannah kanepeden kalkmaktaydı. Sırtını geriye vererek doğruldu ve kapıya doğru hareket etti. Adam tabancayı kalçasına yakın omuz açıklığında tutmaktaydı. O andan itibaren işler gerçek üstü absürt bir hale dönmeye başladı ya da o an öyle göründü.

Kapıdan tarafta olan Yıldırım birden ayaklarının üzerine yığıldı. Sırtında ufak bir delik belirdi. Hannah bunu gördü ve inanamadı, hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Kapı hâlâ kapalıydı. Delik nasıl oluşabilirdi? Zihni bir açıklama için çırpınıyordu. Muhtemelen cebinde bir fare vardı diye düşündü saçma bir şekilde. Belki de fare yolunu şaşırdı çok ani bir şekilde sırtından çıktı.

Yıldırım güçlükle oturdu. Ooouff gibi bir ses çıkarıyordu. Kapıda da bir delik vardı. Hannah kapıya baktı. Başka bir fare daha mı?

Biraz sonra kapı yerinde yoktu artık.

Hannah şimdi de panikle kanepeden düşmek üzereydi. Ayaklarının üzerinde doğrulur doğrulmaz olduğu yerde kaldı. Kapıda bir adam duruyordu. Bir elinde tuttuğu parlak ve göz alıcı şeyi ona doğrultmuştu. Oldukça büyük bir adamdı-iri bir adam olduğunu düşündü Hannah o ilk şok anında, uzun olduğu kadar genişti de. Esrarengiz ve kendinden emin bir zarafetle hareket etmekteydi.

Elindeki şeyi hâlâ Hannah’a doğrultmuş bir şekilde hızla loş odaya doğru ilerledi ve evin arka taraflarına doğru yürüdü. Sonra birşeyler mırıldandı. Derin bir fısıltıydı. Bu aileyi tanıyor olmalı diye düşündü Hannah. Onlarla bir anlaşma mı yapmıştı yoksa? O ve Yıldırım ihanete uğramışlardı. Bu adam her kimse onlardan bir adım ilerdeydi. Arka odadaki aileye fısıldadı…

Tek fark bunu ağzıyla değil bir elinden öteki eline aktardığı parlak objeyle yapmış olmasaydı. Ve fısıltıları açık bir şekilde ailenin ikna olmasını sağlamıştı.

Yüzünü Hannah’a döndüğünde Hannah ailenin bu olaya karışmayacağını biliyordu. Şu beş dakika boyunca tanık olduğu şeyleri kabul etmek günlerini alacaktı.

Adam Hannah’a yaklaştı. Elindeki şeyi yüzüne sallayarak testere gibi kesti ve Hannah kanepeye yığıldı. Sağ şakağında ateş gibi bir yanma başladı. Gözleri kanla doldu, hızlı bir şekilde kırptı gözlerini. Adamın elleri üzerindeydi. Üstünü arıyor ve parmaklarıyla ince kolsuz gömleğinin içlerine bakıyordu. Bir dakika geçmeden döndü ve çantasını buldu. İçindekileri gelişigüzel dökerek kurcalamaya başladı.

Hannah’ın gözleri kapıdaydı - önceden kapının olduğu yerde. Onun gerisinde sokak ve gece vardı.

Hannah daha hareket etmeden adam onu tekrar yere çarptı. Adam ona göre mesafe alıyordu. Dizleriyle Hannah’ın bileklerine oturmaktaydı. Hannah çığlık atmak için ağzını açtı ve adam elinin tersiyle ona bir tokat attı.

Pislik, diye düşündü kafası tokadın etkisiyle sarsılırken.

Korkmamıştı. Tersine hırsla dolmuştu. Bu adam ne cesaretle ellerini üzerinde dolaştırıyordu ki?

Ağzından anlamsız kelimeler çıkıyordu. Bunlar öfkesini yansıtan kelimeler değildi. Söylemekte olduğu şeyler sadece adamın üzerinden çekilmesini sağlamak için tasarlanmıştı. Kendini “Frank’in fikriydi.” diye söylenirken buldu. “Hepsi Frank’in fikriydi, ben de kabul ettim ve bu bir hataydı,

lütfen lütfen bana tekrar vurmayın.”

Ya da söyledikleri sadece adamın dikkatini dağıtmak içindi. Tek bildiği şimdi elindeki makas yükselerek kavisler çiziyor ve adamın omuzlarına gömülüyordu.

Adamın gözleri açıldı. Elindeki gümüş şey tekrar geriliyordu. Hannah işte o andan sonrasını hatırlamayacaktı.

4.

Leonard kucağında birşey taşıyordu.

Taksi yavaşlarken Keyes’in dikkatini çekmişti. Karanlığın içinden öne doğru eğilerek dikkatle bakmaya başladı. Bu bir çeşit kısa namlulu bir silahtı. Leonard’ın silahlı olması iyi birşeydi çünkü içeride ne ile karşılaşacaklarını tanrı biliyordu. Hele ki kadın her kimse Dietz’i atlatacak kadar yetenekliyken..

..atlatmak, diye düşündü. Dietz’in atlatılması dışında daha neler olabilirdi?

Derinlerde bir yerde Keyes bir hayli korkmaktaydı. Daha korkuyla yeni baş edebilmeyi onu uzakta tutmayı başarabilmişken.. Bütün bunların kader olduğunu düşündü. Daha ne olabilirdi ki? En son noktaya kadar elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ve bu da onlardan biriydi.

Taksi kenara çekti. Şoför dikiz aynasından kendilerine beklentiyle bakıyordu. Keyes cüzdanını açtı ve bulduğu bir yirmiliği öne doğru uzattı. Bir süre sonra dışarı çıktılar ve taksinin uzaklaşmasını izlediler.

Leonard elindeki aleti geri çekerek tabancayla birşeyler yapıyordu. Keyes gözlerini bilerek başka tarafa çevirdi. Bunu görmek istemiyordu; gerçek bir ölüme neden olan gerçek silahlar. Uzun yıllar kendini bu gerçeklikle karşı karşıya bırakmaktan kaçınmıştı. Masa arkasında bütün bunlar bir yap-boz, entelektüel bir oyundu. Masanın arka tarafında bütün bunlar sadece bir işti.

Leonard’ı geçti. Evin yanından bir yol uzanıyordu. Yoldan ışık ve makine gürültüsü geliyordu. Başıboş bir de araba görüyordu.

Sonra araba, onu farlarıyla kör edercesine açıldı. Motoru çalışmaya başlamıştı. Keyes çok açık bir şekilde arabanın üzerlerine geleceğini fark etti.

Keyes soluna doğru hareket etmeye başladı. Saklanmak için gidebileceği hiçbir yer yok gibi görünüyordu. Yeteri kadar vakit yoktu; motor bağırıyor, sesi etrafı dolduruyor, ışıklarını her yere saçıyordu. Her ne olursa olsun hareket etmeye devam etti Keyes. Daha ne olabilirdi ki? En son noktaya kadar elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Arabanın çamurluğu onu sağ kalçasından yakaladı ve kendi ekseni etrafında döndürdü. Kemiklerinin kırılmasından gelen o belirgin çatırtı sesini duydu. Daha sonra yüzü kaldırıma sürtündü. Ağzına kan tadı geliyordu. Aracın, işini bitirmek için yeniden üstüne geldiğini gördüğünde sırtüstü yuvarlandı.

Fakat araba hızını artırarak uzaklaşıyordu. Leonard koşarak yanına geldi, üzerine eğildi, ağzı hareket ediyordu.

Keyes gözlerini kapadı. Nefesi çok derinden gelmiyordu. Kalçasından büyük bir darbe almıştı. Sanki üzerine bir fil oturmuştu. Lanet olası bir fil, diye düşündü.

Yine de bunun iyi bir tarafı vardı. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa kendini aç hissetmiyordu.

ON BEŞ

1.

Bir arama daha vardı. “Anne,” dedi Daisy. “Seni beklemeye almak durumundayım.”

Bekletme tuşuna bastı ve gelen aramayı buldu-ikinci hat-ve aldı. “Jim Keyes’in ofisi.”

“Dick Bierman arıyor.” dedi bir ses.

Daisy Dick Bierman’ı bekledi.“Jim.” dedi adam.

“Ben Daisy Gilbert, Bay Bierman. Üzgünüm Bay Keyes ofis dışındalar.”

“Nerede peki?”

“Kesin olarak söyleyemem. Fakat aradığınızı ileti…”

“Bu öğleden sonra gelir mi?”

“Birşey diyemem. Ama emin olun aradığınızdan haberdar…”

“Bana net birşey söyle Daisy, Tanrı aşkına.” Bierman canlı bir güney aksanıyla konuşuyordu. “Öğle yemeğine mi çıktı? Golf oynamaya mı gitti?”

“Çok emin değilim. Gelir gelmez…”

“Bu öğleden sonra oraya uçacağım. Orda olur mu?”

“Buna söz veremem. Sanırım beklemeniz ve kendiniz konuşmanız daha iyi olacak.”

“Cebinden aramayı deneyeceğim. Numarası kaç?”

Üçüncü hat yanıp sönüyordu. Daisy paniklemeye başladığını hissetmişti -yaklaşık dört aydır yeni bir telefon sistemleri vardı fakat hâlâ uzmanlaşamamıştı. “Bay Bierman lütfen bekleyin.” Cevabı beklemeden tuşa bastı. Üçüncü hattaydı. “Jim Keyes’in ofisi.” dedi.

“Daisy!”

Arayan Keyes’ti. Sesi korkunç geliyordu. Daisy sandalyesinden doğruldu. “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Hırıltılı bir nefes. “İyiyim.” dedi biraz sonra. “Ufak bir kaza yaşandı. Ama iyiyim. Senden birşey yapmanı isteyeceğim. Roger Ford’u ara ve Francis Dietz’in tamamlanmış dosyasını göndermesini iste. Dietz’in problem olup olmadığından emin değiliz.”

Daisy not aldı. “Dick Bierman diğer hatta.” dedi.

“Bierman mı?”

“Sizi ziyaret etmek istiyor.”

“Ona bana ulaşamayacağını söyle.”

“Söyledim. Ama beni sıkıştırıyor. Bu öğleden sonra gelmek istiyormuş. Ve cep numaranızı istedi.”

Uzun bir duraklama. “Ona de ki... ona şöyle söyle, ailevi bir durum söz konusu olduğunu ve ofis dışında olacağımı söyle…Ta ki..ama Allah kahretsin, her türlü buraya gelecek, değil mi?”

“Sesi sabırsızlanıyor gibiydi.” dedi, Daisy.

“Yarın akşam yemeğine. O da gelebilir, ben de gidebilirim, nasıl isterse.”

“Anlaşıldı.”

“Ve Dietz dosyasını sakın unutma. Dün onu almış olmam gerekiyordu.”

“Anlaşıldı.”

“Birşey daha. Casper’a şu ismi araştırmasını söyle. Victoria Ludlow. Chicago’dan. Ne bulabiliyorsa.”

Kalemle bloknotun üstüne karalandı. “Anlaşıldı.”

“Çok teşekkür ederim, Daisy.”

Kapattı ve Bierman’a döndü.

“Bay Bierman kusura bakmayın…”

“Benim.” dedi annesi.

“Anne. Özür dilerim. Biraz bekle.”

Tekrar denedi. “Bay Bierman?

“Bayan Gilbert.”

“Çok üzgünüm Bay Bierman. Randevu defterine bakıyorum şu an.Yarın akşam yemeği uygun mudur sizin için?”

“Sanırım orada olabilirim.”

“Çok güzel. Not alıyorum, sizi…”

“Yemekten sonra şantiyeleri bir gezmek istiyorum. Yatırımları kontrol amaçlı, bilirsiniz.”

“Tabi ki.”dedi Daisy yumuşak bir şekilde. “Saat sekiz diyelim mi? Buradaki otellerden birine rezervasyon yaptırmamızı ister misiniz? Bildiğim çok güzel bir tane var ufak yatakları olan kahvaltı dahil...”

“Bunlarla ilgilenecek bir asistanım var.” Hat kapandı.

Daisy dudaklarını büzdü. Durmadan yanıp sönen hatta geri döndü. Aldı. “Anne?”

“Daisy. Hiç hoşuma gitmi…”

“Seni tekrar arayacağım anne.” dedi ve bağlantıyı kopardı.

2.

Hannah kendine geldiğinde, boynunda şiddetli bir sancı hissetti.

Harika, diye geçirdi içinden. İhtiyacı olan tek şey buydu. Tutulmuş bir boyun olmaksızın da yeterince şey vardı aklında bu aralar. Ofiste işler kötüye gidiyordu. Frank'le işler kötüye gidiyordu. Ve incinen sadece boynu değildi. Nabzı hızla atıyor, gözleri yanıyordu. Kafası boşaltılıp kumla doldurulmuşçasına ağırlaşmıştı. Bu burada son uyuyuşuydu...ama nerede?

Bir anda fark etti; bir arabadaydı. Dışarıda yağmur yağıyordu. Gözlerini açtığında, gri araba camından önce gri gökyüzünü gördü. Rüzgar yağmur damlalarını halka halka savurarak oyun oynuyordu sanki. Araba değildi hareket eden sadece yağmur hareket ediyordu.

Yanında oturan adam kucağında onun çantasını taşıyordu. Altmış yaşlarında belki birkaç yaş daha gençti. Tıknaz bir kafası, tırmıklanmış suratı, kalın bir gövdesi ve keskin gri gözleri vardı. Hannah koltuğunda debelenirken adam ona baktı.

Gülümsedi.

Bu garip bir gülüştü; bilinçli ve biraz da üzücü. Çantadan bir şey çıkardı. Hannah'ın Bayan Epstein'dan ödünç aldığı, Haçlı Seferleri Günlükleri kitabı elindeydi. Fırtınalı geçen son birkaç gün yerini hafif rüzgâra bırakmıştı. Bu kadarı çok fazlaydı. Çok fazla. Gerçek olamayacak kadar fazla...

Adam kitabı, arka kapaktaki kargacık burgacık el yazısını açtı. Hannah yazıların bir kısmını ve birkaç karalanmış denklemi gördü. Adam Hannah'ın yazıları görmesini sağladıktan sonra kitabı çantaya geri koydu. Çanta hâlâ kucağındaydı. Şimdi hatırlamıştı. Bu adam, ona saldıran ve o aileye sessizce fısıldayan adamdı. Bunu görmesiyle birlikte yarayı da gördü; adamın sol omzunda tırnak makasını sapladığı yerdeki kan öbeğini.

Gözlerini kapıya çevirdi. Kilitlenmemiş gibi görünüyordu. Ama nedense adam sessizce kaçıp gidebileceğinden endişelenmiyormuş gibi görünüyordu.

"Hadi konuşalım." dedi adam.

Hannah hiçbir şey söylemedi. Yağmur arabanın ön camına tabaka halinde çarparak hızlanıyordu. Havaalanı, diye düşündü. Havaalanından çok da uzağa park etmemişlerdi.

"Eğer istersen gitmekte özgürsün. Seni durdurmayacağım. İhtiyacım olanı aldım."

Adam bir cevap bekliyor gibiydi. Oysa Hannah daha sorunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Adamın FBI'dan olduğunu düşündü. Olamaz mıydı? Chicago'da işlediği suç yüzünden dünyanın bir ucundan gelip onu takip etmişti. Tamam ama sonra neden gitmekte özgürdü? Bu hiç mantıklı değildi.

"Fakat burada seninle aynı kaderi kimin paylaştığı ile ilgili düşünmek isteyebilirsin. Şu an senin için bu kadarını kimin yapabileceği üzerine kafa yormak belki."

Dakikalar geçti. Hannah hareket etmeden öylece sessiz kaldı. Adam ona bakmaya devam ediyordu. "Tamam." dedi, adam uzunca bir süre sonra. "Şöyle yapalım... Ben konuşayım. Sen dinle."

Adamın sol elinde pasaportunu gördü. Açtı ve okudu "Victoria Ludlow. Ama bu senin adın değil. Gerçek adın bu çantanın hiçbir yerinde yok. Muhtemelen başka bir yerde de yoktur."

Çok uzaklarda gök gürledi.

Hannah’ın gözleri tekrar kapıya doğru bakmak istiyordu. Arabadan atlar ve kaçmaya başlarsa arkasından gelir miydi? Sanırım gelirdi ve o da kaçmayı başarabilirdi. Cüzdanı yoktu, pasaportu da. Amerikan konsolosluğunu bulabilirdi belki. Dilenebilir, borç alabilir ya da bir araba çalar konsolosluğu bulurdu. Onu içeri atarlardı kesin. Sonra kendini ele verirdi. Her şey açığa çıkardı.

Burada oturup bu deli adamla arabanın içine tıkılı kalmaktan iyidir, diye düşündü.

Elini kapıya doğru yavaş yavaş hareket ettirmeye başladı.

“Sana bir teklifte bulunacağım.” dedi adam.

Temkinli yavaş bir hareket adamın dikkatini bile çekmeyecekti. Sonra kapıya dayanacak ve bir hareketle dışarı, yağmurun içine atılacaktı.

“Formülün tercümesi için fiyatı yükseltebilirim...”

Konsoloslukta yüzünü gösterirse hapse girerdi. Ama o an hapis düşüncesi bile öylesine cezbedici görünüyordu ki. Hücrede birkaç dakika dinlenebilirdi belki.

“Yüzde elli-yüzde elli.” dedi.” Frank’in sana yaptığı teklifi bilmiyorum. Ama ben daha fazlasını söyleyebilirim. Bununla ilgilenecek birçok grup biliyorum. İhtiyatlı bir tahminle...”

Bir adım daha ve sonra eli kapının kilidindeydi.

“..aklımda bir rakam var.” dedi, “ve tam anlamıyla neye sahip olduğumuzu bilmeksizin ... ama Keyes ve hesabında bulunan...”

Hannah’ın parmakları artık soğuk metale dokunuyordu. Kendini hızla koşmak için çelik gibi hazırlamıştı.

“..on milyonu göz önünde bulundurarak,” dedi adam. “ve söylediğim gibi: Bu en ihtiyatlı tahmin.”

Hannah’ın eli olduğu yerde kaldı.

“Öyle umuyorum ki bu on beşe çıkabilir. Kim bilir? Belli olmaz. Fakat daha fazla bilgiye önerilerim daha fazla olacaktır.”

Çantadaki pasaporta döndü. Ceketinin iç cebinden bir sigara paketi çıkardı, birini ağzına götürdü ve torpidodaki çakmağı bastırarak ateşledi.

“Ya da kilidi açıp gidebilirsin.”

Şimşek çaktı. Bir dakika sonra gökyüzü tekrar gürlemekteydi.

Hannah elini geri kucağına koydu.

“Sanırım bu bir çeşit bomba tarifi.” dedi adam tahminde bulunarak. “Ben öyle düşünüyorum.”

Çakmak fırladı. Adam sigarasını yaktı.

Minik ayıcık, diye düşündü Hannah. Şimdi çılgın fikirlere kapılmanın sırası değil.

Konsolosluğa gidecek ve kendini ele verecekti. Bedelini ödeyecekti yaptığı şeyin. Diğer seçeneği neydi? Böyle birşeyin içine girmek, her ne ise bu, çok daha derin bir işti. Ama hayır, dersini almıştı. Hata yapmıştı ve doğrudan kaçınmanın bir anlamı yoktu. İki yanlış bir doğru etmiyordu.

Ama asıl suç Frank'indi. Kendisinin hiçbir şekilde suçu yoktu ama işte akılsızlık. Neden bir hücrede çürüyecekti ki bütün bunlar Frank yüzünden olmuşken?

On milyon, diye düşündü.Yarı-yarıya.

Ve bu sadece en kötü ihtimalle.

Beş milyon dolar onu ne kadar ileri götürebilirdi? Bunların hiçbirinin gerçekleşmeyeceği kadar uzağa. İkinci bir şans satın alacak kadar uzağa.

Şimdiye kadar satacak hiçbir şeyi olmamıştı. Birkaç dakika öncesine kadar kitabın arkasındaki karalamayı görmemişti bile. Bu adamın kendine biçtiği rolü oynamayı denerse, her ne ise o, kesin yalanını yakalayacaktı.

Hayır, diye düşündü. Ne olduğunu o da bilmiyor.

Ama benim bildiğimi düşünüyor.

Adam sigaranın dumanını üfledi. Arabanın camına uzandı vurarak açtı ve tekrar kadına baktı.

"Banyo," dedi Hannah. "yeni giysiler ve bir içki. Sonra konuşabiliriz.

3.

Keyes notlarından bir dosya açtı, bir yandan incelerken viski bardağını kaldırdı.

Masasındaki saate göre, daha tam beş olmamıştı.

Genelde bu kadar erkenden içmezdi. Ama zaman duygusu tamamen kaybolmuştu-uçakla sürekli seyahat etmekten, güneşi takip etmekten, ondan önce gitmekten; kendi iç saatine göre gece yarısını geçmekteydi ve kalçası bandajların altından zonklamaktaydı. Üç saat içinde Dick Bierman'la buluşması, adamı uzaklaştırması ve zaman kazanması gerekiyordu.Tanrı biliyordu ya biraz ilaç tedavisi bile kullanabilirdi.

Bardaktan bir yudum aldı ve yere koydu, gözlerini keskinleştirerek dosyaya odaklandı.

Dosya Victoria Ludlow adlı bir kadınla ilgiliydi. Adı, Epstein'ın ekibindeki gizemli kadın tarafından gemide kaydedilen yolculuk bilgileri içindeydi. Gerçekten böyle bir adresin var olduğunu farz ederek birileri kadının Chicago'daki adresini yazma gereksinimi duymuş diye düşündü. Ajans kayıtları Clarksburg'ta ki IAFIS'e, Entegre Otomatik Parmak izi Tanımlama Sistemi'ne-, gönderilmek üzere tutacaktı. Aynı zamanda adresin bulunduğu dairenin telefonuna kilitli takip sistemi konulacaktı. Cihaz telefon hattının içine ekstra voltaj yükleyecek; gelen bir aramadaki takip devreye girer girmez, bağlantıyı koparmadan ikiye ayıracaktı. Dinlenilmiş cihaz denetime tabi bir yazılımın yüklü olduğu bilgisayar işleminden geçirilecekti.

Henüz Chicago'ya gönderecek bir ajan bulamamıştı.UVS'den ötürü kaynakları çoktan tükenme noktasına gelmişti bile. Roger Ford'u bir başka iyilik daha yapması için aramak istemiyordu. Her yolu teker teker denemek yerine bazı sentezler başarmaya -gerçekten ne olup bittiğini ve bu olayla kimlerin ve neden ilgisi olduğunu anlamaya ihtiyacı vardı.

İlk dosyayı kapattı kenara koydu ve ikinci dosyaya uzandı. Bu dosya da Francis Dietz'le ilgiliydi. Keyes İstanbul'un güney banliyölerinde buldukları katliamdan kimin sorumlu olduğunu bilmiyordu. Bu kadın olabilirdi ya da Dietz, belki her ikisi de. Belki de birlikte çalışıyorlardı. Belki olay onun tahmin ettiğinden de büyüktü ve Epstein ondan sayısız adım öndeydi...

...hayır. En kötüsü birkaç kişinin bu olayla ilgisi vardı. Birkaç çürük elmaydı sepetteki. Çaresine bakacak, baş edecek ve buna bir son verecekti. Aynen böyle olacaktı.

Kalçası zonkladı. Ağzına biraz daha içki koyduktan sonra yuvarladı ve yuttu.

Dosyadan adamı anlayabilmek zordu.

Altı yıl önce New York'da Ruslarla COURTSHIP için çalışıyordu. Oraya dönmüş olabilir miydi? Olası görünüyordu. Hatta o zamanlardan beri bir hayli ölçüsüz bir hayat tarzı yaşamıştı. Pensilvanya'da kabul görmeyecek vergi işlerine karışmıştı. Yılda iki kere Roger Ford için çalışıyor ve dosyaya bakılırsa Elizabeth Webster adlı evli bir kadınla uzatmalı bir aşk ilişkisi yaşıyordu. Eğer Dietz döndüyse, zamanını çok da verimli geçirmemişti.

Keyes viskisinden bir yudum daha aldı ve sayfayı tekrar okudu.

Belki de komplo falan yok diye düşündü. Belki Dietz kendini bu gizemli kadınla yalnız bulduğunda basitçe bir şans sezinledi. Belki bu kaderini değiştirmek için bir fırsat diye düşündü ve böylelikle Elizabeth Webster'la birlikte gözden kaybolabilecekti -Washington'daki bir yardım gecesinde kocasıyla görüntülenen bu koyu sarı saçlı güzel gülüşlü, kırklarındaki sevimli kadın ile- ve bir yerlerde yeni bir başlangıç yapabileceklerdi. Yeni ve zengin. Dietz muhtemelen apar topar gitmeye hazır olarak her ikisi için de yeni kimlikleri halletmişti.

Bu bir olasılıktı. Dietz'in New York'da yıllar yılı kurmuş olduğu ilişkilerinden dolayı ajanlar, diplomatlar ve büyük elçilerden oluşan geniş bir çevresi vardı. Epstein'in formülüne alıcı bulabilecek bağlantıları olabilirdi orada.

Fakat kadın nerde devreye giriyordu?

Bir sonraki sayfaya atladı. Bu Dietz'in psikolojik profiliydi. Burada daha olası ipuçları ve daha güç cevaplar bulunmaktaydı. Dietz raporu düzenleyen yetkililerce "uzak bir kişilik" olarak tanımlanmıştı. Güçlü bir kişiler arası iletişim yaratmak ve sürdürmekle ilgili problemleri vardı. Oysa o bu şartlarda tedavi olmayı kabul etmiyordu, çünkü Dietz'in zihniyetine göre bunlar problem değildi...

Dahili telefon çaldı. Keyes uzandı ve gözlerini kaldırmadan düğmeyi buldu. "Evet."

"Dick Bierman burada."

Birden canlandı. Bierman. Erkenden gelmişti. Bu adam oyun oynuyor, diye düşündü. Lanet olasıca. Zamanlaması daha kötü olamazdı.

Cevap vermeden gözlüklerini taktı ve içkisinden büyükçe bir yudum aldı. Midesi boştu; viski doğrudan beynine hücum etmişti. Bu daha iyiydi.

"Onu içeri alın." dedi.

4.

Beş saat sonra Keyes karanlık ofisine geri dönmüştü.

Mesaj kağıtlarının oluşturduğu yığını bir kenara koydu, bambusunu duvara dayayarak masanın arkasındaki sandalyeye yerleşti ve kendine bir içki daha koydu. Viski artık kesmiyor diye düşündü korkarak. Etkisini artırmak için daha güçlü birşeylere ihtiyacı vardı. Melek tozu. Eroin.

Bierman'ın şakası yoktu.

Adam Epstein'le ilgili birşeyler mi biliyordu? O yüzden mi kozunu tehdit üzerine oynuyordu? Ya da sadece aptal şansı mıydı?

Keyes kendini asla tutamayacağı sözler verirken bulmuştu. Yalan söylemişti, Bierman'ın zamanlaması daha iyi olamazdı. Bir hafta sonra bir test gama alanına konulacak ve UVS'in etkisine olan korkular -ve ek olarak, Keyes'e olan- yok olacaktı. INFOSEC, DARPA ve LANL'dan temsilciler de orada olacaklardı ve Keyes'in onlara söz verdiği gibi, gördükleri şeyden mutlu olacaklardı. Bu onların en büyük beklentilerini bile ziyadesiyle aşacaktı. Gördükleri şeyin üçüncü kritik aşamadan hiç de aşağı kalır bir yanı olmayacaktı.

Haberler Bierman'ı hayal kırıklığına uğratmışa benziyordu. Halbuki Keyes'i sadece günler sonra devirecek, dizginleri kendi eline alacaktı. Aslında hayal kırıklığına ihanet etmedi tabi ki. Yaşadığı zevki haberlere de yansıttı. Belki de Keyes'in tutamayacağı sözler verdiğinin farkına varmıştı. Belki de bu zevk yapmacık değildi.

Kafasında kısaltmalar döndü. UVS, SİA, DARPA. IAFIS. INFOSEC. LANL.

FUBAR.

Bardağı kaldırdı, kafasına dikti ve şişeye uzandı.

Bir hafta, diye düşündü. Greenwich ve bilgisayar bankalarının formülü daha önce bulması ne kadar mümkündü? Hemen hemen imkansız.

Mahvolmuştu.

Hata Epstein ve Dietz'in ve kadının -Victoria Ludlow'un. Bu şans olamazdı, diye düşündü. Bir şekilde hepsi aynı işin içindeydi. Karşısında bir komplo müttefik olmuştu. Bütün bu kuvvetler tek bir adamın karşısına -aslında yarım bir adamın karşısına dizilmişti. Kendi sınırlarından çok uzaktaydı. Karşısındaki güçleri gözünün önünde canlandırabiliyordu; dolanmış, içine işlemesi imkansız biçimde düğümlenmiş. Hepsi bir anda. Jeremy'nin ölmeden belki de bir yıl kadar önce biyoloji dersi için hazırladığı bir yazıyı hatırlarken buldu kendini. Yazı Rachel'ı ölesiye korkutmuştu. Ama Jeremy'nin hoşuna gitmişti -şeffaf plastik kapağıyla, süslü giriş sayfasıyla ve en önemlisi, dehşet verici konusuyla ve Keyes de bundan hoşlanmıştı. Ona göre, Jeremy'le o, Rachel'in asla anlayamayacağı bir şekilde anlaşıyorlardı.

Yazı "Fare kral" adıyla anılan bir doğa olayından söz ediyordu.

Keyes yazıyı oturma odasında bir sandalyede okuduğunu hatırlıyordu, kucağında Jeremy'le. O zamanlar Jeremy onun kucağına oturmak için fazlasıyla büyüktü, ama o akşam yapmıştı işte, yazısını

babasıyla beraber takdir edebilirlerdi. Yazıya göre, on dördüncü yüzyıldan sonra, en çok da 1963'te, altmış fare kral vakası Amerika ve Avrupa'da görülmüştü. Bilim, bu olaya bir açıklama getiremiyordu. Bazen sayıları otuz ikiye kadar çıkan fareler, birbirlerine dolanıyorlardı. Farelerin kuyrukları birbirlerine dolanmakla kalmıyor, birlikte büyüyorlardı. Birbirlerine dolanmadan önce, kuyruklarındaki kemikleri kırıyorlardı ve kemikler iyileştiğinde, kendilerinden daha büyük bir organizmanın eline geçiyorlardı. Fare kral.

Şimdi karşı karşıya kaldığı şey bu muydu? Bu kadar zorlu, bu kadar aşılması güç birşey?

Jeremy, fare kral Orta Çağ simyacılarının olduğu kadar modern bilim insanlarının da kafasını kurcalıyor, diye eklemişti yazısına. Tabi ki öyleydi, bilim ancak bir yere kadar gidebilirdi. Bazı şeyler, bilimin aydınlatabileceğinden daha karanlıktı.

Fakat Keyes'te bu düşünceyi sonuca erdirebilecek yürek yoktu. Bütün bunların tepesinde durabileceği konusunda kendini kandırıyordu. Gerçek şuydu ki, boku yemişti. Oyun bitmişti artık.

Basitleştir, dedi kendi kendine, kontrol edilebilir hale getir.

Ortada komplo olmadığını düşün. Paniği, endişeyi bir kenara bırak ve odaklan. Önceki düşüncenin doğru olduğunu, Dietz'in sadece aniden beklenmedik bir şekilde oluşan bir şansa tutunduğunu var sayalım. Eğer ki bu teori doğruysa,
Epstein o kadına -her kimse artık- çalışmasının bir kopyasını vermiş olabilirdi. Dietz'in aklına giren bu olabilirdi, somut birşey.

Bu düşüncesine sarıldı. Doktorun istediği tam da bu olabilirdi, sağlam, somut birşey.

Keyes'in buna ihtiyacı vardı. Hem de hemen.

Derhal mektup destesine uzandı ve karıştırmaya başladı. Rachel aramıştı, avukatı aramıştı ve Daisy'nin okunması güç el yazısının içine sıkışmış biraz da kötü haber vardı. Görünen o ki Henry Chen bir kazanın mağduru olmuştu. Keyes'in şu an oturduğu yerden otuz mil kadar uzakta frenleri patlamış ve Subaru'suyla bariyerlerden fırlamıştı ve bir hastanede fena halde yatıyordu. Tahminler hiç de iyi değildi.

Mektupları bir kenara itti.

Bir hafta, diye düşündü.

Aklında bir düşünce şekilleniyordu. O fikri ters çevirdi, biraz aydınlattı. Hiç de kötü bir fikir değildi, hatta uzun zamandır aklına gelen en iyi fikir olabilirdi.

Kadınla veya kadın olmadan, Dietz eşitlikleri kendi tarafına çekmişti. Belki Keyes, oyunun bu son aşamasında bile, SİA'yi çağırmak için bir neden bulabilirdi. Dietz'in ihaneti dışında bir problem olmayacağını düşündü ama Dietz kötülük yapmıştı ve şimdi, SİA'nin bu pisliği temizlemesine yardım etmesi gerekiyordu. Büyük ihtimalle Dietz New York'a gidip bilgilerini eski bir ortağına satmaya çalışacaktı ve Keyes'in masasındaki dosyada Dietz'in COURTSHIP günleri boyunca kullandığı bütün bağlantılarına ilişkin bilgiler vardı. Sahip olmadığı şey ise onları gözlem altında tutmak için bu işi başından sonuna kadar takip etme gücüydü.

Dolayısıyla bütün bu olan bitenden sonra şimdi SİA'ya gidecekti. SİA kendisine soruşturmayı hızlandırmak için yardım edecekti. Çok fazla soru sormayacak, çok fazla uyarılara aldırış

etmeyecekti. Dietz'in bağlantılarını takip etme işi için ajanslardan ufak bir yardım alacaktı. Gerisini Leonard ile kendisi halledecekti. Leonard eğer yakalayabilirlerse adamın izini takip etmek için gönderildiği yer olan İstanbul'da duracaktı. Keyes de kadının Chicago'da ki dairesini ziyaret edecek ve bir kontrol edecekti.

İçinden bir ses onu uyardı, "Oyuna geleceksin."

Bütün bu dolapları çevirirsen, sen oyuna geleceksin. Havlu at. Bierman'a git. Gerçeği anlat.

Hayır. Dietz'in izini bulacaklar; Epstein'in formülünü ele geçireceklerdi. Test bir hafta içinde gelişecekti. Kapıdaki düşmanlar sonsuza dek susacaklardı.

Chen için kötü olmuştu. Adamın bir karısı, ailesi vardı. Ama bir takım oyuncusu olamamıştı.

Epstein senin dinleyeceğini düşünmedi, demişti Chen, eğer frene basmayı denediyse.

Bu konuda haklıydı. Çünkü Keyes öngörüsü olan biriydi. Risk alabilirdi. *Fare kral Orta Çağ simyacılarının olduğu kadar modern bilim insanlarının da kafasını kurcalıyor.* Tabi ki bilim onları bu kadar ileri götürebilirdi.

Bir hafta içinde, Kritik Gelişim Üç'e geçeceklerdi. O zaman eğer her şey yolunda gittiyse Keyes intikamını alabilirdi.

Ve eğer işler ters gittiyse, öyle sanıyordu ki bir süre ortalıklarda görünmeyecekti. Epstein'in korkuları haklılığını ortaya koyarsa yer çekimi özelliği laboratuarından çıkıp yeryüzüne düşecek ve maddeyi emmeye başlayacaktı. İşini bitirmeden önce şu an dünyanın izlediği yörüngesi de kara deliğe oturacaktı.

Ama iyi bir tarafı olacak diye düşündü yüzünü ekşiterek. Acılı da olsa bir sonu olacaktı.

Gözlerini Jeremy'nin masanın üzerinde duran fotoğrafına çevirdi. Acılı bir son diye düşündü tekrar.

Bardağını yerden kaldırdı sonra tekrar indirdi. Chicago'ya gitmeliydi. Gitmeden önce gerekli ekipmanlar için Casper'a uğrayacaktı. Her şeye rağmen, başarabilirdi. Oyuna gelmeyecekti.

Bardağını bir kenara itti ve dahili telefona uzandı.

ON ALTI

1.

Hannah banyodan çıktığında adam ortalıklarda gözükmüyordu.

Ağzı komik bir şekil aldı. Güzel döşenmiş süitin ortasında bir elindeki havluyu göğsüne yakın tutarak bir daire çizdi. Adamdan hiçbir iz, bir not yoktu -ve kapıda ya da pencerede buradan gitmesine engel olabilecek herhangi birşey.

Ama çantasının da orada olmadığı fark etti.

Birkaç dakika için, ne olursa olsun gitmeyi düşündü. Amerikan Konsolosluğunu bulmak kolay bir iş olacaktı, kendini ele verecek ve ikinci şansından vazgeçecekti. Fakat oda çok yüksek bir kattaydı dolayısıyla pencerelerden hayır yoktu. Eğer asansörü kullanacaksa koridorda ya da lobide adamla karşılaşabilirdi.

Bunun yanı sıra, süit çok konforluydu: Sultanahmet Ca-mii'nin gölgesinde yer alan Four Season'ın İstanbul şubesinden biriydi. Dekorasyon duvarda göz dolduran desenleri, nerdeyse her yüzeyi oluklu vazoları ve el değmemiş açık gri halı kaplamaları ile belli belirsiz bir Asya havası taşıyordu. Süit temiz sessiz ve son maceralarından sonra oldukça lüks olduğu hissini veriyordu.

Hannah gitmek yerine mini bara yöneldi. Kendine bir votka tonik doldurdu ve yataklardan birine doğru ilerledi. Uzandı, klimanın keyfini çıkararak ve yeni toplanmış çiçeklerin kokusunu hissederek gözlerini kapadı. Bu, hapishaneye galip gelir diye düşündü.

Evet, delilikti.

Adam tehlikeliydi ve yapabileceği ne varsa bunu asla yanına bırakmayacaktı. Adamın kendisine atfettiği rolü bilmemesine rağmen oynayacaktı.

Bir an cesaretini toplayacak ve sonra ayağa kalkacaktı. Şansını deneyecekti. Bir an...

Kapı açıldı.

Adam içeri girdi. Ellerindeki paketleri yere bıraktı, gözlerini ona doğru kaldırdı ve hiçbir şey demedi. Hâlâ kolunda asılı olan deri çantayla banyoya gitti-cüzdanım o çantada diye düşündü ve kapıyı kapattı.

Birkaç dakika geçti, duşu açtığını duydu.

Paketlere baktı Hannah. Sonra süitin kapısına. Bu onun için fırsattı.

Tekrar paketlere baktı. Ağzı gene komik bir şekil aldı ve paketlere uzandı.

2.

“O şeref size ait.” dedi Hannah.

Adamın sipariş verirkenki rahatlığına bakılırsa önceden bu bölgede epey vakit geçirmişti. Çok doğal bir istekmişçesine balığı pişmeden önce görmek istedi ve garsonun tepkisi -otel restoranının kesinlikle lüks bir restoran olmasına karşın- oldukça iyimserdi.

“Başka bir hafta olsa,” dedi adam, garson gittikten sonra, “çok şanlı olmayabilirdik.Yumurtlama dönemi boyunca balık avlamak yasal değil. Ama eğer tazeyse, ziyafete hazır oluyorlar.”

Kalkanın taze olup olmadığından emin olmasının yanı sıra, adam hayatta hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüyordu. Garson çiğ balığı tabakta getirdiği zaman, gözlerini ve solungaçlarını inceleyerek uygun olduğunu belirtti. Bir şişe şarap, Hannah için votka tonik sipariş etti ve sonra sandalyesine yaslanarak ikram edilen çayı yudumlamaya başladı. Bir eli -koruma amaçlı- aralarındaki boş koltukta duran deri çantasının üstündeydi.

“Elbise üzerine tam olmuş.” diye belirtti adam.

Hannah alışkanlık gereği cazibeli bir şekilde gamzelerini ortaya çıkardı, tıpkı annesinin bir bayanın iltifat aldığında muhakkak yapması gerektiğini söylediği gibi.

Adam çene çalmaya devam etti. “Oldukça centilmen bir ajan.” diye düşündü Hannah, böyle birşeyin olamayacağını sanıyordu. Önce şarabın kokusundan söz edip sonra da garsonların gezdirdiği tatlı tablasından baklavayı işaret etti. Bunun, kendisini rahatlatmak için uyguladığı bir taktik olduğunu düşündü. Bir yere kadar, işe de yarıyordu. Görünüşe bakılırsa, bu adamın birçok hüneri vardı. İstanbul’da balık siparişi verebildiği gibi, aynı beceriyle yardıma muhtaç bir kadını tartaklayabiliyordu. Hannah saldırıyı henüz unutmamıştı. Asla da unutmayacaktı. Ve zamanı geldiğinde....

Ama şu an değil...

Adamın adının ne olduğunu merak etti.

Bir yalanını yakalarsa ne yapacağını merak etti.

Hannah ne halt ettiğini sanıyordu?

“Eğer Türkiye’de lokum yememişsen,” diye başladı adam, “daha lokum yememişsin sayılır. Lokuma burada rahat lokum yani ‘kolay lokma’ derler.”

Açıkça görülüyordu ki, Orta Doğu’da görev almıştı. Han-nah’a göre CIA adına çalışıyordu. Yine de onun bu varsayımları, varsayımlarının çoğunda olduğu gibi, Hollywood filmlerine ve Tom Clancy kitaplarına dayanıyordu. Fakat bu ortamda bildiğini düşündüğü şeylere körü körüne güvenemezdi.

“Hannah,” dedi içinden gelen ses, “burada tam olarak neye ulaşmayı umuyoruz?”

Yemekleri geldi. Yemeğine giriştiğinde, kafasında bu soru dönüyordu.

Zengin olmayı beklemiyordu. Adamın ona söz ettiği “beş milyon dolar!” sözüne verdiği ilk açgözlü tepkiye rağmen, gerçekler gözüne çarpmaya başlıyordu. Kitaptaki karalamalarla ilgili blöfü işe yarasa bile, bunun doğuracağı sonuçlara bir bahanesi olmayacaktı.

Adam ona her halükarda yardım edebilirdi. Onu bir konsolosluk veya resmî mercilerle karşı karşıya getirmeden Amerika’ya gitmesini sağlayabilirse, o zaman babasına ulaşabilecekti. Hâlâ yeni bir hayata başlayabilmek için kendisiyle pazarlığa girebilirdi. Dolayısıyla yakın geleceğini kurtaracak

kadar iyi bir blöfe ihtiyacı vardı. Adamın onu ne sandığını merak etti. Görünen o ki, bir ajan. Peki Epsteinlar da mı ajandı? Bu olayların hepsi ne kadar mantıklı geliyorsa, bu da ancak o kadar mantıklı geliyordu. Büyük birşeylerle karşı karşıyaydı, ancak kimse tüm yanıtları bilmiyor gibiydi.

Adam bunun bir bomba yapımı tarifi olduğunu düşünüyordu. Hannah, inandırıcı bir yalan söylemesine yardım edebilecek Scientific American makalelerini, 60 Minutes dizisinin bölümlerini hatırlamaya çalıştı. Bu kaynaklarda büyük miktarda terör olaylarından da söz ediliyordu tabi. Bombalar, nükleer füzeler, üçüncü sınıf laboratuarlarda geliştirilmiş virüsler. Fakat bu teknolojilere zaten rahatsız edici bir şekilde kitlelerce ulaşılabilirdi. Adamın söz ettiği kadar geniş çaplı birşey için yetersizdi. Daha büyük birşey olmalıydı, adama açıklamasını kabul ettirmesine yetecek kadar teknik birşeyler.

Frank'le gittiği bir doktorun ofisinde karıştırdığı derginin içeriğini hatırladı. Yazı, ses hızını aşan füzelerle ilgiliydi ve okuduklarının çoğu hâlâ aklındaydı. Avustralyalılar hidrojen yakıtını ateşlemek için hava basıncını kullanan bu yeni sistemi yakın zamanda test etmişlerdi. Bu makaleye göre test kısmen başarılı olmuştu. Bu teknoloji kusursuzlaştırıldığında, bu tarz bir motor Mach 8 uçaklarını ses hızının 8 katıyla itmek için kullanılacak ve tepkiler geniş yankı bulacaktı.

Bu makale Hannah'ın bu teknoloji hakkında bilgi sahibi olmasını sağlamıştı. Amerika'da, 86 yılındaki Challenger kazasının üstünden bir hafta geçmeden başkan Reagan tarafından NASA'nın Hyper-X projesi başlatılmıştı. Yirmi yıldır, NASA bu programı mükemmele erdirmek için uğraşıyordu. Yazıda belki de Avustralyalıların Amerikalıları geçmiş olabileceğinden ve belki de, benzer çalışmaların Rusya'da, Japonya'da Çin'de ve Hindistan'da sürdürüldüğünden söz ediliyordu. Çalışan bir ses üstü jet sadece uçakları itmekte değil, aynı zamanda süpersonik füzeler ve vurulamayacak kadar hızlı bombardıman uçaklarının yapımında kullanılacaktı.

"Bu iyi bir sır olurdu." diye düşündü Hannah, "Süpersonik jetler."

"Öte yandan," dedi adam, Hannah tabağından başını kaldırdı ve adamın bir elini tokalaşmak üzere uzattığını gördü. "ben James." Hannah adamın eline uzandı ve hafifçe salladı. "Amy."

"Amy, memnun oldum."

"Hı hı."

"Ayrıntıları konuşmak istediğinde bana söyle."

Hannah ağzının kenarını bir mendille sildi ve "Önce iyi bir uyku hoş olur." dedi.

Adamın verdiği "Anlıyorum." cevabıyla beraber dikkatini tabağına verdi. "Sabah olana kadar gitmeyi planlamıyordum zaten, sonra da Haydarpaşa'dan bir tren bulabileceğimizi düşünüyorum. Aynı yoldan dönmeden önce doğuya doğru biraz yol kat etmek iyi olur - Keyes'in Atatürk Havaalanı'nı izliyor olması ihtimaline karşı." dedi adam.

Hannah, adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, bu isme bir tepki vermesini beklediğinin farkındaydı. Belirsiz bir ses çıkardı. James devam etti: "Eğer birilerinin trenleri izlediğini düşünmek için bir nedenin varsa, şimdi söylesen iyi olur."

Hannah kafasını salladı.

James bir an için onu gözlerini titreterek izlemeye devam etti. "Ne olursa olsun…" dedi, "Türk

lokumunun arkasında ilginç bir hikaye var. Söylenene göre on sekizinci yüzyılın sonlarında, Ali Muhiddin adında bir adam Kastamonu'dan İstanbul'a gelmiş...”

3.

Uyuyormuş gibi yaptılar.

Hannah ay ışığıyla aydınlanan odanın diğer köşesindeki James'e bakmamaya çalışarak çift kişilik yataklardan birinin üzerinde uzanıyordu. James'in nefes alış verişinin fütursuz sesini dinledi. Fakat bunun bir rol olduğunu düşünüyordu, adam da en az onun kadar uyanıktı ve Hannah bunun farkındaydı.

Adam yastık niyetine deri çantasını kullanıyordu ve kitap da o çantanın içindeydi.

Hannah tavana baktı, çatlaklardan oluşan küçük bir ağ vardı, bunun gibi iyi bir otelde bile. O çatlakları izlemeye devam ettikçe, çatlaklar psikologların kullandığı simetrik lekeler gibi bulanıklaştı. Gözleri de tüm vücudu gibi yorgundu, ama uyuyamıyordu.

Çatlaklara baktı, fakat gördüğü şey Epstein çiftiydi, kan aralarından yayılırken birbirlerine dokunuyorlardı. Oğlan çocuğunu gördü, o çizgisiz, dehşetli yüzünde yakıcı bir soğuk kanlılıkla bakan gözleriyle merdivenden çıkıyordu.

Dışarıda rüzgar hışırdıyordu. Uzaktan, egzotik bir müzik duyuldu ve kısa süre içinde kayboldu. Sonra da bir siren duydu fakat o kadar az duyuluyordu ki gerçek olamayabileceğini düşündü.

Çatlakların görüntüsü değişti, şimdi de parmaklıklara benziyorlardı. Bunların teslim olduktan sonraki hücresine ait parmaklıklar olabileceğini düşündü.

Neden şimdiye kadar yapmamıştı bunu?

Zamanını bekliyordu tabi ki. Çünkü sabahleyin blöfünü sunduktan sonra, adam ilgili taraflarla bağlantıya geçecekti. Ondan sonra da bir buluşma ayarlanacaktı ve eğer şansı varsa, bu buluşma Amerika'da olacaktı. Adam onu evine getirmiş olacaktı ve sonra da kendini kurtarıp Baltimore'a, babasına ulaşacaktı. Babası iyi bir ceza avukatıydı, bu işi o halledebilirdi. Frank'i ele verir ve hapishaneye de hiç gitmezdi. Belki ödüllendirilirdi bile!

Mantıklı gelmedi.

Ya buluşma Amerika'da olmazsa? İşte o zaman başı belaya girerdi, şimdikinden bile büyük bir belaya. Hem babasının bu durumu düzeltme şansı ne kadardı ki? Bu, onun küçük kız tarafını ortaya çıkarıyordu, babasının her şeyi çözebileceğini sanıyordu. Oysa ki bu durum, babasının çözebileceğinden çok uzaktaydı.

Tam şu anda adam uyuyormuş gibi yaparken kalkıp odadan çıkıp direk konsolosluğa gitmeyi düşündü. O zaman en azından iyi inancının üzerine yürümüş olacaktı.

Yine de hareket etmedi.

İçinden gelen titrek ses ona “O kitap senin olsun istiyorsun.” dedi.

James kitaba elini sürdüğü ilk andan beri hiç bırakmamıştı. Onu o lanet olasıca deri çantasının

içinde saklıyordu ve o lanet çanta da hep ya kucağında ya omzunda ya elinde ya da şu an olduğu gibi başının altındaydı.

Bu muydu yani? Kitap, sahip olmak istediğini alma zamanı geldiğinde işleri kolaylaştırabilirdi, evet. Fakat hiç işe yaramaması ihtimali de vardı.

İç sesi bu sefer kendinden emin olmayan bir havayla belki de kitabı başka bir nedenle istiyor olabileceğini söyledi.

Kitap değerliydi. Değerliydi ki herkes onu istiyordu. Değerliydi ki onun için insan öldürüyorlardı.

İstanbul'un dışındaki o olay... Bu durumu görmezden gelmenin manası yoktu. "James" bütün aileyi öldürmüştü. Öldükleri anda yüzlerinde makyaj olan o iki küçük kızı bile. Bu kibar tavrına, terbiyesine, nezaketine ve hatta doğru şarap seçebilme yeteneğine karşın, vahşi bir adamdı. Ve böylesine bir adam, kitapla beraber sırra sahip olsa, kim bilir neler yapabilirdi? Belli ki hiç hoş şeyler değil.

Bu günlerde, Amerika'nın düşmanları vardı. Dünyadaki güç dengesini değiştirebilecek böyle bir sırra ulaşmak için hevesli olacakları kesindi. Ülkesi için iyi birşeyler yapma şansını istediğini varsaymak çok mu olurdu? Sonuçta ülkesi ona iyi davranmıştı. O da bu iyi davranışı kötülükle, bencillikle ve suç işleyerek yanıtlamıştı.

Vatansever Hannah Gray, diye düşündü.

Uyumuş gibi yapıyor olmasa, yüksek sesle kıkırdayabilirdi. Bu düşünce, babasının da dediği gibi, patenti alınacak derecede saçmaydı. Eğer buralarda kalıp kitabı almaya çalışırsa, bunun nedeni bencillikten başka birşey olmayacaktı. Birşeyler almak için pazarlığa girecek olursa, paha biçilmez bir askerî sır işleri kolaylaştırırdı.

Bilinçsizce bileğinin iç kısmındaki yaraları okşadı. Evet, sadece bu olacaktı, bencillik. Aksiymiş gibi davranmak mantıklı değildi. Yurtseverlik, Samuel Johnson'ın da dediği gibi, âciz kimselerin en büyük sığınağıydı sadece. Nedeni ne olursa olsun -bencillik, yurtseverlik, aptallık- hâlâ buradaydı, bu yatakta uzanıyordu.

Blöfü işe yarayacak mıydı?

Gözlerini tavandaki çatlakların oluşturduğu örümcek ağına dikip ertesi sabah yapacağı konuşmayı toparlamaya çalıştı.

"Formül," diyecekti, "hava boşluklu, jetlerle kuvvetlendirilmiş bir taşıtı anlatıyor. Motordan geçen hava alanı, süpersonik hızlı olacak."

Bu ne anlama geliyor, diye sorabilirdi adam. Teknik birşeydi tabi ve ikisi de bilim insanı değildi.

Doktorun ofisinde okuduğu yazıyı hatırlamaya uğraştı; neredeyse Frank'in doktorun sekreteriyle konuştuğunu duyacak gibiydi. Sistemin anlamı, aslen şuydu: Yeni nesil bir jet motoru, oksijeni atmosferden toplayacaktı. Motor, araca entegre olacak, havayı ön kısımdan toplayacak ve arka kısım da egzoz görevi görecekti...

…Ah, bu durum uzun sürmeyecekti ama. Adam artık Hannah'a ihtiyacı olmadığını anladığında, neler yapabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Ve bir noktada, bir an için de olsa adam gardını düşürebilir ve Hannah da kitabı almayı

deneyebilirdi.

Yurtsever Hannah Gray, diye düşündü tekrar ve bu fikir öncekinden daha az aptalca göründü.

Kitabın içinde ne vardı? Bilmiyordu. Ama içindeki her neyse, Hannah ona sahip olmalıydı.

ON YEDİ

1.

“Oh,” dedi Henri Jansen.

Madeleine burnundan soludu. “Çocuklaşma.” deyip, dirseklerini Henri’nin sırtına biraz daha bastırdı.

Henri dişlerini sıktı, “Pasif-agresif bir masaj.” diye düşündü. “Shiatsu’yla şiş kebap arasında birşey.” Bir otuz saniye için daha, görünecek bir tepki vermeden dayandı ve sonra sırtüstü dönüp Madeleine’i bir öpücük için kendine çekti.

Madeleine dudaklarını kesin bir tavırla geri çekti ve banyoya gitti.

“Ona birşeyler olmuş olmalı.” diye düşündü Henri. Nasıl olduysa, dünden beri, sinirliydi. Belki de kendine belki de kocasına sinirliydi. Bu tavrının nedeni ne olursa olsun, Henri buna içerlemişti. Kadınların huylarındaki değişimlere katlanmak evli erkeklerin işiydi, Henri’nin değil. Bunu istiyor olsa, zaten evlenirdi.

Başparmağının tırnağı kadar bir akrep yatağın üzerinde geziniyordu. Onu yataktan aşağıya itip bir an için baktı, sonra oturup çıplak topuğuyla ezdi.

Madeleine odaya döndü, gözleri Henri’ye bakmıyordu. “Açım.” dedi pencereye doğru.

“Yemek yiyelim o zaman.” dedi Henri.

“Evde yiyecek yok ki.”

“Tabi ki var. Markete daha dün gittim.”

“Yüzmek istiyorum.”

“O zaman yüzelim.”

“İçki istiyorum.”

“O zaman...”

Madeleine dönüp Henri’yi adeta gözleriyle iğneledi.

“Lanet olasıca Isabella DiMeglio’syu beceriyorsun.” dedi. “Değil mi?”

Bir an geçti. Henri, biraz uğraşarak göz teması kurdu, “Madeleine.” dedi sabırla.

“Evet.”

“Cevabını almak istemediğin sorular sorma.”

“Bunu söylemenden nefret ediyorum.”

“Üzgünüm ama…”

“Oh, boş ver.” Arkasını döndü yine, pencereye doğru. “Haydi bir içki içelim.” dedi.

2.

Sonuncu güzel Merlot şaraplarından birini mahzende buldu, gümüş bir tirbuşonla açtıktan sonra iki de kadehle beraber havuzun yanında uzakları izleyen çıplak Madeleine'e sundu.

Şarabı doldururken dargınlığı hâlâ üstündeydi. Şimdi bir konuşma yapacaklarını düşündü, bir karı koca gibi. Madeleine kıskançlık içindeydi. Henri'nin tersine, bir güvence istiyordu.

İki bardağı da doldurdu ve başlangıç vuruşunu beklemeye başladı.

"Kocam bugün senden söz etti." dedi Madeleine, gelişigüzel bir tavırla. Konuşurken uzakları izlemeye devam ediyordu. Evin doğusunda, bakir bir doğa vardı. Engin lavanta tarlaları, uzaklarda altın rengi çalılarla bezenmiş kayalıklar. Arkalarında ise oturma odasının geniş pencereleri akşam güneşinin ışığını yansıtıyordu.

"Evet?" dedi Henri.

"Ona biraz kokain getirmeni istiyor. Bunu artık yapmadığını söyledim, ama kulak asmadı. Sana sormam konusunda ısrar etti."

"Artık o işi yapmıyorum."

"Bunu ona söyledim zaten, ama dinlemedi. Eve gelmeni istiyor."

"Zaman kaybı olur."

"Yine de gelmelisin. Birçok önemli tanıdığı var. Zamanını harcadığına değebilir, yeni arkadaşlar edinebilirsin."

Henri şarabından bir yudum aldı, bir sandalyeye oturup boş bir sesle "Nasıl istersen." dedi.

Madeleine yanına oturmak için geldi, bardağına uzandı ve ona hassas bir gülüş attı. Bir an için, Henri bütünüyle şaşıp kalmıştı bu gülümseme yüzünden. Bir dakika önce köpürüyordu, -ki Henri başka bir kadınla görüşüyor diye sinirlenmeye ne hakkı vardı, o da başka bir erkekle evliydi- şimdi de hassas ve dokunaklıydı. İşte o an Henri Jansen kadınların nasıl düşündüklerini ve nasıl hareket ettiklerini ölene kadar anlayamayacağını hissetti.

Hemen sonra, cevap gün ışığı gibi parladı. Madeleine ona âşık olmuştu tabi ki. Göz açıp kapayana kadar tavrının değişmesinin nedeni de buydu.

Bu düşünce onu rahatsız etti. Madeleine'in kocasıyla düşman olmayı hiç istemiyordu, o adamın düşmanları tuhaf bir şekilde ortadan kayboluyordu.

Ama Henri biliyordu ki, akbabanın Madeleine'le Henri arasındaki ilişkiden haberi yoktu ve aptalca birşey yapmadığı sürece öğrenmesi için bir neden de yoktu. Ama eğer ki ona âşıksa...

"Seni seviyorum." dedi Madeleine aniden.

Henri'nin suratı ifadesizdi, fakat içi kasıldı.

"Bunu biliyorsun değil mi? Âşık oldum sana."

"Madeleine." dedi.

“Evet?”

“Delirme lütfen.”

“Hayır.”

“Sen evli bir kadınsın. Ve ben...”

Derken sesi kısıldı ve Madeleine burnundan güldü.

Bir dakika sonra, “Haydi sarhoş olalım.” dedi Madeleine.

“Tamam.”

“Bugün ünlü bir Amerikan suçlusu ve bir de Arap prensiyle yaptığım doğa yürüyüşünden söz etmemi ister misin?

“Tamam.”

“Ama önce sarhoş olmama izin ver. Yoksa günümün ve senin gününün nasıl geçtiğine üzülebilirim.”

“Ben bu günü yürüyerek geçirdim.”

“Peki ya o lanet olasıca Isabella DiMeglio?”

“Hayır, yalnızdım.”

“Onu en son ne zaman gördün?”

Henri cevap vermedi.

“Ah, boş ver.” dedi Madeleine yine. Gözünün kenarını sildi ve kadehini kaldırdı. “Biliyorsun, umursamamam mümkün değil.”

3.

Madeleine çok sarhoştu.

“Ve burnunu görmeliydin!” dedi kıkırdayarak. “Koca Yahudi burnunu. Şu Arap ve büyük Yahudi burnu.”

Henri de gülüyordu.

“Aynılar, bilirsin,” diye devam etti. “Araplar ve Yahudiler. Bunu bu kadar komik yapan şey de bu zaten.”

“Komik, değil mi?”

“Şu Arap prensi…” Bardağını doldurmak için ara verdi, kararsızca, ikinci şişeden doldurdu bardağını. İlk şişe boş bir şekilde havuzun kenarında parlıyordu. “Şu Arap prensi,” dedi. “bir şüpheli.”

“Şüpheli mi?”

“Bilirsin, Bin Ladin.”

“Ah.”

“Kocam onlar için para akladığını söylüyor. Bana her şeyi anlattı. Deniz aşırı ekonomi, bu işi böyle yapıyorlar. O küçük Karayip Adaları, o paravan şirketler...”

Henri şişeye uzandı.

“Nauru Adası.” dedi Madeleine. “Pasifik’te. Orada sadece on iki kişi yaşıyor ama dört yüz tane banka var.”

“Bunları sana kocan mı söyledi?”

“Ama asıl para büyük şehirlerden geçiyor. Londra, New York, Paris, Tokyo ve İsviçre. Tabi ki, İsviçre. Paranın izini sürmek büyük şehirlerde daha kolay. Sonra da elmasların ve tanzanit taşlarınla El Kaide’ye para hortumlarsın...”

Bir an için tereddüt etti, kafasında birşeyleri toparlamaya çalışır gibi.

“Acıktım.” dedi sonra da.

Henri şezlongdan kalktı, bir an dengesini kontrol etmek için duraksadı ve evin içine doğru yürümeye başladı. Taşlı bahçe avlusunu geçerken, tökezledi ama düşmedi. Karanlık mutfağa giden ön kapıyı itti. İçerideki hava eski peynir ve meyve kokuyordu. Bir tepsiyi ekmek, yumuşak Fransız peyniri ve sucukla doldurup havuza geri döndü.

Ama Madeleine gitmişti. Henri yavaşladı ve koridora, havuza, şarap evine, konuk evine, lavanta tarlasına, batan güneşe baktı, fakat Madeleine hiçbir yerde görünmüyordu. Sonra gözleri havuza geri döndü ve o anda anladı; kendini boğmuştu.

Aniden, neredeyse ayık hissetti.

İsteyerek yapmış olmalıydı, ilan-ı aşk ettikten sonra yapılmış yarım bir intihar, sarhoşken yapılmış yarım bir kaza.

Havuzun kenarına yaklaştığında, dipteki vücudu görebiliyordu, tuhaf bir batık hazine gibiydi.

Şimdi ne olacaktı?

İhbar edecekti tabi ki. İhbar edecek, ardından gelen polis ve Madeleine’in kocası da Henri’nin bir daha asla hiçbir eve konuk olarak davet edilmemesini sağlayacaktı. Aksi halde Henri’nin alnına sürdüğü bu leke ile evin gerçek sahibi Prenses, ilgilenirdi.

Belki de bu iş sürgün edilmekle son bulmayabilirdi. Sonuçta Vladimir Ismayalov, kendine düşman edilecek bir adam değildi. Belki bir ya da iki yıl sonra Henri yüzme havuzunun dibinde kafasından vurulmuş bir şekilde vücudu yavaşca şişerek yüzü koyun yatanlardan biri olacaktı.

Madeleine birden sudan fırladı.”Ah!” dedi ve hantal bir şekilde yan yan kulaç atarak suda oynamaya başladı.

Adamın nefesi uzun ve ürpertici bir çekişle çıkmıştı.

Havuzun kenarına doğru ilerledi ve tepsiyi ellerinden indirdi. Birden kendini yetmiş yaşında gibi hisseden otuz-dört yaşında bir adam oluvermişti. Bitkin düşecek mi diye merak etti. Mümkün görünüyordu.

“Gel,” dedi kadın. “burası harika.”

“Hemen çık oradan,” dedi Henri. “yüzemeyecek kadar sarhoşsun.”

Madeleine havuzdan çıkıp çırılçıplak adamın kollarına doğru gitti.

Öpüştüler. “Seni seviyorum.” dedi ağzından içeriye. “Seni seviyorum, Henri.”

Düşüp bayılmayacaktı. Her şey kontrol altındaydı.

Tanrı biliyordu ya, Madeleine onu öperken düşünmüştü. Ve Tanrı biliyordu ki bu işten sıyrılmayı nasıl da istiyordu…

ON SEKİZ

1.

Kendini apartmanın girişine atar atmaz, Keyes bir bit yeniği kokusu almıştı.

İçerde belli belirsiz bir lavanta yağının izine rastlanması dışında tam anlamıyla tertemizdi. Hâlâ yanlış birşeyler vardı.

İç geçirdi. Buraya uçmak onu yormuştu. Bacağı zonkluyordu. Dinlenmeye ve yemek yemeye ihtiyacı vardı. Ama şu an buradaydı. Dolayısıyla çantasını bıraktı, bastonunu çıkardı ve azimle etrafı araştırmaya koyuldu.

Oda ve atmosfer bekletilmeye alınmış gibiydi. Kedi için hazırlanmış yemek ve su vardı; aydınlatıcılar saate tutturulmuştu. Beş gün öncenin gazeteleri kapının önünde üst üste yığılmıştı. Seyahate hazırlık yapılmış diye tahmin etti Keyes. Fakat mutfak tezgâhında duran güneş losyonu, güneşlik ve parmak arası terlikleri gördü. Burada yaşayan kadın gemiyle Yunanistan'a gittiyse neden bunları burada bırakmıştı?

Dairede yaptığı ufak çapta araştırma buranın genç bir kadına değil bir aileye ait olduğunu gösteriyordu. Ebeveyn yatak odasında, cevizden yapılmış antika mobilyalarla çevrili büyük boy bir yatak gördü. Yan taraf; üstünde bir sürü oyuncak hayvan bulunan bir karyola, yap-bozlar ve oyuncaklarla dolu bir dolabın bulunduğu bir çocuk odasıydı. Yemek odası pembe plastik bir koltukla desteklenmiş dört sandalyeli cam bir masa ile ön plana çıkıyordu. En sondaki oda ağır maun bir masa üzerinde duran bir bilgisayar ve duvarları kitaplarla kaplı bir çalışma odasıydı.

Masanın üst çekmecesinde Keyes ateşe dayanıklı bir kutu buldu. Kutunun içinde üç adet kimlik vardı: Greg Gordon, Victoria Ludlow ve Margaret Ludlow Gordon. Kutunun içinde pasaportlar yoktu, görünen o ki bu da tahminini doğru çıkarıyordu; seyahat için hazırlanılmıştı.

Ama Yunan Adalarına değil, diye düşündü. En azından güneşlik, güneş kremi ve parmak arası terlikleri burada bırakılarak değil. Bastonunu duvara dayayarak masanın arkasına oturdu ve bilgisayarı çalıştırdı. Greg Gordon'un aşağı Chicago'da bir hukuk firmasına ait işleri ile ilgili mailler vardı. Maillerin çoğu iki İngiliz yayımcı firmasının birleşmesiyle ilgili maillerdi. Arkadaşlarına yemek hizmeti sağlayan bir kadından gelen mailler de vardı aynı zamanda. Kadının birçok arkadaşı vardı. Listeyi baştan aşağı inceledi, ilgisini çekecek birşey aradı ama bulamadı.

Daha sonra dikkatini bilgisayarın yanında duran randevu defterine yöneltti. Kadın yaklaşık bir aydır küçük bir bebeği olmasına rağmen günlerinin çoğunu öğlen yemeklerini dışarıda yiyerek geçiriyordu. Yemekler birden dörde kadar bütün öğleden sonrasını alıyordu. Bununla kıyaslamak gerekirse Rachel bir melek diye düşündü. Jeremy doğduğunda hiç şikâyet etmeden bütün kariyerinden vazgeçmişti. İlk bir yıl onu bir kez olsun gözünün ucundan ayırmamıştı.

Bu düşünceyi kafasından çıkardı ve randevu defterine odaklandı.

Beş gün öncesinden başlayarak bir sonraki haftaya kadar devam eden günlerin sırayla üstü çizilmişti. Seyahat günleri, diye düşündü Keyes. Demek güneş için gereken malzemelerin de

gösterdiği gibi gitme planı yapılmıştı. Ama sonra planda bir değişiklik olmuştu. Gerçekten nereye gitmişlerdi? Ve gemideki kadın Victoria Ludlow değilse kimdi?

Ne bilgisayarda ne de defterde Steven Epstein, Francis Dietz, UVS'den söz edilmediği gibi fizikçiler ya da yurt dışı kaynaklı bir içerik de -İngiliz yayımcılık firması dışında- bulunmuyordu.

Bilgisayara bir tarayıcı yazılımı yükledi. Yazılım bir dakika içinde yüzlerce ekran yüzü alacaktı. Bilgisayar internete her bağlandığında bütün bunlar gizlice UVS'ye iletilecekti. Keyes klavyeye girilen her bilgi dahil bilgisayarın aldığı süregelen tüm kayıtlara sahip olacaktı.

Birkaç dakika ekranda görünen kutucuktan yazılımın yüklenmesini izledikten sonra bastonunu yerinden alıp araştırmaya devam etti.

Bu dairenin tek kişiye ait olmadığına karar verdi sonunda. Burada yaşayan insanların; kutuda bulduğu kimliklerin sahibi bir karı koca olduğunu düşündü. Çalışma odasındaki rafta duran fotoğraf albümünde düğün ve bebek fotoğrafları vardı. Buzdolabında uzak doğu peyniri, maden suyu, pirinç salatası, organik süt, organik yumurtalar, Tupperware kaplarında duran dilimlenmiş meyveler ve gurme kedi maması bulunmaktaydı.

Keyes bunlara dudaklarını belli belirsiz büzerek bakmıştı. Bu insanlar, hayatlarında sıkıntı nedir bilmeyen insanlardı. Onlara göre her şeyi düzgün yaptıkları sürece hayat onları ödüllendirecekti. Evlerinin tıpkı bir iskambil ev gibi kolay bozulabileceğini fark etmemişlerdi.

Buzdolabını kapattı.

Vermont'taki ofisi, Daisy'yi aradı ve dairenin telefon kayıtlarını istedi. Daisy biraz beklemesini söyledi.

Ön kapıda duran çantanın yanına döndü, çömeldi ve parmak izi aparatını çıkardı çantadan. Daire çok temizdi ve herhangi bir iz bulmak durumundaydı. Küvet musluğunda çizgi çizgi olmuş dokunulmamış iyi izler keşfetmişti. Onlara ninhidrin sürerek bant yardımıyla çıkardı.

Daisy dairedeki telefon kayıtlarından en son yapılan on görüşmenin alıcılarından oluşan altı tane isimle geri döndü. İsimlerden iki tanesinin adresi yerel Chicago adresleriydi, diğerleri San Francisco, Atlanta ve Londra'dandı. Keyes bunları Bayan Ludlow'un telefonun altındaki bloknota kaydettikten sonra yazdığı sayfayı oradan dikkatlice kopardı.

Yazılım yüklemesi tamamlanmıştı. Diski çıkardı, sonrasında mail hesaplarına geri döndü ve buradaki isimleri araştırmaya koyuldu: Bay ve Bayan Fielding ve Hannah Gray.

Fieldingsler, kadının kız kardeşi ve eşiydi. Hannah Gray ise bir arkadaştı. Maillerinde Frank denen bir adamla ayrılıklarını anlatıyordu.Victoria'nın yardımsever yanıtlarına bakılırsa - denizde çok balık olduğu ve avlamak için çok vakti olduğu gibi -Hannah Gray epey genç bir kadındı.

Genç bir kadın, diye düşündü Keyes.

Genç, bekar bir kadın.

İlk açtığı maile geri döndü. Adamın hukuk firmasının bu yazışmaya göre söylediği üzere; Greg Gordon'un belki son dakikada bu şirketler birleşmesiyle ilgili olayda kişisel olarak bulunmak için Londra'ya uçmuş olabilmesiydi.

Farz edelim ki böyle oldu, diye düşündü Keyes.Ve bu gemi biletlerinin birden herkesçe kullanılabilir olduğunu farz edelim. Bu varsayıma göre Victoria Ludlow Frank’le ayrılmalarının üstesinden gelmek için bu genç, taze bekar arkadaşına böyle bir yolculuğu teklif etmiş olabilirdi.

Hannah Gray, Daisy’nin verdiği bilgiye göre en fazla yarım mil uzaklıktaydı.

Keyes bilgisayarı kapadı, geride ziyaretinden hiçbir kanıt bırakmadığına emin olduktan sonra çıktı.

2.

Hannah Gray’in evine uzanan kısa mesafeyi yürüdü.

Bu öğleden sonra bir baston yardımıyla göl kenarında topallayarak yürüyen yalnız kendisi değildi. Komşular, görünüşe göre varlıklı zenginler ve genç profesyoneller olmak üzere eşit bir şekilde dağılmışlardı; Keyes ise bu grubun tam ortasına uygun düşüyor, hatta cuk diye oturuyordu.

Altı kişilik bir grup içeri girene kadar Hannah’ın binasının önünde bekledi, sonra arkalarından takip etti. Kapı görevlisi sarı metalden düğmeleri olan bir mont giymiş; masası yığınla duran ciltsiz kitabın altından neredeyse gözükmüyordu. Gruba başıyla selam verdi ve sonra kucağındaki bulmacaya geri döndü.

Hannah Gray’in dairesi beşinci kattaydı. Burada kimse gazete dağıtımına dur demiyordu anlaşılan çünkü gene bir sürü gazete kapının önünde yığılmıştı. Keyes tokmağı denedi. Kilitliydi. Bastonunu dikkatlice kenara koydu ve elindeki imkanlar için tekrar çantasına bakındı.

Çıkardığı elektromekanik kilitli silah, biraz ufakça bir elektrikli matkap gibi görünüyordu. Paslanmaz-çelik bir iğne seçti, silahın önüne takıp kilide sokuşturuverdi. Silahın tetiğini çekti. Aletin içindeki ufak motor titreşti, silindir mandallar sırayla döndü, kilit yumuşak bir tıkırdama sesiyle açıldı.

Kapıyı arkasından kapatıp içeri adımını attı.

Seyahat için terk edilmiş bir daire daha. Havasızdı ve bitkiler kurumuştu. Hemen alelacele ilk turunu attı. Büyük gömme dolap Prada marka ayakkabılar Hermes marka çantalarla doluydu. Banyo Çin’den gelen gül sabunları, çiçek kurularından oluşan karışımlar, arı ve laden reçineleriyle göze çarpmaktaydı. Daha güzel insanlar, diye düşündü. Doğru şeyleri satın alırlar ve doğru yoldan giderlerse hayatın onları ödüllendireceğine inanan daha da inananlar.

Parmak izlerini almıştı. Oturma odasına döndü ve etajer üzerinde düzgünce yerleştirilmiş bir sıra fotoğrafa baktı. Pazarda gördüğü kadın buradaydı: Yanında başka bir genç kızla komik pozlar vermiş, geniş bir gülümsemeyle diplomasını alırken ve babası olabilecek yaşlıca bir adamla kol kola dururken. Kadının yüzüne baktı. Yüzünde UVS’nin asansörlerindeki karatahtalara baktığı andaki tuhaf ifadelerden biri belirdi.

Birkaç dakika sonra uzandı, mezuniyet fotoğrafını aldı, çerçevesinden çıkardı ve devam etti.

Yatak odasında pembe süs dantelle örtülü yatağın yanında bir bilgisayar bulunmaktaydı. Bilgisayarı açtı. Motoru hırladı ve daha sonra bir hata mesajı geldi. Sürücüye format atıldığını fark etti. Birileri

kızın izini örtbas etmişti.

Bütün her şeyi Vermont'a UVS teknisyenlerinin bir el atması için geri götürmesine değer mi diye merak ederek bilgisayarı kapadı.

Kendini telesekreterin yanında dururken bulmuştu. Dijital 3 sakince yanıp sönüyordu. Mesajları dinledi. İlki telefon paketi satan bir tele market bant kaydıydı. İkincisi Frank'den idi -eski erkek arkadaşı-uzun zamandır Hannah'dan haber alamadığını ve sadece kontrol etmek istediğini söylüyordu. Adamın ses tonunda aceleci bir hava mı vardı, söylenmemiş birşeyler? Öyle görünüyordu. Ama onlar yakın geçmişte bir çiftti. Bazı durumlar olmalıydı.

Üçüncü mesaj kalp atışlarını hızlandırdı.

Merhaba Hannah Banana. Benim. Savoy Oteldeyiz ve burası inanılmaz. Greg de çok iyi, onunla gurur duyuyoruz. Maggie de buranın tadını çıkarıyor. Biliyorum hâlâ gemidesin, ama dönmediğinden emin olmak istedim; haberleri dinlemek için sabırsızlanıyorum. Maggie ve ben on beşi gibi evde olacağız. En kısa zamanda görüşmek üzere. Sevgiler.

Mesajı iki kere dinledi Keyes. Sonra teybi makinesinden söküp bir süre düşünceli bir şekilde elinde tuttu ve fotoğrafla birlikte cebine sıkıştırdı.

3.

Altı saat sonra ofisindeydi, çalması için istekli bir şekilde telefona baktı.

Şimdilik yapılabilecek her şeyi düşünmüştü. Dört SİA ajansı -kaş kaldırmadan en çok rica edebildiği- Dietz'in New York'taki ofisini izliyorlardı. Casper değer taşıyabilecek her şeye bakınarak Hannah Gray'i arıyordu. Leonard İstanbul'daydı, her türlü hizmette bulunmaya hazırdı. Yani beklemek dışında geriye yapacak hiçbir şey kalmıyordu şimdilik.

Defalarca kendini Rachel'ı aramak maksadıyla telefona uzanırken buldu. Ne yapacaktı? İkinci bir şans için yalvaracak mı? Komik. Rachel'ı aramak boşunaydı. Bitmiş bir adamın son çaresizliği olurdu bu.

Ancak o bitmiş bir adamdı, buna hiç şüphesi yoktu. Duvara dayanmış bastonu bütün durumu açıkça izah ediyordu.

Eğer sonuçlar cevap verirse, o zaman belki, sakatlığına rağmen, güçlenmesi için gizli bir kaynak bulabilecekti. Topallığına rağmen hâlâ güçlü olabilirdi. Hephaestus, demirciler tanrısı, topaldı, Zeus tarafından aşağılayıcı bir şekilde kovulmasına çok şey borçluydu. Olimpos'tan aşağı dünyaya fırlatılmış ve ayakları bundan ötürü sonsuza dek sakat kalmıştı. Oysa Hephaestus en güçlü tanrılardan biri haline gelmişti yine de. Yok edici ateşlerin tanrısı olmuş, bu etkisi sayesinde topallığı zafer kazanmıştı.

Keyes Hephaestus'un fare kral gibi birşeyin üstesinden gelebilmek için harika işçiliğinde nasıl bir maharette bulunduğunu merak etti. Büyük bir kılıç; harika bir çekiç. Korkunç bir yıkımla karşılaşınca bozguna uğramış ve umutsuz bir şekilde köşesine çekilmemişti. Büyük İskender'in çözemediği düğümü bir hamlede çözmüş...

Aklını kaybediyordu.

Alt tarafı telefon çalacaktı.

Telefona baktı, fakat sessizdi.

Beklemek onu öldürüyordu.

Kaleme uzandı ve onunla oynamaya başladı. Tekrar Rac-hel'i aramak için bir istek duydu. Yakın gelecekte hâlâ güveneceği birini bulamazsa, o zaman kendi içinde bir dönemeçten geçecekti. Bir kere o süreçten geçmişti ve geri dönüşü yoktu. Yalnız bir adam böyle streslerle baş edecek demek değildi. Bir adam kendi kendine böylesine birşeyin üstesinden gelemezdi.

Eğer sonuçlar gün içinde gelmezse, vazgeçecekti. Testi sona erdirecek ve Dick Bierman'a her şeyi anlatacaktı.

Telefon çaldı.

4.

Arayan David Brown'dı - SİA'dan bir ekip New York'da COURTSHIP günlerinden kalma iş ortaklarını bulmuşlardı. Brown ve ortağı, Andrei Yurchenko adlı bir adamı izliyor ve dinliyorlardı. Yurchenko çok ilginç bir telefon konuşması yapmıştı..

Keyes öne eğildi."Evet?"

"Bu işte biz de varız." dedi Brown.

Keyes'in elindeki kalem çat diye kırıldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DOKUZ

1.

Haydarpaşa tren istasyonunun içinde Leonard kendini epey bunaltıcı bir sürü işle karşı karşıya buldu. Yolcular vitraylı camların, aşama aşama giden peronların ve süs bitkileriyle özenle donatılmış kabartma figürlerin altında koşuşturuyorlardı. Havada açıkça hissedilen bir telaş vardı- Ortadoğu'da mevcut bu istasyona şükürler olsun. Haydarpaşa İstanbul'un doğuya açılan kapısıydı; bu insanlar o yöne ya da şehrin karşısında bulunan Sirkeci istasyonunu kullanarak batıya doğru seyahat etmekteydiler. Yani etrafındaki bunca insan belaya bulaşmak için başı çekiyorlardı. Neden telaşlı oldukları şimdi anlaşılıyordu.

Duvarın birine çekildi, sırtını dayadı ve kalabalığı incelemeye koyuldu.

Dietz ile kadın buradalarsa bile onları bulamazdı.

Ama buradaydılar. Onları Beşiktaş'tan Haydarpaşa vapuruna binerlerken gözleriyle görmüştü. Belki de o an yapmalıydı hareketini, diye düşündü. Belki de vapurla onları takip etmeli ve adamla orada yüz yüze gelmeliydi. Ama bu nasıl yararına olurdu ki? Eğer işin içine şiddet girerse kaçacak hiçbir yeri olmayacaktı. Dietz ile kendisi baş etse bile -ki bundan epey kuşkuluydu- işi bittikten sonra elleri kanlı ve etrafı sarılmış bir şekilde kapana kısılacaktı. Çoktan tutuklanmış olurdu bile.

Onun yerine ilkinin arkasından on beş dakika sonraki vapuru bekledi. Şu an bu kararı vermekte tereddüt ederken buluyordu kendini. Keyes'den gelen telefona göre…

…tam o sırada tıraş oluyordu; ironik bir şekilde Leonard'ın sadece haftada bir olması yeterliydi. Tam tıraş olmaya hazırlanırken telefon çalmış ve elindeki tıraş bıçağı fırlayarak boğazını sıyırmıştı…

… Keyes'den gelen telefona göre bu onların Dietz'in izini tekrar sürebilmelerindeki en iyi ve son şanslarıydı. Leonard bir sonraki vapuru bekleyerek bu fırsatı ellerinin arasından kaçırmış olabilirdi.

Keyes'in sesi çok gergin geliyordu. Hiç şüphe yok; şu an Vermont'taki ofisinde üç açık telefon hattıyla birlikte saniyelerini acımasızca geçirerek oturmaktaydı. Beklenildiği gibi Dietz'den New York'daki eski bağlantılarına bir arama gelmişti. New York'taki Yurchenko denen adam, çaldığı sırları ortaya çıkaracak birilerine karşı Dietz için bir isim bulmuştu. Fakat isim bir kod adıydı "akbaba". Ve böylelikle Keyes Yurchenko'nun telefonuna yerleştirilen kayıt-takip sistemi sonuçları dışında elle tutulur hiçbir delil bırakmayacaktı.

Dietz'in kayıtlarından otelin ismine ulaştılar. Keyes hemen otele gitmesi ve Dietz'i gözden kaçırmaması üzerine talimatlar vermek için Leonard ile bağlantıya geçti.

En iyi ve son şansları. Eğer adam şu an ortadan kaybolduysa, sonrasında izini sürmek zor olmaktan çıkıp iyice imkansıza dönüşeceği gibi, dünyanın bir yerinde bir savaş mağduru gibi kayıplara karışacaktı.

Fakat Leonard ortadan kaybolmasına izin vermeyecekti.

Yavaşça boğazındaki yaraya dokundu. Beysbol şapkasının altından ortaya çıkan parlak ve istekli

gözleriyle kalabalığı taramaya devam etti...

2.

Bütün bunlar zamanlama meselesiydi.

Yurchenko'ya telefonu kapattıktan sonra o ve kadın kendilerini bekleyen taksiye gitmişlerdi. Görünen o ki Keyes yavaş hareket ediyordu. Four Seasons'ın dışında taksiyi gözleyen kimseler yoktu. Dietz hemen hızlıca lobiye geri döndü. Doğru zamanı bekleyerek camdan dışarı baktı. Sonunda Leonard'ı gördü. Dışarıya alelacele fırlayarak kaybedecek bir saniyesi bile yokmuşçasına taksinin arkasına atladı…

…ve sonra, -Keyes görev duygusuyla bu görevi yürütmeye devam ediyor madem ki- Haydarpaşa vapuruna gideceklerini söyledi.

Artık daha iyi bir zamanlamaya ihtiyacı vardı. Eğer işler kötü gider de Leonard'ın icabına bakmak zorunda kalırsa yetkililerle başı belaya girecekti. Bu ihtiyacı olan son şeydi.

Kadınla istasyonun güneydoğu kulesindeki yuvarlak avluda durdular, gözleri kalabalığı tarıyordu. Yalnız Amerikalı bir erkek bu batı tarzı giysiler giymiş kalabalığın içinde göze çarpmayacaktı. Kaldı ki Leonard da onları arıyordu. Dolayısıyla hareket edecek, kendini gösterecekti.

Sabır. Zamanlama.

Dietz'in eli çantasının içindeki Hush Puppy silahına gitti.

Her şey zamanlama meselesiydi.

3.

Trenin hareket saati gelmişti.

Kalabalık itişip kakışarak dağıldı. Leonard duvardan ayrılmış ve ilerlemişti, hâlâ bakınıyordu.

Dietz ve kadın bu kalabalıkta mıydılar? Tren güneye gidiyordu, oysa Dietz'in direkt doğuya gitmesini bekliyordu. Formülün alıcıları tabii ki de Araplardı. Ruslar bu günlerde çok güçsüz, korku doluydular ve en yüksek teklifi verene hisselerini satmak dışında hiçbir şey yapmıyorlardı. Ve bu günlerde en yüksek teklifi verenler Araplardı.

Ama Dietz hile ustasıydı. Güneye doğru yol alıyormuş gibi görünüp oradan tekrar geri dönebilirdi. Aksi halde Leonard'ı nasıl da aralarında özel bir iletişim varmış gibi kandırabilmişti.

Belki de Leonard gözünde çok büyütmüştü. Eğer öyleyse, Dietz'in hatasını affedebilirdi. Hatırlayabildiği kadarıyla uzun zamandır ilk defa, belki de hayatında ilk defa, kendininkine benzer kafa yapısında birini bulduğunu düşünmüştü.

Karnavaldakiler bile, sirkteki günlerinde kendisini hoş karşılamamışlardı. Timsah kız, kurbağa çocuk -daha iyi uyum sağlaması gereken palyaço bebek ve Ehlers-Danlos sendromundan etkilenmiş

insanlar bile- birlik olmuş ve onu dışlamışlardı. Çünkü her ucubenin bir ucubeye ihtiyacı var, diye düşündü. Toplumsal skalada kendini değersiz hisseden herkes üstünlük kurmak için kendinden daha düşük seviyede birini bulurdu.

Dietz'in farklı olduğunu düşünmüştü.

Ama yanılmıştı.

Kalkmakta olan trendeki kalabalığa yaklaşırken kemerindeki Peskett marka silaha dokundu. Eğer işler yolunda giderse görünmeden Dietz'i bulabilirdi. Nereye gidiyorlarsa Dietz'le kadını takip edecek ve sonra Keyes'e rapor edecekti. Ama Dietz onu görürse işi bitecek ve Dietz kendini savunmak zorunda kalacaktı. Bir parçası bu şansın tadını çıkaracaktı -bu son beklenmedik ihanetin intikam şansını.

Kalabalık dağılmaktaydı. Avlunun ortasında sol tarafta, uçuş görüşünde bekledi. Aniden döndü ve duvarların arasında gözden kayboldu.

Bir parmağını boğazına götürdü. Keyes'in aramasından sonra öyle acele etmişti ki yaraya bastıracak bir parça tuvalet kağıdı bile bulamamıştı.

Yarası kanıyordu.

4.

Dietz onu gördü ya da daha açıkça beysbol şapkasının altından uzanan burnunu.

Ancak Leonard birden dikkatleri çekmeden gizlice gözden kayboldu. Ama görünmüştü bir kere, artık Dietz onun konumundaydı. Şimdi artık geriye sadece harekete geçmek kalmıştı.

Burada yerel polislerle sıkışıp kalmaması için hâlâ zamanlamanın doğru olması gerekiyordu.

Yanı başında duran kadına döndü.

"İstasyonun ortasına doğru yürü." dedi. "Kendini göster. Sonra buraya geri dön. Ama yavaş hareket et. Acele etme."

Hannah'ın gözleri büyüdü. Tabii ki aptal değildi. Kendini yem olarak kullanmak istediğini anlamıştı.

Ama bu işte birliktelerdi ve bunu anlamışa benziyordu. Bir kaç dakika sonra, başıyla onayladı ve istasyonun ortasına doğru yavaşça yürüdü.

Dietz izlemekteydi. Sonra o da Leonard'ı gördüğü yerin arkasına geri dönerek ters yöne doğru ilerlemeye başladı.

Bir problem çıkmamalı, diye düşündü. Kadını yem olarak kullanıp dikkatleri başka tarafa doğru çekecekti. Dietz'in şansı vardı. Ama yıllar içinde öğrendiği birşey vardı ki o da düşmanın asla küçümsenmemesi gerektiğiydi. Ve Leonard her ne kadar görüntüsü ile uyuşmasa da -öfkesi ile beslenmiş bir düşman, diye düşündü Dietz, öfkeli ve kesin- bir düşmandı. Bu şartlar altında karşılaşmış olmaları üzücüydü. Ortak yönleri vardı. Belki bazı şeyler daha farklı olabilirdi..

Ama değildi. Onun için herhangi bir adamdı o da. Leonard'ın ölüsü şu an için dirisinden daha değerliydi. Geride kalan vücudu üzerinden arama kartları görülecek, Keyes'e sinyaller gönderecekti. Keyes Leonard'ın cesedinin Haydarpaşa'da bulunduğunu duyduğunda da onların doğuya gittiklerini düşünecekti.

İşte o zaman akbaba ile randevuları için batıya gidebilirlerdi.

Leonard'ı tekrar gördü. Kalabalığı takip ederken sırtını da duvara yaslamıştı.

Leonard hafife alınmamalıydı. Sırtı duvara dayalıyken yaklaşması güç olacaktı. Ama Dietz'in, tabii ki, kendine göre hileleri vardı.

Kendini bir kolonun arkasına Leonard'ın görüş açısından saklanarak 6 metre uzağa konumlandırdı ve bekledi.

Leonard her an kadını görebilirdi. Sonra sırtını duvardan isteksizce ayıracaktı. Ama sonunda ileri doğru hareket edecekti. Başka şansı yoktu. İz sürmeye devam etmesi gerekiyordu. Yem karşı konulamaz olacaktı.

Dietz'in parmağı, yıpranmış deri çantanın içinde, silahın güvenlik kilidini açmaktaydı.

Her an...

Leonard kadını gördü.

Bir an için durdu, beklenildiği gibi tereddüt etti.

İleri doğru hareket etmeye başladı.

Üzücüydü tabii. Birlikte yıllarca çalışmışlardı, o ve Leonard, başka koşullarda. Fakat hayat işte.

Trenin kalkmak üzere olduğu anons edildi. İstasyon son seferden sonra biraz boşalmıştı, aniden yine insanlarla doldu.

Ve 121 cm boyuyla zar zor duran Leonard o hengamede kaybolmuştu.

Dietz kolonun arkasındaki yerinden ayrıldı.

5.

Leonard kadını gördü.

Onu daha önce iki kere -Sapienza Kulesi'nde ve Four Seasons'dan Dietz ile birlikte ayrılırken- görmüştü. Şimdi ise yalnızdı. İstasyonun merkezinde etrafına bakarak gezinmekteydi. Dietz'le yolları ayırmışlar mıydı? Ya da bu bir tuzak mıydı?

Tabi ki tuzaktı. Dietz aptal değildi.

Ama kadını gözünün önünden ayırmaması gerekiyordu. Başka şansı yoktu.

Bir dakika geçti. Daha sonra Leonard bütün içgüdülerinin buna karşı direnmesine rağmen sırtını yaslandığı duvardan ayırdı.

Anons yapılmaktaydı. Kalabalık istasyona doluşmuştu. Leonard'a yakayı ele vermek; ikiye ayrılmış Kızıl Deniz'in tam ortasında suların üstüne hızla gelmesi görüntüsünü çağrıştırmıştı. Her cinsten yorgun yolcular tarafından çepeçevre kuşatılmıştı Leonard. Kadının izini kaybetti.

Önündeki çift bir araya gelmiş, kadın yüksek sesle bağırırken adam da kadını kollarının arasında sıkıştırıyordu. Solunda bir aile, anneleri çocukların ortalıkta başıboş gezmesini engellemediği için münakaşa ediyorlardı. Leonard ileri doğru atıldı. Kadın orada -ani bir istila ile şaşkına dönmüş durumdaydı. Tereddüt etti. Leonard biraz daha yaklaşırsa kadın onu görebilirdi. Ama burada kalırsa da onu kaybedebilirdi.

Daha sonra arkasından yaklaşan birini fark edip irkildi. Fakat bu arkasındaki insan kalabalığı dışında bir farkındalıktı. Ve bu kişi onlardan biri değildi. Başka birşeydi.

Peskett marka silahı ortalığa çıkartmaya çalıştı. Çok geç kalmıştı, bunu biliyordu. Boğazına soğuk birşey değmişti. Hoş bir hissi vardı, tıpkı bunaltıcı bir yaz gününde vücuduna içinde buz olan bir havlu bastırmak gibi. Hiç fena değil, diye düşündü. Bu lanet hayatı böyle terk etmek hiç de kötü bir his değildi; sıcak bir yaz gününde soğuk bir havlu gibi...

Peskett'ini çıkarma uğraşına devam etti. Ama pantolonunun lastiğine takılmıştı. Nerdeyse gülecekti. Şans işte diye düşündü.

Boktan bir son.

Dietz ateş etti.

YİRMİ

1.

Bir nedenden İtalyan detektif Keyes'ten hoşlanmış gibi görünüyordu.

Hâlâ bir başka kayıp kişiyi daha aradıklarından söz ettiğinde, yaklaşık otuzlarında olan -ama hipopitüitarizm adı verilen hastalık sayesinde on ikisinde gibi gösteren- bu İtalyan cana yakın bir ses çıkardı. Keyes'in neden bu bilgiyi istediğini sormadı ya da bunun diğer soruşturmalarla ilgisi olup olmadığını ya da soruşturmanın nasıl ilerlediğini. Bunun yerine, "Bir bakmama izin ver. Ben seni geri ararım." dedi.

Keyes bir an durakladı. Onun numarasının alan kodu 802 idi; bir New York Polis Departmanının alan kodu ise 212 olmalıydı. "Şu an dışarıda, yoldayım." dedi. "Seni geri ararım… bir saat içinde, olur mu?"

Telefonu kapadıktan sonra ona karşı neden bu kadar iyi niyetli davrandığını merak etti. 11 Eylül yüzünden belki de. Şu anda dünyanın bazı bölgelerinde New York şehri polisi alışılmadık derecede iyi niyetin tadını çıkarıyorlardı. Ya da belki de az ve öz cana yakınlık İtalyanların karakteristik özelliğiydi. Adamı şarabını yudumlayıp olayı incelerken, arada bir de ofis penceresinin önünden geçen genç bir kadına laf atmak için mola verirken hayal etti.

Her durumda verilen armağanda kusur arayacak değildi. Dikkatini tekrar akbaba kod adıyla tanınan bu adamın bahsi geçiyor mu diye araştırma yaptığı bilgisayarına verdi. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştı. Ama panik yapacak bir durum yoktu. Her an, Brown'dan telefon bekliyordu, Yurchenko'nun yakalandığı bilgisi gelebilirdi. Böylece Rus akbaba'nın gerçek kimliğine dair sorulara ışık tutabilirdi.

Telefon çaldı. Ahizeye doğru uzandı. "Keyes."

"Tabanları yağlamış." dedi Brown.

Keyes başını elleri arasına aldı.

Brown kendini savunan bir tavır sergiliyordu. "Telefonu aldıktan iki dakika sonra arka kapıdan çıkmış." Bir sessizlik oldu. "Bence bir acil durum planı vardı." diye ekledi Brown, Keyes'e belli belirsiz bir samimiyetsizlik hissettiren bir tavırla.

"Acil durum planı." diye tekrarladı Keyes.

"Onu yakalayacağız. Elimizde…"

Keyes telefonu kapadı.

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdu.

Demek iş buraya gelmişti. Teoride bile birkaç adım ileride oldukları bir adamı dahi yakalayamamışlardı.

Bir panik atak nöbetinin geldiğini hissetti. Bir insan için bu kadar baskı fazlaydı. Bu ağır yük için

omuzları fazla güçsüzdü. Titremeye başladı; dışarıdan değil, içeriden tam merkezden.

Hayatı boyunca bir kez bile kontrolü eline aldığı bir an olmuş muydu? Hayır, şimdi görebiliyordu bunu. Kontrol sadece bir illüzyondu. Kariyerinde, ailesinde, şu an yaşadığı durumda, sadece dışarıdan bakan biriydi, sadece orada olmak için hazır bulunuyordu. Bazen dizginleri eline alır gibi görünüyordu ama gerçekte at kendi kendi kontrolünü eline almıştı.

Hissettiği korku esir edici, inkâr edilemez bir hal almıştı. Ondan boyun eğmesini, pes etmesini istiyordu.

Dikkatini başka yere verebilmek için başka küçük işlere konsantre olmaya çalıştı.

Sonraki bir saatini boşu boşuna veritabanını inceleyerek geçirdi. Akbaba bir başka Rus muydu? Ya da Yurchenko'nun casusluk günlerinde temas kurduğu başka biri?

Bir saat geçtiğinde, telefonu kaldırdı ve tekrar İtalyan dostunu aradı.

"Senin çocuğu buldum." diye rapor verdi İtalyan.

Keyes kendini hazırladı. Tabii ki iyi haber olmayacaktı duyduğu. Tanrı güzel birşeyler duymasını yasaklamıştı.

"Bedeni bir saat önce Haydarpaşa Tren İstasyonu'nda bulundu. Tam ortasında, işin aslını istersen. Görünüşe bakılırsa biri kafasına bir kurşun sıkmış."

Keyes dudaklarını ısırdı.

"Bir soruşturma olacak. Üstlerime dosyanın senin tarafından çoktan açıldığını söyleyebilir miyim diye merak ediyorum…"

Keyes telefonu kapattı. İtalyan aramanın izini süremezdi; UVS'nin güvenlik sistemi bunu garanti ediyordu. Leonard'ın cesediyle ne yapmaları gerekiyorsa yapsınlar, diye düşündü. Bu iş dönüp dolaşıp onu bulmayacaktı.

Yine de tekrar titremeye başladı. Haydarpaşa demişti adam. Yani Dietz doğuya gidiyordu. Araplara.

Bu "fare kral"dı. Korktuğundan çok daha kötüydü.

Yarım düzine karalı adamın Epstein'in sonuçları ellerinde, parçacık hızlandırıcısına zorla girmeleri tarifsiz hasara yol açabilirdi. Her şeyden önce bu adamlar fanatiklerdi. Tek olmak adına yaptıkları işte duraksayacak değillerdi. Öteki tarafta onları bekleyen yetmiş bakireyi düşünüyor olacaklardı… yakut gibi güzel, tenleri elmas ve inciler gibi…

Kusmak üzereydi.

Masasının altındaki çöpü çekti ve içine dikti gözlerini. Midesi boştu ama sanırım bunun farkında değildi. Acıyla yutkundu. Birkaç saniye sonra bulantısını kontrol altına almayı başardı.

Çöpü geri itti ve sandalyesinde arkaya yaslandı, boş gözlerle telefona bakmaya başladı. Bu kadar kötü haber hayatına şu küçük aletten geçip geliyordu. Neden onu paramparça etmesin ki? Onu duvardan söküp masasının arkasındaki pencereden fırlatmalıydı. Sanki bu birşeyi değiştirirmiş gibi.

Keyes elini telefona uzanırken izledi.

Bir numarayı çevirirken parmaklarına baktı. İzlemeye devam etti, ahizeyi kulağına götürürken elinin hareketiyle şaşkına döndü.

Telefon iki kere çaldı. “Alo?” dedi bir ses.

Keyes boğazını temizledi. “Alice?”

“Evet?”

“Şey, ben Jim. Jim Keyes. Rachel orada mı?”

Rachel’in annesinin derin nefes alışını duyabildi. Sonra ahize gürültülü bir şekilde sert bir zemine kondu. Birkaç saniye geçti. Ahize tekrar kalktı. “Alo?” dedi Rachel.

“Benim.”

Sessizlik.

“Nasılsın?” diye sordu Keyes.

Sessizlik.

“Dinle,” derken buldu kendini. “Ben. Şey. Dinle. Bos-ton’dayım. Merak ettim de eğer…”

“Burada mısın?”

“Evet. Merak ettim de belki benimle… bilirsin… şey, birşeyler atıştırmak istersin.”

Bir sessizlik daha.

“Rachel?”

“Evet?”

“Ne diyorsun?”

“Şimdi uygun bir zaman değil.”

“Akşam yemeği?”

Rachel durakladı.

“Bizim eski UKE’e gidebiliriz. Hani eskiden gittiğimiz, biz birlikteyken…”

“Jim,” dedi Rachel. “sen iyi misin?”

Keyes güldü. Kendi gülüşüne şaşırmıştı.

“Hayır,” dedi. “hayır Rachel iyi değilim.”

2.

Dört saat sonra Logan Havaalanı’nda oturuyordu.

Ofisi şimdi terk etmesi delilikti. Bu iş bitmemişti, bu söz konusu bile değildi. Ama Keyes’in kendisi bitmişti. Bunu daha fazla kaldıramıyordu.

Rachel'in ailesiyle yaşadığı, yetişkin gibi davranmaya çalışan iki çocuk oldukları günlerde ilk buluşmalarını geçirdikleri Uluslararası Krep Evi'ne gitmek için bir taksiye atladı. O günlerde hafta sonunu Rachel'la geçirebilmek için her seferinde altı saat araba sürerdi ve bu buluşmaların hiçbiri yatakta geçmezdi.

Son ziyaretinden bu yana nerdeyse 20 yıl geçmişti ama restoran hiç değişmemiş görünüyordu. Aynı hoş kokulu büyük çöp bidonu maalesef hâlâ ön girişin hemen yanında duruyordu. Aynı bisiklet park yeri bisikletlerden mahrum duruyordu her zamanki gibi. Keyes içeri adımını attı. Ön kapıda asılı çanlar çınladı. Havalandırmadan gelen hava yüzüne çarptı. Sakız çiğneyen bir hostes elinde bir menüyle yanında belirdi. "Bir tane ister misiniz?" diye sordu.

"Biriyle buluşacağım." dedi Keyes ve gözlerini her zaman oturdukları masaya kaydırdı.

Rachel oradaydı, onu izliyordu.

Keyes onun yanına gitti, değneği üzerinde yalpalayarak yürüyordu. Masaya oturdu, garsondan menüyü aldı ve açıp baktı. Sıralanmış bir sürü seçenek üzerinde konsantre olmaya çalıştı. "Merhaba." dedi, işaret parmağını krep listesi üzerinde gezdirirken.

"Merhaba." dedi Rachel.

"Geldiğin için teşekkürler."

Rachel cevap vermedi.

"Aynı eski menü." dedi Keyes. Hafifçe gülmeye zorladı kendini. "Yoksa bu yeni mi? Baharatlı sosis. Her zaman bundan var mıydı menüde?" Tekrar göz attı. "Eskiden bundan…."

Rachel olağanüstü görünüyordu.

Kızlarının düğününde olduğundan on yaş gençleşmiş gibiydi, dinlenmiş, zayıf ve zinde görünüyordu. Basit beyaz bir boyundan bağlamalı bluz giymişti, türkuaz kolye ve küçük gümüş ve amber küpeler takmıştı. Saçlarının ağaran kumral renginin doğal gölgelerine dönmesine izin vermişti, cildi temiz ve canlıydı.

"... Tanrım," dedi. "Harika görünüyorsun."

Rachel ağırbaşlı bir tavırla başını çevirdi. Bardaktaki suyuna uzandı, bir yudum aldı, sonra dikkatle kenarda kalan ruju sildi. Aynı anda konuşmaya başladılar.

"Bacağına…"

"Annen nasıl…"

"Önce sen."

"Hayır, lütfen devam et."

"Bacağına ne oldu?"

Konuşmak için ağzını açmıştı ki vazgeçti. Tekrar denedi, ona her şeyi şimdi anlatabilir miydi merak ediyordu - Proje, ihanetler, kaza.

Onun yerine kendini "Seni özledim." derken buldu.

Rachel güldü.

“İstediğim…Bence yeniden denemeliyiz.”

Rachel onun eline uzandı ve şefkatle hafifçe sıktı. “Jim.” dedi.

“Bu sadece hayatımızın bir bölümü. Bütünün bir parçası. Üzücü biliyorum, ama bu birbirimize ihtiyacımız olduğunda orada olmayacağımız anlamına gelmez…”

“Jim.”

“Senin olduğu kadar benim de hatam değildi demiyorum. Neden bu birinin hatası olmak zorunda onu da bilmiyorum. Demek istiyorum ki, şöyle bir düşününce…Olanları düşününce…”

“Jim…”

“Evet.”

Rachel kafasını şöyle bir salladı ve yavaşça elini geri çekti.

Keyes’in dili dudaklarında gezindi. “Özür dilerim.” diye mırıldandı. Masadan kalktı, değneğine uzandı.

Tuvalet bir sıra ödemeli telefonun yanındaydı. İçeri girdi, çok şükür içerisi boştu. Soğuk suyu açtı, ellerini musluğun yanına dayadı. Gözyaşları akıyordu. Aynaya baktı, suratı bir çocuğunki kadar afallamış görünüyordu. Dudakları titriyordu, ağlamak üzereydi. Suya uzandı ve iki avuç dolusu suyu yüzüne çarptı. Daha iyiydi. Musluğu kapadı, bir kağıt havlu kopardı ve sert hareketlerle yüzünü kuruladı.

Restorana dönmeden önce aynada kendine bir daha baktı. Yüzünün rengi atmıştı. Gözleri kanlanmıştı. Elmacık kemikleri şaşılacak derecede çıkıktı. Cesede benziyordu ya da açlık grevindeki bir adama. Farkına bile varmadan nasıl bu kadar kilo vermişti?

Sonra Rachel’in yanına döndü. “Özür dilerim.” dedi, masaya güçlükle, ilk seferinden çok daha az bir güven duygusuyla yerleşti.

Rachel ona üzüntüyle baktı.

“Yani,” diye söze aşladı Keyes. “sen diyorsun ki, şey …”

“Bence,” dedi sakince, “her şeyin bir nedeni vardır.”

“Nedeni mi?”

Garson kız masaya yanaştı. “Sipariş vermeye hazır mısınız?”

“Sadece kahve lütfen.” dedi Keyes.

“Kahve. Teşekkürler.”

Garson kız gözlerini devirdi, menüleri aldı ve dönüp gitti.

“Bu ne demek? Her şeyin bir nedeni vardır?”

Rachel bir tomar kağıt mendil çıkardı, masanın üzerine koydu, her an kullanılmaya hazır şekilde.

“Bence,” dedi yavaşça, “Tanrı yaptığı her şeyi bir amaç için yaptı.”

Keyes gözlerini kırpıştırdı.

“Jeremy’i yanına çağırmasının bir nedeni var. Bu nedenin ne olduğunu anlamayı umamayız. Ama var ve eğer birlikte kalmamız gerekseydi, bu gerçekleşirdi. Ama kalamadık. O’nun bir planı var Jim. Buna güvenmeliyiz. O’na güvenmeliyiz.”

Birkaç saniye öylece geçti.

“Bu lanet olası bir şaka, öyle değil mi?”

Garson kız kahveleri getirdi. Çiğnediği sakızı balon yapıp patlattı.

“Rachel,” diye tekrar söze girdi kız uzaklaştığında.

“Evet.”

“Ben … lütfen dinle.”

“Dinliyorum.”

“Sana ihtiyacım var. İşler bu noktaya geldiğinde, birbirimize ihtiyaç duyarız. Bu işte birlikteyiz, öyle değil mi?”

Bir tutam saç kulağının arkasından öne düştü, Rachel onları geri itti.

“Bu işte birlikteyiz.” dedi tekrar. Kendi sesinin tonunu duyabilmişti -umutsuz, çatal çatal- ama onu değiştiremiyordu. “Demek istediğim … Jeremy’nin raporunu hatırlıyor musun? Düşündüm ki - ne düşüneceğimi bilemedim. Hiçbir şey düşünemedim. Ama şimdi anlıyorum, anladığımı sanıyorum. Bu sadece … bizden büyük şeyler var, bizim anlayamadığımız. Ve bütün kuyrukların birbirine bağlandığını yazdığında, o …”

“Kuyruklar mı?”

“Fare kral. Onun raporu mu?”

Rachel’in kafası karışmış görünüyordu. Çok yavaşça başını iki yana salladı.

“Bu seni çok üzmüştü.” dedi Keyes. “Her neyse bunun bir önemi yok.”

Gözyaşları yeniden akıyordu, Keyes burnunu sildi.

“Benim hatam mıydı?” diye sordu. “Arabayı kontrol ettirmeliydim. Düşündüğün bu mu? Ama yaptım. Her beş bin milde bir komple bakım, yağ değişimi, hepsi. Saat gibi tıkır tıkır işliyordu. Kazadan iki hafta önce, kontrol ettirdim. Çalışıyordu. Benim hatam değildi.”

“Biliyorum.”

“Değildi.”

“Biliyorum.”

Kahve bardağını kaldırdı, yağlı kaygan yüzeye şöyle bir baktı, masaya geri koydu. “Tatlım,” dedi. “Eğer … eğer geri dönmezsen, o zaman ben…yapabileceklerimden korkuyorum.”

“Yapabileceklerinden…” diye tekrarladı Rachel.

Keyes başını salladı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunu bilmiyorum bile.”

Yan masadaki aile onları dinliyordu. Çünkü Keyes ağlıyordu. Gözyaşlarına hakim olmaya çalıştı. Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. “Korkuyorum.” dedi ağlamaklı bir sesle. “Hepsi bu.”

“Gitmeliyim. Buna daha fazla devam edemeyeceğim. Üzgünüm.”

“Dinle.” dedi Keyes. “Gidelim buradan. Balayımızı hatırlıyor musun? Önümüzde uzanan küçük sahili? Hadi oraya gidelim. Gidelim bu gece, hemen şimdi.”

“Jim …”

“Lütfen. Rachel. Ben çok korkuyorum.”

“Görüştüğüm biri var.” dedi Rachel.

3.

Rachel onun yanağına acele ruhsuz bir öpücük kondurdu. “Üzgünüm.” dedi, sonra direksiyonun başına geçti ve motoru çalıştırdı.

Keyes arabanın park yeri çıkışına doğru dönüşünü izledi. Büyük çöp variline yaslandı. Berbat bir çöp kokusuyla kuşatılmıştı. Ağlamak istiyordu. Eğer ağlayabilseydi, belki içindeki kötü hislerin bir kısmını dışarı atabilirdi. Ama ağlayamadı. Şansını kaçırmıştı. Şimdi bu his içinde temelli olarak kalacaktı.

Kendini restoranın tabelasına bakarken buldu; UKE. Bir kısaltma daha. Kısaltmalardan nefret ediyordu. Hepsi anlamsızdı. UKE. Ne demekti ki bu? Uluslararası Krep Evi demekti. Ama bunun anlamı neydi? Kelimeler saçmalıktan ibaretti. Uluslararası Krep Evi. Gerçekten uluslararası mıydı? Gerçekten krepten yapılmış bir ev miydi? Hayır. Hiçbir anlamı yoktu.

Hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Rachel’in arabası park yeri çıkışında rölantide çalışmaya devam ediyordu. İş çıkışı trafiğinin içine dalmak üzere sola dönüş yapmayı bekliyordu. İyi şans, diye düşündü.

Görüştüğüm biri var.

Değneğini hazırladı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Yolcu tarafındaki pencereyi tıklattı. Rachel ona kafasını kaldırdı, şaşırmıştı. Keyes kapıyı açtı ve içeri süzüldü. Arabanın içi çam kokuyordu.

“Jim.” dedi. Şimdi o ağlıyordu, Keyes fark etti. Aferin ona. Ağlamalıydı; gözyaşlarını dışarı akıtmalıydı. Keyes güçlenirken zayıf olan o olmalıydı.

“Rachel.” dedi.

“Çok üzgünüm.”

Keyes bir elini ona doğru uzattı, boynunun arka kısmına masaj yapmaya başladı.

“Seni özlüyorum.” dedi Rachel. “Onu özlüyorum. Ama buna daha fazla devam edemem.”

Yoğun trafik önlerinden akıp gidiyordu. Sola dönmeyi becerip de bu trafiğin içine asla giremezdi diye düşündü soğukkanlılıkla.

“Önceleri -yani bir süre düşünmüştüm ki- of Tanrım.” El frenine uzandı ve çekti, sonra bir başka kağıt mendil tomarı için ceplerine bakınmaya başladı. “Önceleri bir süre hâlâ bir şansımız olabilir diye düşündüm. Ama şimdi ben sadece … artık yapamam.”

Çantasını açtı, hâlâ mendil arıyordu. Keyes’in eli hâlâ onun boynuna nazikçe masaj yapıyordu.

Keyes onun kafasını direksiyona hızla vurduğunda, korna ürkek bir ses çıkardı.

Kafasını kaldırdı ve bir kez daha, ileriye doğru daha hızlı vurdu. Direksiyondan düşen küçük bir döşeme parçası gördü. Sahte ahşap taneciği olduğunu fark etti. Küçük bir provokasyon gibi gelmişti bu ona. Kahrolası adi araba, diye düşündü.

Sonra kafasını bu kez de cama geçirdi. Cam çatlamıştı. Kafasını tekrar cama vurdu. Cam bir tomar kırık parçalar yığınıydı ama düşüp dağılmadı.

İki elini birden onun boğazına yerleştirdi ve sıkmaya başladı.

Rachel’in suratının rengi mora dönmeye başladı. Artık olduğundan on yaş genç görünmüyor, diye düşündü. Şimdi yaşından daha yaşlı görünüyordu. Onu boğazladı, kafasını ileri ve geri sallıyordu. Camla olan temastan sonra Rachel’in şakağından kan geliyordu. Trafik her şeyden habersiz önlerinde akıyordu.

Rachel’ın nefesi hırıltılı çıkmaya başlamıştı. Elleri hareket ediyor, Keyes’in yüzünü tırnaklıyordu. Ona küçümseyerek baktı ve boğazını daha çok sıktı.

Rachel tekme atmaya başlamıştı. Ayakları gösterge paneline kadar ulaştı, bir kere, iki kere, üç kere. Keyes acaba oradan da döşeme parçaları dökülür mü, diye merak etti.

Sonra, çırpınmaları gittikçe zayıfladı. Bir süre sonra hiç kıpırdamıyordu.

Keyes ona baktı. Kendi nefes alıp verişi kulaklarını tırmalıyor, ciğerlerini yakıyordu.

Rachel paçavraya benzeyen bir bez bebekti şimdi.

“Görüştüğüm biri var.” Onu taklit etti. Sesi tiz ve çatal çataldı. “Görüştüğüm biri var. Görüştüğüm biri var.”

Rachel cevap vermedi.

Trafik önlerinden akıp gitmeye devam etti.

Keyes uzun bir süre hareketsiz oturdu. Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı, değneğine yaslandı ve nefesinin düzelmesini bekledi.

Nefesi düzelince şoför koltuğuna doğru yürüdü ve Rachel’ı yolcu tarafına doğru itti, onun yerine oturdu ve el frenini indirdi.

Sağa döndü, aksi yönde gitmektense trafiğin içine karıştı, aklı başında her insanın yapacağı gibi.

YİRMİ BİR

1.

İki yataklı vagon temiz ve halı kaplamalıydı, kendine ait tuvaleti vardı. İki yatak da kapatılmış böylece gündüz kullanmak için oturma odasına yer açılmıştı.

Hannah ilk geceyi, İstanbul-Bükreş arasını hiç hatırlamıyordu. Tren Sirkeci İstasyonu'ndan ayrılır ayrılmaz, on biri birkaç dakika geçe, alt ranzada uyuyakalmıştı. Ertesi sabah uyandığında Boğaz Ekspresi Bulgaristan'ın güneşli nehir vadilerinde yol alıyordu. Adam yemekli vagonu ziyaret etmişti; ekmek, reçel ve sıcak çaydan oluşan bir kahvaltı onu bekliyordu. Pencerenin önünden akıp giden yeşil manzaraya karşı oturmuştu, açılmamış bir gazete kucağında duruyordu.

Hannah kahvaltısını yaparken, uyuyabilmiş olmasına hayret etti. Bir bakıma, düşününce, başka seçeneği yoktu. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı vardı. Adamın yanında kendini gerçekten güvensiz hissetseydi, uykusunu kaçırmanın bir yolunu bulurdu. Adam çantasını ona geri getirmişti ve içinde onu uyanık tutacak ilaçlar vardı. Gerçi şu anki şartlara göre ona zarar veremeyeceğini var sayıyordu. Elinde olduğunu zannettiği teknik detayları ona iletmesi için kıza ihtiyacı vardı. Adamın bağlantısıyla buluştuğunda, sonuna kadar sessiz oyununu sürdürdüğünde ve adamı kitaptaki sırların değerli olduğuna inandırdığında ve tabii eğer bunların hepsini başarabilirse işte o zaman kendine dikkat etmesi gerekecekti.

Ama ondan önce, eğer işler yolunda giderse kitaba sahip olacaktı ve o zaman da çoktan gitmiş olacaktı.

Yemek sırasında gözleri reçeli sürdüğü kör bıçak üzerinde gezindi durdu. Adamın dikkati dışarı odaklanmışken onu ele geçirmek için elinden genli yapabilecek miydi? Ve sonra …

… ve sonra?

Ona doğru hamle yapacak ve bıçağı boğazına gömecek miydi?

Ama yapmadı.

Günü kompartımanda geçirdiler, bir düzineden fazla laf etmediler birbirlerine. Adam yine içinde kitap olan çantasını yastık olarak kullanıp bir süre uyudu. Hannah otururken onu izledi, acaba bıçağı alıp şimdi yapabilir miyim diye merak etti. Adam uyanıp gözlerini ovuşturduğunda ve uyku sersemliğiyle gazeteye uzandığında o hâlâ oturuyor ve bunları düşünüyordu.

İkindi vakti, adam tekrar yemek vagonunu ziyaret etti ve sandviçler ve sıcak bir termos çay ile geri döndü. Güneşin yavaşça alçak tepelerin ardında batışını izlerken sessizce yemeklerini yediler.

O gece, daha az uyuyabildi. Bedeni geminin hareketlerine az çok alışmıştı, aşağı yukarı, ileri geri sallantılar, yalpalamalar. Tren ise, gemiye kıyasla, ayrı bir fenomendi, sürekli sallantı ona kendini kutu içinde sürekli sallanan zarlar gibi hissettiriyordu. Sonunda uykuya dalabildiğinde uykusu kesintili ve rahatsızdı. Sürekli bir hareket içindeydi; sürekli ileri doğru tek yönde hızlanan bir tren içinde yan yana olmak, iki eksende gidip gelen bir gezegen gibi, hiç bitmeyen bir hareket içinde dönmekten sersemlemiş bir galaksinin etrafında dönen bir güneşin çevresinde tur atmak gibi.

Gece yarısından biraz sonra tren durdu.

Hannah gözlerini kırpıştırarak uyandı. Adam pencereden dışarı bakmak için ranzasından kalktı. Bir an sonra kapı çalındı. Hannah'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu; gözleri adamınkilerle buluştu. Adam kafasını bir kere salladı, kız bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Diğer yolcularla birlikte trenden indiler. Pasaportları silahlı askerler tarafından kontrol edilirken soğuk gün doğumunda tek sıra halinde bekliyorlardı. Bir kez daha, sahtekarlık adına yaptığı işi denetimden geçmişti. Ve nasıl bir pasaport kullanıyor ise aynı şey adam için de geçerliydi. Sabahın ilk saatlerinde kompartımanlarına döndüler ve hemen ardından tren yeniden hareket etti.

Hannah uyuyakaldı.

2.

Üçüncü sabah manzara değişmişti. Yeşiller daha da koyulaşmış ve yoğunlaşmıştı, batı Avrupa'ya yaklaştıklarının bir göstergesiydi.

Yatakları topladılar ve kahvaltıya oturdular. Hannah'ın yeni manzaradan anladığı kadarıyla varacakları noktaya yaklaşmışlardı ve öyle sanıyordu ki adam da az sonra detayları öğrenmeye çalışmaya başlayacaktı. Başlattığı yalanının en kısa özetini vermişti adama, bağlantısının ilgisini çekecek kadar yeterli ama Hannah'ı değersiz kılacak kadar önemsiz değildi.

Gerçekten de yemek biter bitmez adam "Merak ettiğim birşey var." dedi.

Hannah ona baktı. Ekmeğin elinde kalan parçasını ağzına attı ve çiğnedi.

"Formül." dedi. "Makinenin kendisini tarif ediyor değil mi? Yoksa makinenin kullandığı çalıştırma metodunu mu?"

Cevap vermeden önce ağzındakini çiğnemek için biraz vakit harcadı, sonra yutkunup peçeteyle ağzını hafifçe sildi. Nabzı hafif hafif boynunda atmaya başladı.

"Arada çok önemli bir fark yok." dedi sonra.

"Asıl hüner makinede."

"Doğru."

"Anladığımdan emin değilim."

Ayrıntılara girmenin adamın yararına olduğunu düşündü. Jet motorunun oksijeni çekip nasıl yakıta, yakıtın da hıza dönüştüğünü, hiç durmayan ve sürekli artan bir döngünün nasıl oluştuğunu resmedebilirdi.

Bunun yerine, cesaretini topladı. Peçeteyi yerine koydu ve "Bunun benim için bir sorun olduğunu pek sanmıyorum." dedi.

Adam kaşlarını çattı.

"Bana ihtiyacın olması hoşuma gidiyor." dedi açıkça. "Çünkü benim sana ihtiyacım var. Adalet

adalettir.”

Bir an yanlış tuşa bastığını düşündü. İstanbul’un kenar mahallelerinde adamın ellerini üzerinde nasıl hissettiğini hatırladı. Eğer ona doğru bir hamle yaparsa kendini nasıl savunacağını düşündü. Parmakları birkaç santim kadar bıçağın sapına doğru yaklaştı. Eğer zorunda kalırsa yapacaktı. Eğer zorunda kalırsa, gerçi adam ondan en az 35 kilo daha ağırdı…

Sonra adam gevşedi, başını tekrar arkaya yasladı, orta yaşın sonundaki zararsız bir adam olmuştu. Gözlerini kırpıştırdı, mesafeliydi ama keyfi yerindeydi.

“Bence,” dedi kibarca, “biraz daha güven duymayı öğrenmelisin.”

“Sana henüz tamamını anlatmadım, biliyorsun ve geri kalanı olmadan çalışma planının gerisinde kalmış olacaksın.”

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Sonra adam sigara paketine uzandı. Bir tane yaktı ve külünü tabağa silkti. Kül trenin hareketi ile dağıldı.

“Güven duymaya ihtiyacı olan sadece sen değilsin.” dedi adam. “Bildiğim kadarıyla Keyes ile birliktesin.”

“Değilim.”

“Ama bundan emin olmamın bir yolu yok.”

“Ben tek çalışırım.”

“Bir de Frank’le.” Bir kez daha gözleri parladı. “O her kimse.”

Kız bir soluk alıp verdi - bunun sabırsızlığını göstermesini umuyordu.

“Frank,” dedi, “…benim eski kocam. NASA için çalışıyor, Pegasus roket güçlendiricileri üzerine. Bunlar X-kırk üç’leri ateşlemede kullanılırdı.”

“Neleri?”

“Sana söylemiştim. Henüz hepsini bilmiyorsun.”

Adam bir an düşündü. “Ve NASA, UVS ile birlikte çalışıyor öyle mi?”

Hannah UVS’nin ne olduğunu bilmediği halde başını salladı. Sonra adamın onu test edebileceği düşüncesi aklına geldi. Adam için hâlâ gerekli olduğunu anlamasını sağlamak hevesi yüzünden bu testi geçemememiş olabilirdi.

Onu izledi, bunun bir numara olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Adam hâlâ düşünüyordu.

Kızın gözleri yeniden bıçağa kaydı. Eğer olacaksa hızlı olmalıydı.

Yarım dakika geçti. Tren ileri geri sallandı, çatal bıçaklar Çin işi demliğe çarpıp tıkırtılar çıkardı, küller etrafa dağıldı.

“Güven,” dedi adam bir kez daha “ikimizin de şüpheci olması için bir neden yok. Birimizden biri açgözlüye dönüşmediği sürece…”

Ona elini uzattı.

Birkaç saniye daha geçti, kız ona uzatılan ele uzandı. El sıkıştılar.

Sonra kız yeniden camdan dışarı baktı. Adam sigarasını içti. Tren güneşle yarışırcasına yoluna devam etti.

YİRMİ İKİ

1.

Jeremy bugün formundaydı.

Keyes Jeremy'nin performansında sorumluluk sahibi olmayı seviyordu; iki koşu, burada üçüncü atış sırasında, daha fazlasının gelmesi vaadiyle. Her şeyden öte çocuğa sopayı nasıl kavraması gerektiğini öğretmişti. Jeremy'nin bugün iyi iş çıkarmasının asıl nedeni buydu. Beysbol sopasının en iyi yerini bulmaya ve topları sol sahanın derinliklerine yollamaya devam etti.

Kavra. Sopayı iyi kavra.

Telefon çalıyordu.

Arama direk hattan geliyordu. Ama daha fazla kötü haber duymaya dayanamazdı. Yıkılır… çöker… patlardı… Yine de telefonu açtı. "Evet." dedi belli belirsiz biçimde.

Arayan Brown, SİA ajanıydı. "Onu yakaladık." dedi Brown.

Keyes'in nefesi kesildi. Keyes arkadan gelen trafik sesini duyabiliyordu. Adam dışarıdan bir yerden arıyor olmalıydı, bir otoban kenarından.

"Kardeşinin eski kocasının evine gitmiş, Jersey'de. Tutuklamayı beş dakika önce yaptık."

"Onu buraya getirin." dedi Keyes.

"Anlaşıldı. Ama neyle suçlandığını bilmek istiyor ve bir avukat."

"Gözbağı takın. Ağzını bantlayın. Onu buraya getirin."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Yapın." dedi Keyes.

"Anlaşıldı." dedi Brown, sesi kararsız çıkıyordu. "Ama…"

Keyes telefonu kapattı.

2.

"Bu arada." dedi adam dönüşü yaparken.

Hannah ona baktı. Komik bir biçimde küçük kiralık arabanın şoför koltuğunda sıkışıp kalmış gibi görünüyordu. Dizleri direksiyonun iki yanında dik duruyordu.

"Benim anladığım Ismayalov zor bir müşteri. Eğer bizi devreden çıkarıp kitabı kendisi için alabileceğini düşünüyorsa bunu yapmakta tereddüt etmeyecektir."

Yani, diye düşündü Hannah, ikisini adamın gözünde artık gereksiz kılacak kadar detay vermemeliydi

formül hakkında. Önümüzde çok yol var, diye düşündü karamsarca.

“Onu fazla oyalamanızı istemiyorum. Ama bazı şeylerin söylenmeden kalmasını da istemem. Anlaşmanın bizim tarafımızdan yapıldığına yoksa anlaşma filan olmayacağına emin ol. Ama asıl pazarlığın yapılacağı kısma gelince işi bana bırak.”

“Benim için uygun.” dedi kız ve tekrar camdan dışarı baktı.

Yaklaştıkları sömürgeci döneminden kalma konağı okaliptüs ağaçları gölgeliyordu. Beyaz bulutlarla beneklenmiş mavi gökyüzü kendini üstlerinde teşhir ediyordu. Yaklaştıkça dışarıda ön bahçede çalışan bir kadın gördü Hannah. Ayakta duruyordu, eldivenlerini çıkardı ve onları karşılamak için yaklaştı. Otuzlarında, esmer ve çok güzeldi. Güneşin bronzlaştırdığı yüzünde mutsuz bir gülümseme vardı.

Konağın ön kapısında bir adam belirdi. Yaşı kadınınkinin iki katıydı, sivri bir burnu ve eğri bir ağzı vardı. “Madeleine.” diye seslendi. “Bize içecek birşeyler getir.”

Kadın başını salladı. Adam öne doğru gelirken o uzaklaştı. Ziyaretçilerini açıkça görünen bir ilgiyle karşılamamıştı. “Vaktinde geldiniz.”

“Aradığımızda yoldaydık.”

“İçeri girin. Andrei’nin neler yaptığını duymak için sabırsızlanıyorum.”

Konağa doğru tek kolunu samimiyetle uzattı. Hannah en önde hep birlikte içeri girdiler.

3.

Asansör zeminden üç kat aşağıda durdu.

Keyes dışarı adımını attı, birşey düşürmemek için dikkatlice yürüyordu. Bir elinde değneği, diğerinde çantası ve kolunun kıvrımında taşıdığı kalın dosyası vardı. Koridorda beton zemin üzerine çizilmiş sarı çizgide yavaşça ilerledi. Tepesinde florasan ışığı titredi ve uğuldadı.

David Brown; heybetli, geniş omuzlu bıyıklı ve kafasının tepesinde üçgen şeklinde bir keli olan bir adam, gözaltı odası B-14’ün dışında duruyordu. Keyes’i gördüğünde onu elindeki çantadan kurtarmak için ona doğru ilerledi. Keyes dosyayı rahatlayan kolunun altına yerleştirdi. Sonra Brown’a baktı ve kafasını salladı. Brown kapıdaki tokmağa uzandı ve çevirdi.

Andrei Yurchenko basit beyaz masanın arkasında oturuyordu. Göz bandı hâlâ bağlıydı.

Yumuşak ketenden bir takım elbise giyiyordu ve iki eli de görünür biçimde masanın üstündeydi. Ellilerinin ortasında uzun ve zayıf, kalın boynu aşırı tıraş olmaktan kırışmış bir adamdı. Tavrı daha çok aşırı hevesli bir eyalet polisi tarafından kenara çekilmiş bir motorcu gibiydi. Suçsuz, yargı sürecinin bürokrasisinden geçmeye hazır, sonunda temize çıkacağı için kendinden çok emin.

Keyes ve Brown bakıştılar. Yurchenko’nun oturduğu masanın karşısındaki iki sandalyeye doğru yürüdüler. Keyes dosyayı masaya yerleştirdi ve göz bandını açmak için yaklaştı. Brown çantayı bıraktı ve oturdu.

Çantanın içinde “Psikolojik Stres Ölçme Aleti” vardı - sorulara verilen tepkileri şüphelinin göğsüne takılan bir stenograf ve kola takılan kan basıncı ve nabız ölçme aletiyle ölçen bir yalan makinesi. Böylece verilen tepkiler bir iğne ile hareketli grafik kâğıdına kaydediliyordu. Aslında bu UVS’ye göre en etkili yalan makinesi değildi. Şüphelinin konuşmasındaki mikro titreşimleri tespit eden “Ses Stres Çözümleyicisi” çok daha kesin sonuç veren bir yalan makinesiydi. Ama bu yöntem sonuçlarını bir dizi LED ışığıyla kaydediyordu ve Keyes’e göre eski moda grafik kağıdı daha büyük bir görsel etkiye sahipti. Onun dert ettiği tek şey görsel etkiydi. Oyunlara, kısmi gerçeklere vakit yoktu. Yurchenko çözülecekti. Ya tamamen iş birliği yapacaktı ya da hiç.

Üstünde Yurchenko’nun isminin büyük harflerle yazıldığı kalın dosya nerdeyse bir sürü boş beyaz kağıtla doluydu. Yurchenko için hazırlanan Gerçek FBI dosyası sekiz sayfa uzunluğundaydı.

Keyes diğer üç düzine sayfayı açık bir mesaj vermek umuduyla kendi eklemişti; Yurchenko hakkında bilmeleri gereken her şeyi biliyorlardı ve direnmek boşuna olurdu.

Göz bandını küçük teatral bir hareketle çıkardı.

Sonra masanın öbür tarafına geçti ve oturdu. Yurchenko kollarını kaldırdı, gözlerini ovuşturdu. Ağır hareketlerle odayı inceledi; ham betondan duvarlar, çimento ile sıvanmış yerler, plastik bir masa ve penceresiz bir kapı. Gözleri dosya ve çanta üzerinde gezindi, Keyes ve Brown’ın yüzlerine baktı sonra çantaya ve dosyaya geri döndü.

Brown elini cebine attı ve bir ses kaydedici çıkardı, tuşa bastı ve aleti masanın üstüne koydu. “Dört Ağustos.” dedi. “Şüpheli Yurchenko, Andrei. Sorgulayan David Brown ve James…”

Keyes uzandı ve kayıt cihazını kapattı.

İki çift göz de birden ona döndü.

“Bu kayıt dışı.” dedi Keyes sessizce.

Yurchenko kahkahayı bastı. Keyes ona baktı. Adam özür diler gibi kollarını iki yana açtı ve “Özür dilerim.” dedi.

“Komik olan nedir?”

“Şey, sadece…”

Keyes bekledi.

“İyi polis, kötü polis.” dedi Yurchenko. “Bilirsin. O kayıt cihazını açıyor sen kapatıyorsun...”

“Ah.”

“O benim haklarımı savunacak sen ezip geçeceksin…”

“Anlıyorum.”

“Seni konuşturmayı biliriz.” dedi Yurchenko, gülümsüyordu. Sesinde Rus aksanına dair belli belirsiz bir iz vardı. Brown’a döndü. “Sonra diyecek ki ‘Bir dakika. Sakin ol lütfen,’ Sonra sen diyeceksin ki…”

“Her şeyi çözmüşsün.” dedi Keyes.

Yurchenko gülmeye devam etti, çok da komik olmamaya çalışarak, kibarca omuz silkti.

Birkaç saniye geçti. Sonra Brown cihazı aldı ve cebine koydu. Keyes dosyaya uzandı. Açtı ve birkaç sayfa çevirdi. Dosyanın üzerinden anlamlı bir şekilde Yurchenko'ya baktı. Birkaç sayfa daha çevirdi, sonra dosyayı kapatıp masanın üzerine bıraktı.

"Evet." dedi, "Nerden başlamak istersin?"

4.

Hüzünlü bakan, güzel kadın -Madeleine idi adı, Hannah adını unutmamıştı- bir tepsi soda ve limon getirdi. Sonra kocası ondan çıkmasını istemeden önce çabucak uzaklaştı.

Ismayalov bir bardak aldı ve içine bir dilim limonu sıktı. "Yani," dedi.

Hannah başını salladı. Kanepede tekrar öne doğru eğildi. İçinde oldukları oda serin, her tarafı taş ve antika mobilyalarla doluydu. Kahve sehpasının üstünde kitap duruyordu, açılmamıştı.

"Mach 8," diye tekrarladı kız. "yirmi dört saat süren bir uçuş iki saate inecek. Ama tabii ki asıl uygulamalar askerî olanlar. Hipersonik bombalar, güdümlü füzeler…"

"Ve bu bir NASA projesi?"

"NASA işin içinde olan birimlerden bir tanesi."

"Yani burada elimizde olan," -kitabı işaret etti- "birebir kopyası."

"Tam olarak bir kopya değil. Motorun çalışmalarını gösteren bir formül."

Adam kitaba uzandı, arka kapağı açtı, çizilmiş resme baktı ve kapadı. "Hım..." dedi.

Pencerenin yanındaki adam "Andrei bir alıcı tanıyor olabilirsin diye düşündü." dedi.

"Olabilir." dedi Ismayalov cevap olarak. "Tanıyor olabilirim."

"Tabii ki emeğinin karşılığını alacaksın. Diyelim ki kararlaştırılan rakamın yüzde beşi?"

Ismayalov kaşlarını çattı.

Hannah bakışlarını bir adamdan diğerine geçirdi. Bu işteki rolü, öyle görünüyor ki, çoktan bitmişti.

"Her zamanki rakam, böyle bir tanıştırma için, yüzde on beştir." dedi Ismayalov.

Adam camdan ona doğru döndü. "On beş."

"Pazarlığa açık, tabii ki. Ama evet. Bence on beş uygundur."

"Bu durumla ilgili sıkıntımı sana söyleyeyim. Andrei beni seninle tanıştırdı; sen alıcı ile tanıştıracaksın ve eğer yol boyu bu işe bulaşan herkese on beş verirsem ortağım ve bana çok az bir miktar kalacak."

"Hım..." dedi Ismayalov.

"Ama uzlaşmaya açık olmadığım sanılmasın..."

5.

Bir telefon çalıyordu.

İki adam birbirine baktı. “Benimki değil.” dedi Brown.

Keyes telefonuna baktı. Onunki çalıyordu. Ayakları üzerinde doğrulmak için değneğini kullandı, koridora çıktı ve telefonu kulağına koydu. “Evet.”

Arayan Daisy’di. Sesi titriyordu. “Jim, hemen buraya gelmelisin.”

“Neden?”

“Az önce, ah şey, Belmont, Massachusetts’ten bir polis seni aradı.”

Keyes florasan ışığına baktı. Bu kadar yüksek bir ses çıkarıyor olmaları mümkün müydü?

“… seninle konuşmak istiyor. Sanırım, sana verecek bazı bilgileri var.”

“Ne tür bilgiler?” diye sordu sakince.

“Sanırım, şey, sanırım buraya gelsen iyi olur ve …”

Kızın ağlamanın eşiğinde olduğunu fark etti. “Daisy,” dedi düz bir tonla. “ne oluyor?”

“Sadece buraya gelsen iyi olur. Bence en iyisi bu.”

“Şu anda gelemem.” dedi Keyes.

“Rachel ile ilgili.”

“Ona onu geri arayacağımı söyle.”

“Hayır. Anlamıyorsun, konu bu değil…”

“Önemli birşeyin tam ortasındayım.” dedi ve görüşmeyi sonlandırdı.

Kapıyı tekrar açmadan önce biraz bekledi. Nefes alıp verişi düzgündü. Elleri titremiyordu. Ama bu uzun sürmeyecekti. Zaman geçiyordu ve Rachel bulunmuştu. Polis onu ofisinden arıyordu. Zaman, diye düşündü. Her şey sonunda buna indirgeniyordu, öyle değil mi? Asla yeterli zaman olmuyordu.

Kapıyı açtı ve Brown’a koridora gelmesi için işaret etti.

“Ne oldu?” diye sordu Brown kapıyı arkasından kapatırken.

“Seni bekleyen bir arama var. Benim ofisimde.”

“Arama mı?”

“Karın.” dedi Keyes. “Daisy onu hatta tutuyor. Sanırım acil bir durum. Koşsan iyi olur.”

Brown kaşlarını çattı. Sonra döndü ve hızlı adımlarla yerdeki sarı çizgiyi asansöre kadar takip etti.

Keyes hücreye geri döndü. Yurchenko ona boş gözlerle bakıyordu. Adamın yüzündeki birşey onun, Brown odayı terk ettiğinde dosyaya göz attığından ve boş sayfaları gördüğünden şüphe etmesine neden oldu. Ağzının kenarından düşen bir sarı kanarya tüyünü görür gibiydi.

Keyes ayakta durmaya devam etti, böylece Yurchenko'ya tepeden bakabiliyordu. "Nerede kalmıştık?" dedi.

"Hatırlamıyorum."

"Francis Dietz. Ona bir isim vermişsin."

"Ah … evet. Öyle diyorsan."

"O isim 'akbaba' idi."

"Size daha önce de söyledim. Bir hata yapıyorsunuz. Beni biriyle karıştırdınız."

Keyes adama soğuk gözlerle baktı.

"Ve yine söylüyorum ki, avukatım olmadan tek bir kelime daha etmeyeceğim."

"Bunun için zaman yok."

"Hangi ülkedeyiz biz? Son baktığımda…"

"Benim," dedi Keyes net bir şekilde, "bunun için zamanım yok."

6.

"Madeleine," diye seslendi Ismayalov.

Birkaç saniye geçti. Sonra kadın oturma odasının gölgeli girişinde belirdi. Bahçeye geri dönmüştü, ağır iş eldivenleri elindeydi yine ve yusyuvarlak güneş de gruba katılmıştı.

"Hayatım," dedi Ismayalov. "bana bir iyilik yapabilir misin diye merak ediyordum."

Hannah oturduğu kanepeden izliyordu. Pencerenin yanındaki adam elindeki bardağın içine bakıyordu, odadaki görüşme onu daha az ilgilendiriyor olamazmış gibi.

"Buradaki arkadaşlarım," dedi Ismayalov, "prensle buluşacak. Onu ilgilendireceğini düşündüğüm bir iş teklifi yapacaklar. Ama böyle bir görüşmeyi evimde yapmasam iyi olur. Kimin izlediğini asla bilemezsin."

Madeleine temkinli şekilde başını salladı.

"Düşündüm de," diye devam etti "senin Amerikalılar için ev bakıcılığı yapan şu arkadaşın vardı değil mi?"

Gözlerini kırptı. "Henri Jansen," dedi. "evet."

"Çenesini kapalı tutabilir mi?"

"Öyle sanıyorum."

"Sence bir görüşmeye ev sahipliği yapmak ister mi?"

Madeleine omuz silkti. "Ona sorabilirim."

"Lütfen sor."

Kadın başını evet anlamında salladı, döndü ve yürümeye başladı.

“Madeleine”

Kadın adama doğru döndü.

“Onu ikna et,” dedi Ismayalov. “ona, kocaları etrafta yokken civardaki ev kadınlarıyla düşüp kalktığını bildiğimi belirtebilirsin mesela.”

Hannah kadının yüzünün renginin attığını görür gibi oldu ama emin olamazdı.

“Anlaşıldı, Vladimir.”

“Yarın akşam uygun olur bence. Eğer o da isterse.”

“Tamam.”

“Ve dostlarımız geceyi burada geçirecekler. Bir konuk odası hazırlar mısın lütfen?”

Kadın başını evet anlamında eğdi ve odadan çıktı.

Ismayalov gidişini izledi. Hannah’a baktı, sonra öne doğru eğildi ve kitabı aldı. Ne kadar önemli olduklarını anlıyormuş gibi arka kapağa ve oradaki denklemlere yakından baktı.

Ardından camın yanındaki bardağını kaldırdı ve tepesine dikti. Kalan son damlanın boğazından yavaşça akmasına izin verdi.

7.

Keyes kendini bir kez daha akıntıya bırakılmış gibi hissediyordu.

Yurchenko’ya yaptıklarının kısmen farkındaydı - ama zihninde Küçükler Ligi’ne dönmüştü. Bölümlere ayrılmış açık tribün, yakıcı güneş. Jeremy yeniden vuruş yapmaya hazırlanıyordu. İnsanlar alkışlıyor ve gülüşüyorlardı. Jeremy babasına bakmak için döndü ve ona gülümsedi. Keyes de ona gülümsedi. Ayağa kalktı ve herkesten daha kuvvetli alkışlamaya başladı.

Yurchenko’nun suratı bir kan maskesinin arkasına gizlenmiş gibiydi. Konuşmaya çalışıyordu.

Jeremy’nin elini arı sokmuştu. Ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermiyordu. Pozisyonunu aldı, sopasını sıkıca kavradı, tıpkı Keyes’in ona gösterdiği gibi. Bu çocuk bir harikaydı, diye düşündü Keyes. Bu çocuk için her şeyi yapardı. Onun için her şeyi göze alırdı.

“Ismayalov,” diyordu Yurchenko.

Nefes almak için mücadele veriyordu. Ağzından köpükler çıktı. “Vladimir Ismayalov. Tanrı aşkına, lütfen …”

Keyes doğruldu, üstünü düzeltti. Yurchenko’ya tepeden şöyle bir baktı ve elindeki tahta parçasını yere bıraktı. Bu nereden gelmişti eline, hatırlayamadı. Sonra değneğine bakındı ve hatırladı. Yurchenko’ya vurduğunda değneği kırılmıştı, tahta parçası oradan geliyordu.

Ayağı aksayarak kapıya kadar yürüdü. Koridora çıktığında David Brown ile karşılaştı. Brown

birşeyler söylüyor, ona sesleniyordu. Ama Keyes onu duymazdan geldi, yoluna devam etti.

Elinde bir isim vardı. Ismayalov ve ofisine döner dönmez bu adla eşleşecek bir dosya bulacaktı.

Brown hâlâ sesleniyordu, sesi koridorda boş yere yankılandı. Keyes asansöre ulaştı, düğmeye bastı ve bekledi.

Ismayalov. Akbaba.

Asansör kapısı açıldı, içeri adımını attı.

YİRMİ ÜÇ

1.

Yine karayel esiyordu.

Henri Jansen kamerasından ön bahçede sallanan ağaçlara baktı. Ağaçlar güneye doğru iyice eğilmişti. Karayelin patronluğunu ilan etmesi için daha çok erken diye düşündü. Bu şüphesiz yanlış alarmdı.

Lensleri değiştirdi -lanet makinenin çalıştığından emin olmak için birkaç hızlı fotoğraf çekmişti zaten- sonra pencereleri kapamak için içeri girdi, işini sağlama almalıydı.

Oturma odasında şöminenin kenarını delip kendilerine yol bulmaya çalışan bir çift akrep gördü. Onlara kaşlarını çatarak baktı ve dudaklarını ısırmaya başladı. Belki de bu gerçek karayeldi, biraz erken gelmiş olabilirdi.

Hayvanlar iklimle insanlardan daha uyum içindeydi ve birşey belli ki yuvalarını hareketlendirmişti.

Bir an akreplere baktıktan sonra odanın öbür tarafına geçip piyanonun altına tıkılmış çöp kovasını çıkardı. Onu şömineye sürükledi, akrepleri bir dergiyle aldı ve kovayla birlikte çöpü dökmek için dışarı çıktı.

Madeleine Ismayalov’un arabası, arkasında bir duman bulutu bırakarak yoldan aşağı doğru geliyordu.

Audi marka arabanın yaklaşmasını izledi, hâlâ kaşları çatıktı. Madeleine neden şimdi ziyarete geliyordu? Kocasının görüşmesi için evi o gece ayarlamayı kabul etmişti - adamla tanışmak ve onun, akbabanın, düşmanı değil dostu olduğundan emin olmak için iyi bir fırsattı, ama henüz öğlen vaktiydi.

Araba ani bir hareketle durdu. Kapı açıldı, Madeleine indi. “Henri,” dedi. “telefonda söyleyemezdim. Odada kocamla birlikteyken …”

Gözleri heyecanla kocaman açılmıştı. Elleri korkuyla titriyordu. Henri buz gibi birşeyin göğsünün ortasına yaklaştığını hissetti.

“Fazla vaktim yok. Ona markete gideceğimi söyledim. Bizim…”

“Sakin ol.” dedi Henri.

“Galiba biliyor.”

Göğsünün ortasındaki soğuk mengene biraz daha sıkıştı.

“Sakin ol.” dedi. Sesi güçsüz ve tonsuz çıkmıştı. “İçeri gel.”

Kadın verandadan giriş kapısına kadar onu takip etti. “Belki yanılıyorumdur. Ama birşey söyledi, sen ve civardaki evli kadınlarla ilgili…”

“Ne yaptı?”

“Beni mi kastetti bilmiyorum. Sanmıyorum. Ama bilemiyorum.”

“Ne dedi?”

“Sadece bunu. Sen ve bazı evli kadınlar. Ah, ama bence biliyor. Biliyor, Henri.”

Onu mutfağa götürdü. Tezgâhın yanında uzun bir tabureye oturttu. Bir şişe açtı, ona bir kadeh doldurdu ve uzattı. Sonra şişeyi kaldırdı ve tepesine dikti.

Kadın isteri krizinin eşiğindeydi. Bunda şaşılacak birşey yoktu. Kendi de az çok bu haldeydi. Ismayalov biliyor. O biliyor ve biri - ya da ikisi birden bunun bedelini ödeyecekti.

“Henri.” dedi kadın inler gibi.

“Hemen bir sonuca varmayalım.” dedi Henri. “Tam olarak ne dedi?”

“Dedi ki, ona söyle o ve bazı evli kadınlarla ilgili olan biteni biliyorum.”

Henri şişeyi yeniden kaldırdı ve içti.

“Buradan gidebiliriz.” dedi kadın. “Param var. Bir süredir biriktiriyordum. Arabama atlayıp havaalanına gideriz, herhangi bir yere gidebiliriz, dünyanın herhangi bir yerine…”

“Peki ya bu gece?”

“Bir önemi yok. Nereye gitmek isterdin Henri? Nereye istersen. Ben karşılayacağım. Bizi en az birkaç sene rahat ettirecek kadar param var…”

“Bebeğim,” dedi adam. “buraya gel.”

Elindeki bardağı bırakıp hemen tabureden indi, kendini onun kollarına bıraktı. Adam ona sıkıca sarıldı, ama yine de verebileceğinden daha az bir yakınlık hissi vardı. Bu işi şimdi bitirmeliydi, hemen. Eğer hâlâ çok geç değilse…

“Madeleine.” dedi.

“Evet.”

“Hiçbir yere gidemeyiz.”

“Evet, gidebiliriz.”

“Hayır. Nereye gideceğiz. Bizi her yerde bulur.”

“Nereye olursa…”

“Çocuk gibi konuşuyorsun.”

Kadın başını onun omzuna gömdü. “Biliyorum.” dedi.

Birkaç saniye geçti. Kadının bedeni adamınki karşısında ürperiyordu. Kadın kendini geri çektiğinde gözlerinin hâlâ kuru olduğunu görmek adamı şaşırtmıştı.

Bir adım geri atmak için sarılmanın bitmesine izin verdi. Birkaç saniye boyunca birbirlerinin yüzüne tuhaf bir şekilde baktılar. Kadın ona sıcak bir işaret için umutsuzca, yalvarırcasına bakıyordu.

Henri mutfak pencerelerini kapamak için döndü.

Tekrar arkasına döndüğünde kadın gitmişti.

Şarap kadehi tezgâhın üzerinde duruyordu. Parmaklarının bardağı kavradığı yerlerdeki izleri görebiliyordu. Girişe doğru yürüdü ve dışarı baktı, kadının arabasına bindiğini gördü. Şimdi ağlıyordu. Arabanın ön camından kadının yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu.

Anahtarı çevirdi, vitesi ayarladı ve arabayı döndürdü. Henri onu durdurmaya çalışmadan izledi. Bunun bir anlamı olur muydu? Er ya da geç gerçekle yüzleşecekti. İlişkileri bitmişti. Eğer bu geceki görüşmeyi tek parça halinde atlatabilirse, hiçbirşeyi onunla tekrar görüşerek tehlikeye atmayacaktı.

Belki de Ismayalov bilmiyordu bile.

Bir an sonra araç rüzgarın süratle izleyip dağıttığı bir duman bulutunun arkasında özel araba yolundan ilerliyordu.

2.

Brown fotoğrafı tek bir kelime bile etmeden Keyes'e geri verdi.

Onu çantasına geri koymadan önce Keyes kadının suratına son bir kez baktı. Kadın gerçekten sadece kötü şans ile sarıp sarmalanmış bir masum olabilir miydi? Bu insanı ürkütüyordu ama doğruydu da.

Sonra fotoğrafı çantasına koydu ve önündeki koltuğun altına doğru itti.

Uçuş görevlisi koridorda onlara doğru ilerledi ve menü uzattı. Brown bir tane aldı, Keyes istemedi. Bütün sinir sistemi bir uğultu içindeydi. Eğer midesine birşeyler girerse sonu ayakkabılarında bitecekti. Brown'ın da fazla iştahı yok gibiydi. Uçuş görevlisi döndüğünde diyet koladan başka birşey istemedi.

Menüyü geri verirken Keyes'e bakmaktan kaçındı. Aslında bütün uçuş boyunca ona bakmamaya çalıştı.

Keyes bununla yaşayabilirdi. Ekstra insan gücüne sahip olduğu sürece halinden memnundu. Akbabanın ismi ellerindeydi, adamın güney Fransa'daki adresini biliyorlardı. Dietz de tüm bu ihtimaller ışığında şu an orada ona formülü satmaya çalışıyordu.

Önündeki koltuğun arkasına bakıyordu ve aklını tüm gayretiyle elindeki bu işe vermeye çalıştı.

3.

Dietz silahını son bir kez kontrol etti ve çantasına, kitabın yanına yerleştirdi.

Birden arkasını döndü. Kadın peşinden gelip odaya girmişti.

Cansız bir şekilde zoraki gülümsedi. "Benim için de onlardan bir tane yok sanırım." dedi.

Gülümseme sırası Dietz'deydi, belli belirsiz bir biçimde.

"Endişelenme," dedi. "ben seni korurum."

Rüzgar hâlâ vadi boyunca hevesle ilerliyordu. Sallanan ağaçları izlemek için ilerledi, dalgın dalgın

küpesinin bir tekiyle oynuyordu.

"Güven." dedi Dietz. "Hatırladın mı?"

Kadın cevap vermedi. Arkası ona dönük durmaya devam etti, dar kürek kemiklerini özenle ve mükemmel bir şekilde dikti.

Dietz çantayı aldı ve onun yanına gitti.

"Hadi." dedi nazikçe.

Bir an sonra kadın döndü ve onu takip ederek odadan çıktı.

YİRMİ DÖRT

1.

İlk araba yediyi beş geçe geldi.

Motorun sesini duyduğunda Henri Jansen bir tepsi ordövrü yerleştiriyordu. Doğruldu, oturma odasında şöyle bir göz gezdirdi, yalnız olduğu son birkaç dakikayı her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için harcadı. Böyle bir durumda bir insan ne servis etmeliydi? O sade birşeyler tercih etmişti - Fransız peyniri ve ekmek, kereviz çubukları ve mantarlı kanepe. Dört şişe şarap sehpanın üzerinde hazırdı, yanında sekiz bardak ve gümüş bir tirbuşon vardı. Şöminenin yanındaki bar açıktı.

Hazırlığını şöyle bir gözden geçirdikten sonra Madeleine haklı olabilir mi, diye düşündü. Adamın ona söyleyecek bir çift sözü var mıydı - ya da belki sözlerden daha kuvvetli birşey?

Arabanın motoru sustu, artık düşünmeye vakit yoktu. Ceketini düzeltti ve ilk konuğunu karşılamak için kapıya yönelirken kendini rahatlatmaya çalıştı. Her şey iyi gidecekti. Madeleine yanılıyordu, Ismayalov bilmiyordu. Endişe duymaya gerek yoktu.

Rolls-Royce son modeldi, bir Silver Seraph. Sürücü siyah şoför üniforması içinde koyu ten renkli, bir metre seksen santimin üzerinde bir adamdı. Henri durduğu yerden adamın arabadan çıkıp arka kapıyı açışını izledi.

Arabadan çıkan adam kısa -bir buçuk metrenin belki biraz üzerinde- mavi takım elbiseli, bıyıklı ve keçi sakallı, açık renk gözlük takan biriydi. Yüzü tanıdık gelmişti. Sonra Henri hatırladı. Adamı bedevi giysileri içinde hayal edersen onu hemen medyadan tanırdın. Büyük yatların içinde milyonlarını yüksek topuklu modellerle harcayan, Kentucky derbilerini kazanan, Amerika'nın ileri teknoloji şirketlerine dikkat çekici yatırımlar yapan adam. Oysa şimdi herhangi bir iş adamı gibi giyinmişti ve çok daha rahat görünüyordu.

"Hoş geldiniz." dedi Henri. Sözlerini adama mı yoksa sürücüye mi yöneltsin bilemedi, onun yerine tam ortaya konuştu. Mavi takım elbiseli adam belli belirsiz ama samimi bir reverans yaptı.

Şoför adamdan önce içeri girdi, eşikte durdu ve önce sola, mutfağa doğru sonra da sağa gömme oturma odasına doğru baktı. Henri adamın yanında durmuş bekliyordu. Şoför herhangi bir tuzağın onları beklemediğinden emin olunca, prense başıyla onay verdi ve adam yüzünde memnuniyetini ifade eden yarım yamalak bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Güzel bir ev." dedi. Yumuşak, nerdeyse utangaç hatta şaşırtıcı derecede genç bir tavırla konuşuyordu. İngilizcesi mükemmeldi, ekstra bir ses titremesi katmış gibiydi. "Ne zamandır buradasın?"

"Sadece bu sezonun başından beri. Bir arkadaşım için bakıyorum buraya."

Adam gülümsemeye devam etti, ama yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı.

Oturma odasına geçtiler. Şoför -Henri'nin anladığı kadarıyla aynı zamanda koruma- kendine dimdik ayakta duracak şekilde girişte bir yer buldu. Prens gelişi güzel odayı dolandı, heykelleri, duvardaki

tabloları, şöminenin yanında duran sert, antika ocak demirine bakıyordu.

"Şarap?" dedi Henri masaya doğru yönelirken.

"Apsent martini lütfen. Teşekkür ederim."

Henri barın etrafından dolaştı. Bardağa votka koyarken başka bir motorun uğultusunu duydu. Bardağa hızlıca vermut ve apsent ekledi, verandaya yönelmeden önce adama içkisini uzattı.

Bu seferki araba siyah bir Mercedes idi. İyi cilalanmıştı ve uğultulu bir motoru vardı. Vladimir Ismayalov'un arabasıydı. Yavaşça diğer arabanın yanına park etti ve motor sustu.

Henri kapıyı açmak için beklerken, gözkapağı seğirmeye başladı. Ya Madeleine yanılmıyorsa? Ya Ismayalov bu geceyi bir çeşit intikamın bir parçası olarak organize ettiyse?

Hayır. Ismayalov bilmiyordu.

Öyle olmasını umdu.

Adamı Madeleine'in fotoğraflarından tanıdı; hafif kambur, esmer, koyu kalın kaşlı. Arabayı kendi sürmüştü. Araçtan çıktı ve Henri'ye baktı. "Evin bakıcısı sensin." dedi.

Henri kendini biraz daha dikleştirdi ve başını salladı. "Henri Jansen."

"Vladimir Ismayalov. Madeleine'in kocası."

Tokalaşmaları fazla sert olmuştu. Ismayalov Henri'nin elini tam ortadan kavradı ve kemikleri birbirine yaklaşacak kadar sıktı. Biliyor, diye düşündü Henri.

Ismayalov Henri'nin kemiklerini birkaç saniye boyunca sıktı sonra elini geri çekti. "Arkadaşlarım birkaç dakika geriden geliyorlar."

Henri Ismayalov'a yolu gösterdi. Koruma/şoför hâlâ oturma odasının girişinde dikiliyordu, kollarını amirane bir şekilde göğsünde birleştirmişti. Prens alçak kanepeye yerleşmişti. Ismayalov odaya girince ayağa kalktı. "Vladimir!"

Ismayalov sırıttı. "İşte buradasın! İyileştin mi?"

"Nerdeyse." dedi genç prens. Henri'ye döndü. "Çoğu insan yürüyüşe çıkar. Vladimir ise koşuya."

"Şikayet ediyor ama seviyor da. Biraz egzersize ihtiyacı var."

"Saçmalıyor. Bize bir baksana. Hangimizin egzersize ihtiyacı var?"

Henri gülümsedi. Tek gözü hâlâ seğiriyordu. "Ne içersiniz?" diye sordu Ismayalov'a.

"O ne içiyorsa aynısından."

Henri içkiyi hazırlamaya gitti. Bir kez daha kulağına bir motor sesi geldi. Bu beklenen arkadaşlar olmalıydı - en son gelenler.

Ismayalov'un içkisini ona uzattı ve onları karşılamaya gitti.

Son araba bir Mini'ydi, küçük, ucuz ve sıkışıktı. Kiralık diye düşündü Henri. Direksiyonda bir adam, yolcu koltuğunda ise bir kadın vardı. Onlar park ederken kuvvetli bir rüzgar esti. Henri'nin elleri saçlarını geriye itmek için başına yöneldi.

Adam tipik bir büyük boy Amerikalıydı, geniş ve uzun. Kadın güzel ve hazırlıklıydı, Henri'den birkaç yaş küçük olmalıydı. Düzgün giyinmişti. Gözleri kendi istekleriyle kadının bedeninde bir aşağı bir yukarı gezindi. "Hoş geldiniz." dedi.

İkisi de cevap vermedi. Henri onlara yolu gösterdi.

Onları takip etmeden önce kafasını kaldırdı ve gökyüzüne baktı.

Güneş yere yakın bir şekilde asılı kalmış gibi alçaktaydı, fazla olgunlaşmış bir erik ağacına benziyordu. Gökyüzü açıktı. Bugün yağmur yağmazdı. Yine de rüzgar her zamankinden kuvvetli esiyordu.

Göğe bir kez daha baktı ve konukların arkasından içeri girdi.

2.

"Hiç silah ateşledin mi?"

Penceresinden dışarıdaki otların turuncuya dönüşünü izleyen Keyes, bakışını ona çevirdi. "Hayır." dedi. "Şey, yaz kampında bir kere. Çocukken. On iki yaşında."

"Şuradaki çantama uzansana."

Keyes 4x4'ün arka koltuğuna doğru döndü. Brown'un çantasını buldu ve kucağına koydu. Açtığında içinde bir sıra deri koşum takımı buldu. Koşum takımına bağlı tabanca kılıfları ve içlerinde silahlar vardı, siyah, küçük ve çirkin silahlar.

"Seninki basit bir Glock." dedi Brown gözlerini yoldan ayırmadan. "Ateşlemesi kolaydır. Otomatik güvenliği var, yani bu konuda endişe etmene gerek yok. Bir turda on yedi mermi atıyor."

Keyes silahı elinde birkaç kez çevirdi, ağırlığına şaşırmıştı.

"Sadece doğrult ve ateş et. Ama geri tepmeye karşı kendini hazırla; iki elini de kullan. Ellerin her durumda titriyor olacak zaten ve sese karşı da hazırlıklı ol. Çok gürültülüdür."

Keyes parmağını tetiğe kaydırdı ve yanından geçtikleri bir sıra çalılığa nişan alma denemeleri yaptı.

"Vücuduna nişan al." dedi Brown. "Tek seferde iki atış. Adam düşene kadar ateş etmeye devam et."

Keyes teşekkürünü homurdanarak sundu.

Kucağındaki silaha baktı sonra dikkatini yeniden dışarıdaki manzaraya verdi. Üzüm bağlarını ve tarlaları, akıp giden sığ dereleri, tırmanış yapılan kaya oluşumlarını, geçtiler. Yaklaşık her çeyrek milde vahşi doğanın içine küçük bir yol uzanıyordu.

Beş dakika geçti. "Sence kaçırdık mı?" diye sordu Brown.

Ismayalov'un evinin olduğu yoldan söz ediyordu. Keyes kaçırdıklarını düşünmüyordu. Ama Brown arabayı yolun kenarına çekerken torpido gözünü açıp haritayı çıkardı.

İkisi birden hışırdayan kağıdın üzerine eğildiler, loş ışıkta bağlantı yollarını incelemeye koyuldular.

“İşte buradayız,” dedi Brown parmağıyla göstererek. “ve olmak istediğimiz yer…”

“Burası.”

Eğer işaretleri doğru okuduysa, çeyrek milden az kalmıştı. Birden içinde bir boşluk ve sıcaklık hissetti; kalbi acıyla sıkışmıştı.

Brown koltuğuna geri döndü ve sürmeye devam etti.

Eve giden özel yola ulaştıklarında, Brown bir kez daha kenara çekti. Arabadan indiler ve silahlarını kontrol ettiler. Sonra sömürge tarzı konağa doğru harekete geçtiler. Keyes değnek yardımı olmadan topallayarak ilerledi. Zemin çamurluydu, ayaklarını emiyor gibiydi. Gece meltemi okaliptüs ve leylak kokuyordu.

Vücuduna nişan al, diye düşündü. Vücuduna nişan al, tek seferde iki atış.

Dışarıda tek bir araba park etmişti, bir Audi. İki adam bir an durdu ve etrafı dinlediler. Sarmaşık çitlerinin arasındaki ön kapı açıktı. Radyoda iç acıtan tanıdık bir melodi çalıyordu - Billy Joel.

Brown bir kapıya bir Keyes’e baktı ve yeniden hareket etmeye başladı. Açık kapının bir tarafında durdu ve evin içine dikkatle baktı. Kapıyı birkaç santim ittirerek biraz daha açtı. Sonra Keyes’i verandada yalnız bırakarak içeri girdi.

Keyes cesaretini topladı. Glock marka silahını iki eliyle sıkıca kavrayarak peşinden içeri girdi.

Loş, nemli bir giriş. Duvarlarda Van Gogh ve Chagall resimleri - Keyes’in anladığı kadarıyla orijinaller. Giriş holüne açılan bir sürü kemerli kapı. Hepsi karanlık, sol taraftaki son kapı dışında; müziğin geldiği kapı.

Brown dikkatlice kapıya doğru yöneldi.

İki atış, dedi Keyes içinden. Vücuduna nişan al.

Oda bir mutfaktı.

Bir kadın alçak bir masada oturmuş ağlıyordu. Önündeki masada yarılanmış bir şarap şişesi ve taşmak üzere olan bir kül tablası duruyordu. Tezgahın üzerinde bir kap meyve ve radyo vardı. Tavandan ağır tava ve tencereler sarkıyordu. Buzdolabının yanına yerleşmiş bir kedi Brown’a yorgun gözlerle baktı.

İki adam da odaya girdiğinde kadın kafasını kaldırıp onlara baktı. Bir eliyle burnunu sildi. Yüzünü acı bir gülümseme kapladı.

“Vladimir’i mi arıyorsunuz?” diye sordu.

3.

Brown bir kez daha arabayı yolun kenarına çekti.

Alacakaranlık, tarlaları hareketlendiren güçlü bir rüzgar gibi etraflarında fısıldadı. Brown çantasından çıkardığı dürbüne uzun araç yolunun uzadığı yöne doğuya baktı.

Keyes, çıplak gözlerle kadının tarif ettiği evi kestirebiliyordu. Evin etrafında başka yapılar, bungalovlar ve ek binalar vardı. Evin gerisinde daha çok üzüm bağı ve lavantalar uzanıyordu.

“Üç araba var.” dedi Brown. “Biri sanırım bir Rolls Royce.”

“Ben de bakayım.”

Brown dürbünü ona verdi. Keyes’in arabaları bulması ve onlara odaklanması kısa sürdü. Arabalardan bir tanesi kamyonetti ve nerdeyse evin arkasına park edilmişti. Kullanılmıyor gibi bir görüntüsü vardı. Diğeri siyah bir Mercedes idi. Yanında ise Brown’un belirttiği gibi gümüş bir Rolls Royce duruyordu.

“Hemen bakma.” dedi Brown sakince. “Gelen var.”

Keyes dürbünü sağa çevirdi. Başka bir araba, peşinde bir toz bulutuyla birlikte yoldan aşağı doğru ilerliyordu. Bir an Audi olabilir diye düşündü; kadın bağlarından kurtulmuş ve kocasını uyarmaya gelmişti. Ama bu bir Mini’ydi. Onu dürbünle takip etti, başparmağı netlik ayarındaydı. Araba park ederken evden bir adam onları karşılamak için dışarı çıktı. Keyes adamı tanımadı, otuzlu yaşların ortasında, yakışıklı, kendini iyi taşıyan, iyi giyimli biriydi.

Ama arabadan inenleri tanımıştı. Biri kadındı, diğeri ise Dietz.

Dürbünü indirdi ve Brown’a baktı.

4.

Güneş batınca pencere camları birer aynaya dönüşmüştü.

Henri yüzme havuzunun git gide oturma odasının bir yansımasına dönüşmesini seyretti. Bu yaklaşık yirmi dakika sürmüştü ve aslında o kadar da ilgi çekici değildi. Ama yine de buna odaklanmıştı, çünkü etrafındaki insanların ne konuştuklarını duymak istemiyordu. Konuşulanlara kulak misafiri olmak çok kötü bir fikirdi.

Bu geceye ev sahipliği yapmak bile başlı başına çok kötü bir fikir gibi gelmeye başlamıştı.

Ama geri çekilmek için çok geçti. Konukseverliğini birden bire geri çekemezdi, kül tablalarını temizlemek ve içkileri yenilemek gibi bir sorumluluğu varken odadan da çıkamazdı. Yapabileceği tek şey orada durmak, pencereden bakmaya devam etmek ve duymuyor gibi yapmaktı.

“ …bir çok teklif var,” diyordu Amerikalı. “ben bir pragmatistim beyler. Bunun nerede biteceği benim için fark etmez. Ama güvenilir insanlarla iş yapmayı tercih ederim ve Vladimir bana sizin kaliteli olduğunuz konusunda güvence verdi. Yani size bu şansı verme imkanım olduğu için çok mutluyum…”

Şöminenin önünde duruyordu, ellerini arkada birleştirmiş, konuşmasını yapıyordu. Sesi rahat, alçak, nerdeyse ahenkliydi. Vladimir, kadın ve prens alçak kanepede oturuyor, söylenenleri dikkatle dinliyorlardı. Koruma/şoför kapının girişinde hareket etmeden durmaya devam ediyordu.

“Tabii ki sağduyuya olan ihtiyacımızı da anlıyorum. Ama vaktimizi aşmak üzereyiz. Kırk sekiz saat

içinde isimlerini veremeyeceğimiz dostlarımızla bir görüşmemiz daha var. Yapmayı planladığım şey bir rakam belirlemek…”

Etrafta bir parça kağıt aradı. Henri piyanoya doğru yöneldi, raftaki bir nota kitabına uzandı ve arkasındaki bloknotu aldı. Onu Amerikalıya götürdü. Bu arada Ismayalov elini cebine attı ve bir tükenmez kalem çıkardı.

“… ve pazarlığa buradan başlamak.”

Amerikalı bloknotu ve kalemi aldı, kendi rakamını yazdı. Bloknotu açık ve yüzükoyun şekilde sehpanın üzerine bıraktı. Arap deftere doğru uzandı ve aldı. Rakamı okudu, yüzünde ifade yoktu.

Birkaç saniye geçti, sonra birkaç saniye daha.

Tam konuşmak için ağzını açacakken birden evin çok yakınlarından bir köpek havlaması duyuldu.

Prens önce korumasına sonra da Henri’ye baktı.

“Komşunun köpeği,” dedi Henri. “önemli birşey değil.”

Ama kimse rahatlamamıştı.

“Ben ilgilenirim.” dedi Henri. Korumayı geçerek kapıdan süzüldü ve ön kapıya yöneldi.

5.

Rüzgardandır, diye düşündü dışarı adımını atarken, başka birşey değildi.

Ama küçük köpeğin zamanlaması daha kötü olamazdı. Tansiyon giderek yükseliyordu. Gece şimdiye kadar iyi gelişmişti, tam sona yaklaşıyordu. Ve şimdi Sylvie tek bir boğuk havlamayla herkesin gerilmesine neden olmuştu.

Bir nedenden havlamayı bıraktı. Rüzgar dindiği içindir, diye düşündü Henri. Ama yine de onu bulacak ve kendi iyiliği için onu uzaklaştıracaktı. Rüzgar her estiğinde köpek havlamaya başlarsa, bu insanlar lanet olası işlerini asla bitiremezlerdi…

Evin etrafından dolaştı, yüzme havuzuna yaklaştı. İçeridekiler onu göremese de o, buradan az aydınlatılmış oturma odasının içini görebiliyordu. Oda bir akvaryuma benziyordu; beş çift göz körcesine dışarıyı görmeye çalışıyordu.

“Sylvie.” diye seslendi. Parmaklarını şaklattı, gecenin içine tüm dikkatiyle bakıyordu. “Buraya gel kızım.”

Havuzun diğer tarafında bir hareketlenme oldu, kısa bir hışırtı duyuldu. Henri o tarafa doğru yöneldi.

“O tarafa gitme kızım.” dedi. “Benim, Henri.”

Oradaydı. Uzun çimenlerin arasında duruyor, kuyruğunu sallıyordu.

Arkasında biri vardı. İki kişi.

Onlara bakarken ağzının kuruduğunu hissetti.

Bir tanesi ona silah doğrultmuştu.

Bundan sonrasında her şey çok hızlı gelişti.

YİRMİ BEŞ

1.

Keyes'in silahı doğrultan elleri titriyordu.

Eğer ateş ederse kendilerini ele vereceklerdi. Ama karşılarındaki adama zaten kendilerini ele vermişlerdi.

Yanında duran Brown hareket etmeye başlamıştı. Adamın arkasından dolaştı. Belki ses çıkarmaya gerek kalmadan icabına bakabilirdi. Köpeği de rahatlıkla susturmuştu.

Ama Brown çok geç kalmıştı. Adam çoktan vitesi geriye takmış ve koşmaya başlamıştı. Adam, Keyes'in içeride, parlak ışık altında, bir müze sergisindeki heykellere benzettiği beş kişinin olduğu yöne doğru gidiyordu.

Vücuduna nişan al, dedi son bir kez.

Ve ateş etti.

İlk hissettiği silahın elinde patladığıydı. El bileği geriye doğru acıyla kıvrılmıştı, çıkan ses inanılmaz derecede yüksekti. Sonra silahın patlamamış olduğunu anladı. Bu, silahın geri tepmesiydi, Brown onu bu ses konusunda uyarmıştı. Tek bir atış bile bu kadar şiddetli bir tepkiye neden olurken biri nasıl olur da tek sefer de iki atış yapabilir, diye merak etti Keyes.

Adam koşmayı bıraktı.

Durdu. Bacakları büküldü.

Keyes kıpırdamadan onu izledi.

Adam müthiş bir çarpma sesiyle havuza yuvarlandı.

Evdeki beş kişinin de dikkati birden o yöne çevrildi.

2.

Merminin sesiyle birlikte Hannah'ın içi korkuyla doldu.

Kendini ayna camdaki bocalayan görüntüsünü izlerken buldu. Nefes almakta zorlanıyordu. Etrafındaki insanlar da onun gibi donup kalmıştı. Bir tablonun içinde gibiydiler. Arap kanepede oturuyordu, Rus ayaktaydı, dünya etrafındaki yolculuğunun yarısında yanında olan adam ayağa kalmak üzereydi - hepsi cama bakıyor, nafile bir çabayla camdaki kendi yansımalarını aşıp dışarıyı görmeye çalışıyorlardı.

Bir sonraki saniye ise hepsi dağılmıştı.

İlk hareket eden kapının yanındaki koruma oldu. Arap'ı korumak için kanepeye doğru geliyordu. Arap da ona ulaşmaya çalışıyordu, ilkel bir güç onları bir araya getirmeye çalışıyor gibiydi. Uzun

adam kendi bedenini kısa olanın üstüne kapadı onu sardı ve ön kapıya doğru sürükledi.

Rus da hareket ediyordu ama amaçsızca. Piyanoya doğru adım attı, sonra durakladı, tamamen kaybolmuştu.

Kadının gözleri Amerikalıya çarptı, yol arkadaşına. Yere doğru iniyordu. Hannah onu hava sızdıran bir balona benzetti. Beyninin olanı algılaması birkaç saniye sürdü; eğitimli adam ateş hattından çıkmak için kendini yere atmıştı.

O da aynısını yapmaya çalıştı. Ama korku öyle felç ediciydi ki kıpırdayamadı.

Sonra suya çarpma sesi geldi. Köpek yeniden havlamaya başladı.

Kitap neredeydi?

Adamın çantasındaydı tabii ki ve çanta da kanepenin üstündeydi, adamın oturduğu yerde. İlk defa kitap ve adam birbirlerinden ayrılmışlardı.

Kımılda, diye düşündü.

Şimdi Amerikalı yerde sürünmeye başlamıştı. Işığı kapamaya gidiyordu, Hannah fark etmişti. Rus hâlâ ne yapacağını bilemiyor, daireler çiziyordu. Koruma ve Arap çoktan gitmişlerdi.

Bakışlarını önce Rus’a, sonra çantaya, oradan da lamba anahtarına ulaşan adama çevirdi. Gözleri odada biraz daha gezindi ve şöminenin üstünde duran demirden yapılmış ocak demirinde durdu.

Hannah bir anda çözüldü ve ocak demirine yöneldi.

Işıklar sönmüştü.

3.

Brown evin ön tarafına doğru koşuyordu.

Keyes olduğu yerde kaldı, silahını havuzun üzerinden oturma odasına doğrultmuştu. Odadaki herkes dağılmıştı, kadın dışında. O donup kalmıştı, yerinden fırlamış gözleriyle şaşkın şaşkın dışarıya bakıyordu. Silahı ona doğrulttu. Elleri titriyordu. Nişan almaya çalıştı. Vücuduna nişan al. Solunda, köpek panik dolu boğuk havlamalarını yaylım ateşi gibi koyvermişti. Onu duymazdan geldi.

Parmağını tetiğe yerleştirdi.

Işıklar söndü.

Silahı indirdi, gözlerini kırpıştırdı.

Bir an sonra gözleri karanlığa alıştı ama şu an için tek görebildiği titreşen hayalet görüntüler ve evdeki ışıktan geriye kalanlardı. Havuz yüzeyinin duyabiliyordu, yumuşak bir ıslık gibiydi ama bir şekilde korkutucuydu da.

Sağına doğru, köpekten uzağa bir adım attı. Havuza düşmemesine yetecek kadar uzaklaştı. Sonra ileri doğru yalpalayarak ilerledi, Brown’un adımlarını takip etti.

4.

Birşey Dietz'e doğru geliyordu.

Işığı kapadıktan sonra, onun olduğu yöne doğru hareket eden birşey hissetmişti. İçgüdüsel olarak kendini korumak için pozisyon aldı. Ama gölge yanından geçip gitti, karanlıkta acemice ön kapıyı bulmaya çalışıyordu. Bu Rus idi, Ismayalov.

Dietz'i geçti. Birşeye çarptı. Çarptığı şey yere düştü ve büyük bir gürültü çıkararak kırıldı. Rus yoluna devam etti.

Çok yakındı diye düşündü Dietz.

Anlaşmayı yapmalarına dakikalar kalmıştı. Geleceğini kurtarmasına, her şeyi geride bırakmaya ve Elizabeth Webster ile kaçıp gitmesine dakikalar kalmıştı. Ve şimdi hepsi dağılmıştı; Arap çoktan gitmişti, Rus da kaçıyordu, davetsiz misafirler dışarıdaydı. Silahlıydılar. Sahi kimdi onlar? Keyes? Ford?

Ama çok geç değildi. Kitap elinde olduğu sürece her şeyi düzeltebilirdi.

Oda hâlâ zifiri karanlıktı. Birkaç saniye içinde görüşü karanlığa uyum sağlardı. Ama şimdi şekillerden başka birşey görmüyordu. Parlak ışıklar altında olup kendini hedef tahtasına çevirmekten iyiydi. Ama yine de sinir bozucu bir durumdu. Kitaptan vazgeçmek zorunda kalabilirdi. Ve kadın da…

…kadın nerdeydi?

Kadının durduğu yerde bir hareket görebiliyordu. Büyük birşey yerde sürünüyordu, gıcırtılar çıkararak. Dietz tabancasına uzandı. Ama tabanca çantadaydı, çanta ise kanepenin üstünde.

İleri doğru bir adım attı. Bacağını sehpaya çarptı, acımıştı.

Sağında birşey yukarı doğru kalktı ve sonra …

5.

Hannah adamın sehpaya doğru yürüdüğünü duydu.

Ocak demirini kaldırdı. Başının üzerine gelecek kadar yukarı kaldırmıştı. İstanbul'daki evi, adamın ellerini üzerine nasıl koyduğunu hatırladı.

Tüm gücüyle ocak demirini savurdu.

İlk başta kaçırdığını düşündü. Ne de olsa çok hafif bir ses çıkmıştı. Demir her neye çarptıysa daha çok ses çıkarmalıydı. Bir adamın kafatasına vurduğunuzda çıkması gereken sert ses bu değildi. Aksine, ağır demir taze bir karpuza çarpmışçasına bir ses duymuştu.

Demiri yeniden kaldırmayı denedi fakat demirin yerinden oynamadığını fark ettiğinde şaşırdı.

Birşeye takılmıştı. Ardından o sıkıştığı her neyse kıvrıldı, yuvarlandı ve ocak demiri ellerinden

kurtuldu.

Şöminenin soğuk taş zeminine çarpana kadar geri gitti. Sonra ayağa kalktı, kendi sığ nefes alıp verişlerini dinledi. Onun nefes alışları dışında oda sessizdi.

Gözleri yavaşça karanlıktaki objeleri ayırt etmeye başlamıştı.

Önce piyanoyu gördü. Sonra daha yakındaki sehpayı. Sehpanın üzerinde şekilsiz bir gölge vardı. Hannah, o gölgenin kafasına ocak demiriyle vurduğu adam olduğunu fark etti, hareketsizdi.

Kitap hemen yanında, kanepenin üzerindeki çantadaydı. Ama Hannah kımıldayamıyor, şekilsiz gölgenin olduğu yere ilerleyemiyordu. Aksine diğer yöne, girişe doğru parmak uçlarında yürümeye başladı. Parmak uçlarından hızlı adımlara geçti, hâlâ karanlığa alışmaya çalışıyordu.

Dışarıda bir araba çalıştı.

Köpek havlamaya devam etti.

Ve girişe gelmişti. Ön kapı açıktı, içeri gümüşümsü bir ışık giriyordu. Tam o tarafa yöneliyordu ki dışarıdan birkaç el ateş sesi geldi.

Çığlık attı ve geri çekildi.

Merdivenlerden yukarıya, ikinci kata mı çıkmalıydı? Ama orada yakalanabilirdi. Yoksa diğer yöne, evin derinliklerine doğru mu gitmeliydi? Ya da oturma odasına mı dönmeliydi?

Oturma odasına döndü, kendi çığlıkları kulaklarında yankılanıyordu. Artık etrafı çok daha net görebiliyordu. Adam hâlâ sehpanın üzerine yığılmış bir haldeydi ve kımıldamıyordu. Ocak demiri başına saplanmıştı.

Adamın çevresinden dolaşıp kanepeye doğru ilerledi. Bir ayağı ıslak birşeye basıp kaydı. Birden dengesini kaybetti ama hızla toparladı. İşte çanta orada, tam karşısındaydı. Çantayı kaptı ve göğsünde sımsıkı tuttu.

Bir araba hızla uzaklaşıyordu. Motorun sesinin uzaklaşmasını dinledi.

Eve sessizlik çökmüştü. Köpeğin havlaması azalıyordu ve arabanın motor sesi de duyulmaz olmuştu.

Hannah çantayı açtı. Kitabı dokundu ama onu geçti. Parmakları silahı kavradı. Çantayı diğer eline alıp silahı çıkardı.

Sessizlik.

Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken karanlıkta tek başına dikildi.

6.

Keyes evin önüne geldi ve tereddütte kaldı.

Brown oradaydı. Bacakları ikiye ayrılmış, elindeki silahı yaklaşmakta olan Mercedes’in ön camına doğrultmuştu. Hemen arkasında araba yolunda gözden kaybolmakta olan başka bir araba vardı.

Evdeki adamlar, diye düşündü Keyes, arabalarına ulaşmışlardı. Gözden kaybolmakta olan Rolls, evin içinde korumasıyla birlikte ilk hareket eden ince adama aitti. Mercedes de tıknaz olana, Rus'a ait olmalıydı.

Keyes onları izlerken Brown da ateş etmeye başladı. Tetiği arka arkaya çekti. Bir şekilde her bir geri tepmeden etkilenmeden durabilmiş, silahının seviyesini indirmemişti. Durmaksızın ateş etti. Sanki sürekli ateş etmesi Mercedes'in onu ezip geçmesini engelleyecek gibi bir hali vardı. Bir-iki-üç-dört-beş-altı.

Ama araba yavaşlamadı.

Brown'u havaya fırlattı.

Keyes adamın bedeninin kaputun üzerinden havalanıp ön cama çarpmasını ve havaya yükselişini izledi. Yere düşene kadar uzun ama bir o kadar da kısa bir süre geçti. Bu âdeta dolgun ve etli birşeyin yere çarpışıydı.

Mercedes tiz bir sesle araba yoluna döndü.

Keyes öne doğru ilerledi. Ama Brown'un yanına gelmeden bile onun ölmüş olduğunu biliyordu. Nabız almaya çalıştı ama tam o sırada adamın boynunun aldığı şekli gördü.

Arabanın motoru devir yükseltti ve gözden kayboldu. Geriye rüzgarın tuhaf fısıltısından başka birşey kalmamıştı.

Sonunda Keyes ayağa kalktı. Tüm o gürültüden sonra sessizlik anormal gelmişti. Evin kapısına baktı.

Kapı aralıktı.

Dudaklarını yaladı.

Kapıya doğru bir adım attı.

Giriş sessiz ve boştu. İlerledi. Ev gıcırdıyordu. Hemen arkasında bir merdiven vardı. Sağında toplantıyı yaptıkları oda yer alıyordu. Orada olmalılar, diye düşündü. Kaç kişi olurlarsa olsunlar.

Arkasını dönüp gitmeyi, 4x4'e doğru topallamayı düşündü. Ama pes edemeyecek kadar çok yol katetmişti. Aksine, dikkatli bir şekilde oturma odasına adım attı. Soğuk terler döküyordu. Kalbi bile buza dönmüş gibiydi, beceriksiz bir biçimde atıyordu.

Ayakta durdu ve önündeki odayı inceledi, gözleri ayrıntıları seçmeye başladı.

Solunda, alçak bir sehpaya yığılmış bir beden vardı. Sağında, karanlığın içinde bir piyano bulunuyordu. Ve tam arkasında, bir figür vardı.

Figürün elinde birşey vardı, göğsüne doğrultulmuştu.

Keyes silahı çekmeye çalıştı, iki eliyle tutmaya çabaladı. Aynı Brown'un yaptığı gibi bileğini tepmenin gücüne hazırlamalıydı.

Ve birden o şey fısıldadı.

7.

Hannah tetiği çekti.

Küçük ve ince bir ses duyulmuştu. Belki de emniyeti açıktı, diye düşündü. Belki de silah bu yüzden ateşlenmemişti. Ama yine bir etki oluşmuştu, bunu bileklerinde hissetmişti. Tepmenin ne kadar güçlü olduğunu hissedene kadar çoktan silahı elinden düşürmüştü.

Önünde duran adam güçlükle nefes aldı.

Geriye doğru yalpaladı. Elinden ağır birşey düştü, yerdeki gölede çarpmasıyla kuvvetli bir ses çıkardı.

Adam ayakta durabilmek için uzandı. Titreyerek duvarlardan birine yaslandı.

Hannah sağ bileğini vücuduna doğru çekip tuttu. Bileği acıyla zonkluyordu. Bir kemiği kırmış olmalıyım, diye düşündü. En azından silah ateş almıştı.

Adam duvara yaslanmaya devam ediyordu. Yavaşça kendini yere doğru bıraktı. Hannah nefes alış verişlerindeki hırıltıyı duyabiliyordu. Adam iyice yere kaydı ve cenin pozisyonunda kaldı.

Bir dakika geçti. Nefesi yavaşladı.

Hannah bekledi.

Nefesler arasındaki süreler uzadı. Sonunda uzun ve acılı bir nefes alıp verdi. Beş saniye geçti ve yerini başka bir nefese bırakmadı. On saniye, yirmi saniye…

Artık rüzgardan başka bir ses duyulmuyordu.

Hannah bir elini kaldırdı, titriyordu ve gözlerini kapadı.

YİRMİ ALTI

1.

Göl Doğu Maine'deydi. Kabinlerin olduğu ağaçlar ise kıyı boyunca uzanıyor, çam ağaçlarının görüntüsüyle çevreleniyordu.

Roger Ford kabinlere yaklaştıkça, soluduğu havayı minnettarlıkla içine çekti. Ağaçlar yapay çam kokusunun asla olamayacağı kadar etkili, keskin ve taze bir kokuya sahipti. Şehrin dışında artık yeterince vakit geçirmediğini fark etti. Bir ara her hafta sonu arkadaşlarıyla yürüyüşe, kampa ya da balık tutmaya gittiği bir dönem olmuştu hayatında. Oysa şimdi her hafta sonunu ofisinde geçiriyordu ya da ona öyle görünüyordu. Ve arkadaşları da ya bir bir havlu atıyor ya da sırayla bu dünyadan göçüp gidiyorlardı.

Başını şöyle bir salladı ve saatine baktı. Bir saat içinde gölün öbür ucundaki park yerine bıraktığı arabasında olmaları gerekiyordu. Ondan yarım saat sonra ise onları Langley'e götürecek özel Gulfstream jette olacaklardı. Yani şimdi hayallere dalıp gitme zamanı değildi.

Ormandaki adımlarını dikkatle seçerek yürümeye devam etti. Sonbahardı ve ayaklarının altındaki yapraklar kurumuştu. Bu İtalyan mokasen ayakkabılar ve özel dikim takım elbisesi bu durum için pek uygun değildi. On beş kilo fazlası vardı ve en güzel çağını geçeli on sene olmuştu; ilerledikçe nefes alıp verişi zorlaşmaya başladı. Belki de bu yüzden artık dışarı çıkacak zamanı bulamıyorum, diye düşündü. Vahşi doğa fiziksel sınırlamalarını alıp yerine bir rahatlama duygusu vermişti.

Kadın kabinin verandasında, kucağında kapalı bir kitapla, sallanan sandalyede oturuyordu.

İyi görünüyor, diye düşündü Ford ona yaklaştıkça. Saçı kısa kesilmiş ve bedenine belli belirsiz bir yumuşaklık gelmişti. Kadını ilk gördüğünde, vücudu; sıkı diyetler ve düzenli sporla geçen bir yaşama bağlı olarak, sıkı, köşeliydi. Şimdi göl kenarındaki bir aydan sonra, daha doğal ve kendiyle barışık bir hali var, diye düşündü adam. Tabii yine de kadının tam olarak ne hissettiğini bilemezdi.

Bilemezdi, ama öyle olduğunu umuyordu. Eğer halinden memnunsa, onlarla olan ortak geleceği de çok daha kolay geçecek demekti. Kadının seçimleri Paris'teki Amerikan elçiliğine adımını atar atmaz yapılmıştı. Ama o anda o bunun farkında değildi. Kitabı ve tabii kendini teslim etmekle ülkesine olan sorumluluğunu yerine getirdiğini sanıyordu. Kendini onların merhametine bırakmış ve sunduğu bilgilere karşı hiçbirşey beklemiyormuş gibi görünmüştü. Ama gerçekte, adama göre, suçları için mazur görülmeyi bekliyordu. Hatta belki de bir ödül.

Muhtemelen Amerika'ya geri uçuşu sırasında bu fikri düşünmüştü ve oradan da Maine'e, bu kulübeye olan yolculuğu sırasında. Belki de Ford'un onun gözlerini açmasını sağladığı, bu ülkeye hizmette bulunmak bir yana aslında tam tersini yaptığını söylediği ana kadar bu düşünceye tutunmuştu. Büyük bir dikkatle hazırladığı operasyonu mahvetmişti ve şimdi işleri düzeltmek kadına düşüyordu.

Kadına bunların hepsini anlatmamıştı. Detayları bilmesine gerek yoktu. Ona kısaca içine düştüğü bu durumun öyle ilk bakışta göründüğü kadar basit olmadığını anlatmıştı.
Dietz ve Leonard'ın Keyes ile çalışmadan önce Ford için çalıştığını ortaya çıkarmıştı. Kitabın asla

düşmanın eline geçmesini amaçlamadığını belirtmişti. Onun için asıl soru düşmanın kim olduğuydu. Bu kitaptaki bilgilerden servet edinmeyi amaçlayanlar kimlerdi.

Ona bu oyunu bu şekilde oynamasındaki nedenlerin sadece küçük ipuçlarını vermişti. Onun işinde, gerçeğe sadece benzetme, ilk sıralarda geliyordu. Eğer Ford, kendisi bir gizli bilgi üretip Dietz'in COURTSHIP bağlantılarından kalanlara teklif sunsaydı, düşmanları tuzağın kokusunu alabilirdi. Oysa Keyes, Ford o an bunu fark etmese de bu anlamda müthiş bir fırsat sunmuştu.

Gizli bilgi gerçek olacaktı ve Dietz gerçekten onu en yüksek teklifi verene satmaya çalışıyor gibi yapacaktı. Gerçekte Dietz Ford ile olan anlaşmanın ötesine gidip bu maskeli baloyu bir adım ileri götürmeyi planladı. Söz verdiği gibi Ford'u bilgilendirmedi. İşleri kendi eline almaya çalıştı. Belki de işler yolunda gitseydi, Dietz ödülünü satıp sonsuza dek ortadan kaybolacaktı. Ford geride hayal kırıklığına uğratılmış olarak kalacaktı.

Ya da belki de adamın niyeti bu olmayacaktı. Dietz öldü ve Ford'un bunu kesin olarak bilmesine imkan yoktu.

Ve şimdi bunların pek bir önemi yoktu. Kadının kendini elçilikte ele vermesiyle bütün düğüm Ford'a geri dönmüştü. Ve Arap yemi yutmuştu. Prens halkadaki son bağlantı değildi. Onun üstünde biri vardı ve bu biri Ford'un ele geçirmek istediği kişiydi.

Adamın yaklaşmasıyla birlikte kadın kafasını kaldırdı. Sallanan koltukta onun yanına otururken ona kibarca gülümsedi.

Birkaç saniye geçti. Gölün öbür tarafına, dans eden ağaçlara baktılar.

“Seni geri götürmek için buradayım.” dedi Ford.

“Geri?” diyerek onu tekrarladı kadın.

“Langley'e. Yola çıkmamız gerek birazdan…şimdi.”

Kadın bir an düşündü. “Ne zaman gidiyoruz?”

“Sen eşyalarını toplar toplamaz.”

“Ben de tam kendime sandviç yapacaktım. Vaktimiz var mı?”

Adam omuz silkti ve kadının arkasından içeri girdi.

Kulübe en az orman kadar güzel kokuyordu; mayhoş tahta ve biten yazın kokusu. Kadın burayı temiz ve sade tutmuştu. Oturma odasını geçerlerken Ford küçük bir kitap yığını ve yazı masası gördü. Vaktini böyle geçiriyor olmalıydı. Mutfağa girdiler, adama küçük alçak tahta masada bir sandalye gösterdi.

“Bana katılır mısın?” diye sordu kadın buzdolabını açarken.

“Hayır, teşekkürler.”

“İçecek birşeyler?”

Adam kafasını salladı.

“Çay yapıyordum.” diye açıkladı.

Sandviç için gerekli olan malzemeleri tezgahın üstüne bıraktı, demliği ocağın üstüne koydu ve öğle yemeğini hazırlamaya başladı.

Ford onu izlerken hafif bir hayranlık hissetti. Zor bir kadın, diye düşündü. Şüphesiz buradan neden ayrıldıklarını merak ediyordu. Ama adama, bunu ona sormuş olma zevkini yaşatmamıştı. Onun yerine oyununu oynuyor, bekliyor ve topu onun sahasında tutuyordu.

Sandalyesinde oturuşunu düzeltti ve boğazını temizledi.

"O bu hafta ülkeye giriş yapacak. Ayın çoğunu burada geçirecek… arkadaşları ziyaret, ticaret. Sen hazır olup seni onunla temasa geçirmemizi bekleyeceksin."

Hannah sandviçini kapatıp bir bıçak aldı. Cevap vermeden onu ikiye böldü.

"Tabii eğer," diye ekledi Ford. "senin başka düşüncelerin yoksa."

Kadın döndü ve ona baktı.

"Başka şansım var mı?" diye sordu.

Adam cevap vermedi.

Birkaç dakika sonra kadın diğer odaya gitti. Ford masada kaldı ve dinledi. Kadın eşyalarını ayırıyor olmalıydı. Mutfağa geri geldiğinde, elinde iki tane zarf tutuyordu. Onları masaya adamın önüne koydu. Adam zarfları kaldırmadan üstlerindeki adreslere baktı. Biri Baltimore'deki babasına; diğeri Chicago'daki Victoria Ludlow'a aitti. "Bunları benim için postalar mısın?"

Adam homurdandı. Demliğin ibriği ötüyordu. Kadın gidip onu ocaktan aldı. Çayları hazırladı, adama sırtı dönüktü. Sonra masaya döndü, fincanları koydu, sandviçini aldı ve adama katıldı. Ford zarflara bakıyordu, ne yazdığını merak etmişti. Postalamadan önce elbette bunu öğrenecekti.

"Bunun işe yarayacağını umalım," dedi Hannah, "ben temasa geçince ve pazarlığı yapınca …"

Ford çay fincanına uzandı ve bir yudum aldı.

"… o zaman bana ne olacak?"

"Bu birçok şeye göre değişir sanırım."

"Ne gibi?"

"Ne talep ettiğin gibi, yeni başlayanlar için tabii ki. Ayrıca bizim güvenlik açısından en iyisinin ne olacağını ve senin neler bildiğini göz önünde bulundurmamız gibi."

Kadın dudaklarını büzdü.

"Ama bununla ilgili endişelenmene gerek yok." dedi adam hemen. "Sana güveniyoruz."

Bu nerdeyse doğruydu.

Her şeyden önemlisi onu bunu yapmaya zorlayacak birşey yokken kadın kendi teslim olmuştu. Ama belki de daha büyük bir hoşgörü beklerken ona olan davranışları nedeniyle inancını yitirmişti. Bu nedenden Ford onu gözetim altında tutuyordu. Hannah'ın kulübesinin iki yanında da Ford'un paralı adamları kalıyordu.

Yine de buradan kaçmaya kalkarsa gidecek hiçbir yeri yoktu. Hesapları dondurulmuştu. Onlarlaydı, hoşuna gitsin ya da gitmesin. Bunun dışında her yolu kapalıydı.

Kadın sandviçinden bir ısırık daha aldı ve adam da çayından biraz daha içti.

“Güzel saat.” dedi Hannah.

“Teşekkürler.”

“Rolex mi?”

“Evet. Karımın armağanı.”

“Benim de bir Rolex saatim vardı.”

Adam ona doğru eğildi. “Ve tekrar olabilir de.” dedi. “Eğer bu iş yolunda giderse senin için kalıcı bir yer bulabiliriz. Eğer, dediğim gibi, ilgileniyorsan tabii.”

Kadın cevap vermedi.

“Bu arada…”

Elini cebine attı ve bir zarf çıkardı. Masadaki diğer iki zarfın yanına koydu.

“Önümüzdeki birkaç gün buna bir göz atmanı istiyorum. Prensle yeniden buluşmadan önce ezberlemen gereken bilgiler var içinde. Ona sunacağın hikayeyi biz hazırladık. Kocan NASA’da hız jetleri üzerinde çalışıyordu. Onun sadakatsizliğini öğrendiğinde, bilgisayarına girdin. Dietz ile yaklaşık bir yıl önce bir görevde tanıştın. Seni bu izin peşine düşüren o oldu.”

Kadın zarfa baktı, hâlâ ağzındakini çiğniyordu.

“Buluşmayı ayarlamaya gelince fazla bir uyarımız olmayacak. Kendin hazır olmalısın.”

“Tamam.” dedi doğal bir tavırla.

Ford bir kez daha fincana uzandı ve çayını bitirdi. Çay onun rahatlamasını sağlamıştı. Bitkisel birşey herhalde diye düşündü, doğal bir sakinleştirici.

Birkaç saniye konuşmadan oturdular. Kadın sandviçini bitirdi. Dışarıda rüzgar hareketlendi, ağaçlardan hışırtı sesleri geliyordu.

“O zaman,” dedi adam. Kendini çok huzurlu hissediyordu. Şehrin dışına fazla çıkmadığı için olmalı diye düşündü kendi kendine. Doğa kendi büyüsünü yapıyordu. Ama gezintide değildi. Bunu unutmamalıydı. “artık yola çıkmalıyız.”

Hannah başını salladı ve boş tabağını musluğun altına bıraktı.

2.

Kulübeden çıktıklarında, bitişik kulübenin önünde odunları istifleyen ajanı gördü. Adam onlara doğru baktı. Hannah’ın Ford ile birlikte olduğunu gördü ve kendi işine geri döndü.

Gölün etrafından dolaştılar. Ford, gelen bu rahatlama duygusuyla kendini uçuyor gibi hissediyordu.

Göl gizemli bir şekilde fısıldıyordu. Havada tatlı bir ayaz vardı ve bu onun daha da sıcak hissetmesine neden oluyordu. Düzenli olarak şehirden uzaklaşmak için birşeyler yapmalıyım, diye düşündü. Ne kadar da harika hissediyordu, bedeni fiziksel koşullara doğal bir tepki veriyordu.

Ya da belki de bu tepki memnuniyet duygusuyla ilgiliydi. El yordamıyla ilerlenen bir operasyondan sonra, her şey yoluna giriyordu. Bazı ilerlemeler kaydetmişlerdi, prensin kimliğini ortaya çıkarmışlar ve şimdi kadının yardımıyla soruşturmaya devam ediyorlardı.

Bir bakımdan tüm bu karmaşaya rağmen her işte bir hayır vardı. Eğer işler bu noktaya gelmeseydi, Keyes'in UVS'deki kötü yönetimi asla gün ışığına çıkmayacaktı. Kararlarını yaşadığı acı yüzünden çarpıtan Keyes proje için şansını sonuna kadar kullanmıştı. Chen'in ölmesini emretmişti. Kendi karısı gizemli koşullar altında öldürülmüştü. Atlattıkları bu problemler olmasa hiç ilgi çekmeden UVS'yi yönetmeye devam edecekti. Ve biraz daha ilerleseydi işler bir felaketle sonuçlanabilirdi.

Artık, tabii ki Ford işin içindeydi. UVS'nin başına Dick Bierman getirilmişti. O işleri yavaşlatabilir, gereken dikkatle ilerleyebilirdi. Ed Greenwich kınama cezası almıştı. Ve bu kınama daha kötü birşeye yol açabilirdi. Yani işler yeterince iyi gidiyordu. Tam da Ford'un planladığı gibi.

Suyun yüzeyinde bir parlama gördü. Bir tuna ya da alabalık olmalıydı. Oltasını nerdeyse ellerinde hissediyordu. Ilık güneş ensesinin arkasında parlıyordu.

"Burada balık tutmak harikadır." dedi.

Sesi beklediğinden daha yumuşak çıkmıştı. Yanında yürüyen kadın cevap vermedi.

Yürümeye devam ettiler. Tepelerindeki güneş parıldayan bir hare gibiydi, kenarları bulanıktı. Birden Ford artık yürüyor gibi hissetmiyordu. Kadının çantası bir saniye öncesine oranla çok daha ağırdı, sanki bir çeşit garip simya sayesinde içindeki her şey kurşuna dönüşmüştü. Gölün kenarına oturmak ve ılık öğleden sonranın geçip gitmesine izin vermek istedi.

Bir an durakladığında kadın kolundan tuttu ve "Ne oluyor?" diye sordu.

Adam kafasını salladı. "Lütfen … bir dakika oturalım."

"Hayır, arabanı görebiliyorum. Neredeyse geldik."

Çantasını adamın elinden aldı ve ilerlemesi için onu zorladı.

Şimdi arabasını kendi de görebiliyordu, öğle güneşi altında parıldıyordu. Ama ona ulaşmak için sarf etmesi gereken çaba adamın gücünün ötesindeydi. Bacakları birer jöleye dönüşmüştü sanki. Birkaç adım sonra kadına daha çok yaslanmaya başladı. Kadın ona destek olmaya devam ettiği sürece.

"Ben… duralım." dedi.

"Hayır. Geldik sayılır."

Yürümeye devam ettiler.

Diğer odaya mektupları almaya gittiğinde, diye düşündü adam. Sonra çayı hazırlarken arkası ona dönüktü…

Arabaya ulaştılar.

Hannah onu arabaya yasladı ve elini onun cebine soktu. Anahtarlar oradaydı. Onları aldı ve adamı yavaşça asfalt zemine oturttu. Ajanların arabaları dışında park yerinde araç yoktu. Yalnızdılar.

Ford karşı koymaya çalıştı, ama uykuya dalmak üzereydi. Gözleri kapanıyordu.

“Sakin ol”. dedi kadın. “İyi olacaksın. Sadece uyu.”

Kafasını salladı. Gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. “Ne yapıyorsun?” demeye çalışıyordu.

Ama kadının ne yaptığını biliyordu. Onun cüzdanını çıkartıyordu. Sonra da saatini.

“Kişisel birşey değil.” diye fısıldadı kulağına.

Beyni zonkluyordu. Gözkapakları titredi ve birbirine değdi.

Başını asfalta yasladı. Arabanın kapısının açılıp kapandığını duydu ve motor çalışmıştı.

“Dur,” dedi içinden.

Ama dudakları kıpırdamıyordu.

Motor devrini yükseltti ve uzaklaştı. Güneş üstünde parlıyordu. Gözleri kapalı kaldı.

Sırtüstü uzanmıştı ve öğle güneşi üzerinden geçip gitti.

KAPANIŞ

1.

Greyhound otobüsü Hannah'yı batıya götürüyordu.

Otoyolun görülmeye değer yerlerindeki yansımasına; yol kenarındaki otellere, alışveriş merkezlerine, lokantalara, benzin istasyonlarına, boş gözlerle bakıyordu. Buffalo'yu henüz geçmişken gökyüzü donuk bir griye döndü. Hemen sonra kar yağmaya başladı. Eriyen kirli karın yarattığı eğrilmiş şekiller camda kalıyordu. Hannah onları izledi.

Yanındaki adam horluyordu. Her geçen dakika kafası kızın omzuna biraz daha yaklaşıyordu. Kendini ondan uzaklaştırmak, fiziksel teması engellemek için cama daha çok yaklaştı.

Açlıktan ölüyordu.

Hemen çantasına uzandı. Eli rehin dükkanından aldığı makbuza değdi -önce onu Portland'daki istasyonda Ford'un arabasında bırakmayı düşünmüş ama sonra ona bu iyiliği yapmamaya karar vermişti. Çantasında bir paket tuzlu simit buldu. Çabucak açtı ve ağzına bir tane attı. Tadına bakamadan çiğnemeye başladı.

Rehin dükkanı makbuzunun altında içinde Ford'un saatine karşılık aldığı altı yüz dolar ve yine onun cüzdanından çıkan üç yüz yirmi doların olduğu cüzdanı vardı. Onun da altında çok değerli başka birşey, bir kalem ve defter, bir dudak nemlendiricisi ve pudra, iki paket tuzlu simit daha ve Ford'un ona verdiği zarf yer alıyordu. Otobüsün üst bölmesindeki diğer çantasında gösterişsiz gardırobu duruyordu. İki çanta, birlikte onun bütün mal varlığıydı.

Bir an sonra, Hannah zarfı aldı, açtı ve içindekileri okudu. Ona söylendiği gibi kâğıtta prense anlatması gereken hikaye yazıyordu. Dünyanın öbür ucunda bir trende kendi başlattığı ve Washington'da bir bodrum katında birkaç CIA uzmanıyla biten hikaye.

Okumayı bitirdiğinde kağıdı katladı, zarfa koydu ve çantasına yerleştirdi.

Camdan dışarı bakmaya ve düşünmeye devam etti. Chica-go'ya önümüzdeki on bir saat içinde ulaşamazlardı. Hâlâ geleceğine karar verebileceği biraz zamanı vardı.

Her şey göz önüne alındığında fazla bir zaman değildi ama yine de vardı.

2.

"Frank." dedi Hannah.

Adam döndü, ona baktı ve gözlerini kırpıştırdı.

Her zamanki gibi görünüyordu; kumaş takım elbise içinde, saçları jöleli, tek elinde deri çantası. Tekrar gözlerini kırpıştırdı ve ona doğru bir adım attı. Binanın lobisinde öğle yemeği koşuşturmacası etraflarını sarmıştı.

“Hannah.” dedi adam.

Ona sarılmak için ilerledi, Hannah kendini geri çekti.

“Konuşmamız gerek.” dedi.

3.

Aynı eski T.G.I Friday’s restoranında oturuyorlardı. Önlerindeki salatalara dokunulmamıştı.

Frank konuşmayı bitirdiğinde, birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Adam Hannah’ın gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyordu. Hannah bunun için onu suçlayamazdı. Nihayetinde, az önce ona ihanet ettiğini, tutuklanması için bir yetki çıktığını ve Frank’ın sadece bileğine takılan bir kelepçeyle paçayı sıyırdığını anlatmıştı. Durumu tersine çevirebilselerdi, Hannah da onun gözlerinin içine bakamazdı.

Sonunda adam kıpırdadı. “Dinle,” dedi. “bununla ilgili kendimi berbat hissediyorum.”

Hannah mesafeli bir şekilde kafasını salladı.

“Bilemiyorum eğer … demek istediğim eğer sen teslim olmayacaksan ve biraz paraya ihtiyacın varsa…”

Bir an Hannah bu teklif karşısında çok şaşırdı. Frank Anderson, onunla yaşadığı tecrübelere bakılırsa, pek cömert bir adam değildi. Ve sonra kadının şaşkınlığı geçti. Tabii ki onun teslim olmasını istemiyordu. Eğer olursa gerçeği anlatacak ve dosya yeniden açılacaktı. Suç ikisi arasında şimdikinden daha adil bir şekilde bölüşülecekti.

Hannah bunu düşündü. “Ne kadar?” diye sordu.

“Ne kadara ihtiyacın olur? Sanırım… beş yüz bulabilirim.”

Hannah gülümsedi.

“Bin?” diye sordu adam son bir umutla.

Hannah birkaç saniyenin sessiz geçmesine izin verdi.

“On bin.” dedi sonunda. “On bin herhangi bankadan kimseye bilgi vermeden çekebileceğin bir para. Kendini şanslı say. Bu işten gayet ucuz kurtuluyorsun.”

Adamın benzi atmıştı.

“Minik ayıcık!”

“Bana böyle seslenme.”

“Hannah… On bin verememem.”

Hannah uzandı, elini adamınkinin üzerine koydu.

“Bir yolunu bulursun.” dedi sevimli bir tavırla.

4.

Adam parayı veznedardan alırken Hannah onun yanında dikiliyordu.

Dışarı, kaldırıma çıktılar. Adam kahverengi zarfı ona uzattı.

“Hannah,” diye söze başladı. “ben sadece…”

“Şşşt.” dedi Hannah ve onu susturdu.

İşaret parmağını onun dudaklarının üstüne koydu, topukları üzerinde dönerek ona arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Bloğun aşağısında bir taksi gördü ve hemen ona seslendi. Şoföre eski dairesinin adresini verdi.

Kapı görevlisi onu görünce şaşırmıştı. “Bayan Gray!” dedi, masasının arkasında ayağa kalkarken. Ceketindeki altın sarısı düğmeler parıldıyordu. Bir yığın dokunulmamış kitap tezgahın üzerinde duruyordu.

“Craig. Nasıl gidiyor?”

“Şikayetim yok. Şikayetim yok doğrusu. Sizi bir daha görmeyi ummuyordum şeyden sonra…”

Sesi giderek azaldı ve sustu. Hükûmet görevlileri dairesini aramaya geldikten sonra demek üzereydi. Yönetici şirkete onun bir daha dönmeyeceğini söylemekten çekinmedikten sonra. Ve tabii ki eğer onu bir daha görürlerse polise bildirmeleri gerektiğini söyledikten sonra.

Onun yerine söyleyecek başka birşeyler arandı ve “Bunca zamandan sonra…” deyiverdi acemice.

“Sadece buradan geçiyordum.” dedi belli belirsiz bir tonda. “Sana yolladığım armağanı aldın mı diye merak ettim.”

Adamın yüzü aydınlandı. “Kitap!” dedi. “İşte burada. Teşekkür ederim Bayan Gray. Bu çok düşünceli bir davranıştı. Genellikle kiracılardan tatiller dışında armağan almam. Hatırlanmak çok hoş…”

“Ona bir bakabilir miyim?”

Dahili telefon düğmelerinin üzerinden uzandı ve masasına yığdığı kitapları şöyle bir kurcaladı. Kadının postaladığı karton ciltli kitabı buldu -Haçlı Seferleri Günlükleri- ve onu kadına uzattı.

“Güzel bir kitap.” dedi ciddi bir tavırla. “Tekrar teşekkür ederim. Okumak için sabırsızlanıyorum.”

Hannah gülümsedi ve son sayfayı açtı. Adam kitabı açmamıştı bile ve önümüzdeki birkaç ay boyunca da açmayacaktı. Buna bahse bile girerdi. Bu binada çalıştığı süre boyunca onu bir kez bile masasına yığdığı kitapları okurken görmemişti. Bunlar sadece göstermek içindi.

“Birşeyi not etmek istiyordum.” dedi kadın ve çantasındaki not defterine ve kaleme elini uzattı.

Formül denklemler ve birkaç yazıdan oluşan birkaç paragraftan ibaretti. Onu kopyaladı ve kitaptaki yazının üstüne dikkatlice çizgiler çizdi. İlk çizgileri bitirince başa dönüp tekrar çizgiler çizmeye başladı; ta ki yazılar kaybolana dek. Sonra kitabın ortasını açtı, yüzüncü sayfaya koyduğu kitap ayracını aldı ve kitabı adama geri uzattı. Görevli kitabı aldı, meraklı gözlerle ona bakıyordu.

“Teşekkürler Craig.” dedi. Arkasına bir daha bakmadan lobiyi terk etti.

5.

Neydi bu?

Bilmiyordu. Ama her neyse tek kopyası ondaydı. Elçilikte bıraktığı kitap -Isabel Allende’nin yazdığı Paula- Provence’deki bir raftan alınmış öylesine bir kitaptı. Arkasına yazdığı formül gerçek değildi. Bir sırayı olduğu gibi atlamış, bir diğerindeki x’i c’ye; 1.4’ü .14’e; ve kareyi küpe çevirmişti.

Bununla ne yapacaktı?

Şimdiki soru buydu.

Bir başka Greyhound otobüsüne atladı. Hava kararmıştı. Aklındaki bu soruyu zihninde evirip çevirirken geceye değil, camdaki kendi yansımasına bakıyordu.

Birçok cevap bulmuştu. Ama çoğunu hemen zihninden kovdu. Kitabın varlığından kâr etmeye çalışmayacaktı. Eline geçtiği takdirde bu ikinci şansı boşa harcamayacaktı. Gerçekten ne anlama geldiğini bile bilmediği bu formülü yok etmeyecekti de. Bu karton ciltli kitapta taşıdığı ya kanser için bulunmuş bir iyileştirme formülüyse?

Ama bunu Ford’a geri de götürmeyecekti. Ford ona oyunlar oynadığını göstermişti. Ve artık oyunlardan çok bıkmıştı.

Onunla yolculuk eden diğer insanlara baktı. Hepsi uyukluyordu, hiçbirinin dikkati onun üzerinde değildi.

Kesin olarak bildiği tek birşey vardı. Başka kimseye güvenemezdi. Frank, Dietz, Ford, babası; hepsi bir şekilde ondan yararlanmaya çalışmıştı. Şu andan itibaren güvendiği tek kişi kendisiydi. Hannah Gray.

Çantasına uzandı ve Günlükleri’n kopyasından aldığı kitap ayracını çıkardı. Loş ışıkta açtı ve gözden geçirdi.

Pasaport Maya Willis adına düzenlenmişti. Hannah fotoğraftaki kadının kim olduğunu bilmiyordu. Hannah’dan belki de on yaş büyük, aynı kemik yapısına sahip ve koyu kumral bir kadındı. Ama öyle tahmin ediyordu ki bu kadın her kimse muhtemelen ismi bu değildi. Dietz çantasında birçok sahte pasaport taşıyordu, yarısında Hannah’ın kendi resmi vardı, diğer yarısında ise değişik çehreler ama hepsi başka isme düzenlenmişti.

Ama Maya Willis de işini görürdü.

Hayat ona beklenmedik birşey sunmuştu. Bir yıl önce kendini asla burada tahmin edemezdi. Ama buradaydı. Tıpkı büyükannesinin her zaman söylediği gibi: Hayatı hayatın kurallarına göre yaşarız.

Ama bu kuralları körü körüne kabul etmeyecekti. Pazarlık için her zaman biraz pay vardı.

Her şey yolunda gidecek, yolunda gitmekten bile iyi olacak diye düşündü; penceresinden güneşin

doğuşunu izlerken.

TEŞEKKÜR

İç görüsü ve rehberliği için danışmanım Richard Curtis'e ve bu kitaba olan katkıları sayılamayacak kadar çok ve kelimelere dökülemeyecek kadar değerli olan editörüm Neil Nyren'e bir kez daha teşekkür borçluyum.

Jonathan Poritz'e aklımda birkaç basit fizik sorusuyla gitmiştim. Onları cevaplandırmayı bitirdiğinde, birçok yeni soru zihnimde canlanmıştı bile. Benimle sadece bilgisini ve vaktini değil aynı zamanda ideallerini, fikirlerini ve dilini de paylaştı. Ona derin bir minnettarlık duyuyorum.

Ayrıca David Maddux, Ian Sowers, Joellyn Weingourt, Alison Brower ve Chris Robertson'ın da bu kitaba olan katkılarından dolayı teşekkür ediyorum.

Son olarak Sarah Silbert; Robert, Jane ve Jennifer Altman; ve Rachel ve Benjamin Edelson'a teşekkürler.